உ

கணபதிபதியேநமா:

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாந்த தத்துவக் கட்டளைக் கொத்துகள்.

இதில்,

சிவப்பிரகாசச்கட்டளை, திருவாலவாய்க்கட்டளை, திருமூலநாயனார் ஆறதார சீவோர்பத்தி தத்துவக்கட்டளை, ஞானக்கட்டளை, நானுசீவ வாதக்கட்டளை.

இவைகளை முன்னர் அச்சிட்டப்பிரதிகளில்விடப்பட்டவைகளை இப்போது சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக்கொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்து சேர்க்கவேண்டுவனவற்றைச் சேர்த்தச்சிட்டிருப்பதுடன்

சித்தாந்தக்கட்டளையும்.

அடங்கியிருக்கின்றன.

ஸ்ரீமான்-சிதம்பரம்,

ஆறுமுகஞானியாரவர்களால்

எல்ஜியேன் அச்சுயந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1895.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

முதலங்கம்--தத்துவநாமம்.

உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன.
பிருதுவி
அப்பு
தேயு
வாயு
ஆகாசம்-ஆக-௫.
ஞானேந்திரியங்களாவன
ச்ரோத்திரம்
துவக்கு
சக்ஷு
சிங்ஙுவை
ஆக்கிராணம் ஆக-௫.
தன்மாத்திரைகளாவன.
சத்தம்
பரிசம்
ரூபம்
ரசம்
கந்தம் ஆக-௫.
கருமேந்திரியங்களாவன
வாக்கு
பாதம்
பாணி
பாயு
உபஸ்தம் ஆக-௫.
அந்தக்கரணங்களாவன.
மனம்
புத்தி
அகங்காரம்
சித்தம் ஆக-௪.
ஆகஆத்துமதத்துவம்-௨௪.
இதாகு - ஆன்மதத்துவமென்றும், அசுத்ததத்துவ

மென்றும் போக்கியகாண்ட மென்றும்பெயர்.

வித்தியா தத்துவங்களாவன.

காலம்
நியதி
கலை
வித்தை
இராகம்
புருடன்
மாயை ஆக-எ.

இதற்கு வித்தியாதத்துவ மென்றுஞ், சுத்தாசுத்த தத்துவமென்றும், போககாண்டமென்றும், பெயர்.

சிவதத்துவங்களாவன.

சுத்தவித்தை
ஈசுவரம்
சாதாக்கியம், சத்தி
சிவம் ஆக-ரு.

இதற்குச் சிவதத்துவமென்றும், சுத்ததத்துவமென்றும், பிரேரக்காண்டமென்றும்பெயர் இவை-௩௬-ம். உண்ணிலைக்கருவிகள்.

புறநிலைக்கருவிகள்.

பிருதுவியின்கூறு.

மயிர்
எலும்பு
தோல்
நரம்பு
தசை ஆக-ரு.

அப்புவின்கூறு.

ஓடுநீர்
உதிரம்
சுக்கிலம்
மூளை
மச்சை ஆக-ரு.

தேயுவினகூறு.

ஆகாரம்
நித்திரை
பயம்
மைதுனம்
சோம்பல் ஆக-ரு.

வாயுவின்கூறு.

ஓடல்
நடத்தல்
நிற்றல்
இருத்தல்
கிடத்தல் ஆக-ரு.

வேதாந்தக்கட்டளை.

ஆகாசத்தின் கூறு.
காமம்
குரோதம்
உலோபம்
மோகம்
மதம் ஆக-௫.
ஆகப்பூதகாரியம்-உ௫.

தசவாயுக்களாவன.
பிராணன்
அபானன்
உதானன்
வியானன்
சமானன்
நாகன்
கூர்மன்
கிரிகரன்
தேவதத்தன்
தனஞ்சயன் ஆக-௰.

தசநாடிகளாவன.
இடை
பிங்கலை
சுழுமுனை
காந்தாரி
அத்தி
சிகுவை
அலம்புடை
புருஷன், குரு
சங்கினி ஆக-௰.

வசனாதிகளாவன.
வசனம்
கமனம்
தானம்
விசர்க்கம்
ஆனந்தம் ஆக-௫.

வாக்குகளாவன.
சூக்குமை
பைசந்தி
மத்திமை
வைகரி ஆக-௪.

குணங்களாவன.
சத்துவம்
ரசசு-தமசு ஆக-௩.

அகங்காரங்களாவன.
தைசதாகங்காரம்
வைகாரிகாகங்காரம்
பௌதாதிகாகங்காரம்
ஆக-௩.

ஆகத்தத்துவந் தொண்ணூற்றாறு.

இரண்டாமங்கம்.

தத்துவத்தோற்ற மொடுக்கமும்வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே குடிலையி லே நாதந்தோன்றும்; நாதத்திலே விந்துதோன்றும் சா தாக்கியத்திலே மகேசுவரந் தோன்றும் மகேசுவரத்தி லே சுத்தவித்தை தோன்றும் இவை யைந்தினுள் முன் சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரக்ஷ ரமும், எண்பத்தொருபதமும், இருநூற்றிருபத்துநான் குபுவனமும், சப்தகோடி மஹாமந்திரமும், சகலசாஸ் த்ரமும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களும், சரியை கிரியை யோகங்களினின் றோர்க்குச் சாலோக சாமீப சாரூபமென்னும் பதமுத் திகளும, பஞ்சகலைகளும தோனறும். இவைகள் சுத்த மாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவ நாயனாருளினாலே அசுத்த மா யையிலேநின்று காலமும், நியதியும், கலையும், தோன்றும். கலையிலே வித்தைதோன்றும், வித்தையிலே இராகந் தோன்றும்.

இனி உருத்திர தேவநாயனா ரருளினாலே முன்சொ ன்னகலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோனறும், மூலப்பிர

இருதியிலே முக்குணங்களுந்தோன்றும், முக்குணங்களுந்தோன்ருது நின்றவிடம் அவ்வியக்தம், இந்த அவ்வியக்தத்திலே சித்தமும், புத்தியும், தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந்தோன்றும். அதுதான் யான் எனதென்று விகற்பித்துவரும்: அதுதான் அகந்தைக்குவித்தாகும்; அதுதான் தைசதாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்காரமென்றும், பௌதாதிகாகங்காரமென்றுமூன்றுவிதமாயிருக்கும். தைசதாகங்காரத்திலே சத்துவகுணத்தினையுடைய மனமும், புத்தியும், இந்திரியங்களென்று பெயரையுடையசுரோத்திராதிகளைந்துந் தோன்றும் வைகாரிகாகங்காரத்திலே ரஜோகுணத்தினை யுடைய கருமேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிகளைந்துந் தோன்றும் பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தமோகுணத்தினை யுடைய தன்மாத்திரைகளாகியசப்தாதிகளைந்துந்தோன்றும், சப்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும், பரிசத்திலே வாயுதோன்றும், ரூபத்திலே தேயுதோன்றும்,ரசத்திலே அப்புதோன்றும்; கந்தத்திலே பிருதுவிதோன்றும், ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றின வடைவே யொடுங்கும்.

மூன்றாமங்கம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதுவி உரத்துத்தரிக்கும், அப்புகுளிர்ந்து பதஞ்செய்யும், தேயுசுட்டொன்றுவிக்கும், வாயுசலித் தெவையுந்திரட்டும், ஆகாசம் நிரந்தரமாயிடங்கொடுக்கும், சுரோத்திரஞ்சப்தத்தையறியும், துவக்குஸ் பரிசத்தையறியும், சக்ஷுரூபத்தையும், சிங்ஙுவைரசத்தையறியும், ஆக்கிராணங்கந்தத்தையறியும், வாக்குவசனிக்கும், பாதங் கமனம்பண்ணும், பாணியிடுதலு மேற்றலுஞ்செய்யும், பாயுமலவிசர்க்கத்தைச் செய்யும், உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும், மனம்பற்றும், புத்திநிச்சயிக்கும், அகங்காரமெழுந்திருக்கும், சித்தஞ் சிந்திக்கும், காலம்செல்காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலமெனமூன்றாம். நியதிகருமத்தை நிச்சயம்பண்ணும், கலை ஆணவத்தைச்சிறிது நீக்கும், வித்தை அறிவையெழுப்பும், இராகம்பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப்பெருததிலே யிச்சையுண்டாக்கும், புருடன்விடையத்திலே அழுந்துவிக்கும், மாயைமயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக்கிரியை குறைந்திருக்கும், ஈசுவரதத்துவம் ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும், சாதாக்

கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையு மொத்திருக்கும், சத்திதத்துவங் கிரியையாயிருக்கும், சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும், சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம், நாதமென்று பெயர். சத்திதத்துவம் காருண்ணியத்துக்கிடம், விந்துவென்றுபெயர். சதாக்கியதத்துவம் அனுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்றுபெயர் ஈசுவரதத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவரமென்றுபெயர். சுத்தவித்தை சங்காரத்துக்கிடம், உருத்திர மென்றுபெயர்.

நான்காமங்கம்.

அவஸ்தைதரிசனம்

கீழாலவஸ்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்று ஆத்மாபுசிக்கும் அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில்?

கீழாலவஸ்தை-ரு, மேலாலவஸ்தை-ரு, சுத்தாவஸ்தை-ரு, இந்தக்கேவல சகலசுத்த மூன்றிற்காரியாவஸ்தை-௰ரு, காரணாவஸ்தை-௩. ஆக அவஸ்தை-௰அ. இதிற் கீழாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-௩ரு. மேலாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்-௩௬. அவையெப்படியென்னில்

கீழாலவத்தையாவன சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய-ரு-க்கு அகக்கருவி முப்பத்தாறிற் பூதங்களைந்துங் கலாதிகலாறுஞ் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய பதினாறுங்கழித்து மற்றவையுடனே புறக்கருவியறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய ௰ரு-ம் கூட்டவேண்டும். இவற்றைக்கூட்டவேண்டுவானேன், அவற்றைக்கழிக்க வேண்டுவானேனெனில், அவஸ்தைக்குநிற்குங் கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக்கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆத்மா ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும், தன்மாத்திரைகளைந்தும், அந்தக்கரணநான்கும் உள்ளமொன்றும், வாயுக்கள்பத்தும், வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய-௩ரு-கருவிகளுடனே லலாடஸ்தானத்திலே நின்றவவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள்-ரு-ம், கருமேந்திரியங்கள்-ரு-ம், ஆகிய-௰-ம், லலாடஸ்தானத்திலேநிற்க, மற்ற உரு-கருவிகளுடனே கண்ட ஸ்தானத்திலே நின்றவவதரம் சொப்பனம்.

தன்மாத்திரைகளைந்துஞ் சித்தநீங்கலாக அந்தக்கரணங்கள் ௩-ம். பிராணவாயு நீங்கலாக வாயுக்கள்-௯ம்

வசனாதிகள் ரு - ம், ஆகியஉ௨-கருவிகளும் கண்டஸ் தானத்திலே நிற்கச்சித்தமும் பிராணவாயுவுமுள்ளமும் ஆகியரு-கருவிகளுடனே யிருதயஸ்தானத்திலே நின்றவவதரஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதயஸ்தானத்திலே நிற்கப் பிராணவாயுவும் உள்ளமும் ஆகிய யிரண்டு கருவிகளுடனே நாபிஸ்தானத்திலே நின்ற அவதரந் துரியம்.

பிராணவாயுவொன்றும் நாபிஸ்தானத்திலே நிற்க உள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்திலே யடங்கினவவதரந் துரியாதீதம். இப்படிக் கீழாலவஸ்தையைத்தரிசிக்க இங்கேவுள்ளமென்றது பிரகிருதியையெனக்கொள்க. இதற்குக் கேவலாவஸ்தை யென்றும்பேர்.

மேலாலவஸ்தை.

மேலாலவஸ்தையாவன இப்படிக் கேவலாவஸ்தையைப் பொருந்தி அதீதப்பட்டுக்கிடக்கும் அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை யெங்ஙன மென்னில், விளங்காவித்துசத்தி ஆத்மாவுக்குள்ள கருமத்துக்கீடாக வாக்குக

ளைத் தோற்றுவிக்கும்பொருட்டு ஒருநாதத்தை யுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும்வாக்கு அந்தநாதமாகிய அறிவு தானே வடிவாகவரும்.—பைசந்தி என்னும் வாக்குஉந்திஸ்த்தானத்திலே பொருந்தி, வெவ்வேருய்வரும்அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்கள்தோன்றும் முறைமை தெரியாதபடி மறைந்திருந்து மயில்முட்டைக்குட் சலமானது புறம்பே மயிலினிறமாய் ரூபிகரிக்கத்தக்கதாயிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்ணங்களுங்கூடி உருத்தெரியாமற் சலமயமாய்த் தோன்றினற்போலச் சித்தத்திடத்திலே நினைவு மாத்திரமாய் நிற்கும்.—மத்திமை என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங்கூடி அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்களை ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவிக்குக்கேளாமல் உள்ளறிவுமாய்த் தொனியுமுண்டாய்க் கண்டஸ்தானத்திலே முற்பட்டுவரும்.—வைகரி என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங் கூடிவந்து உதான வாயுவிலேயும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத்துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவிலுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்கு ஸ்தானமும் வடிவுமாவன,—சூக்குமைக்கு ஸ்தானம் நாபியடியும்,

வடிவுநாத தத்துவமுமாம். பைசந்திக்கு ஸ்தானம் உந்தியும், வடிவுபிராணவாயுவுமாம் மத்திமைக்குஸ்தானம் நெஞ்சுங்கண்டமும், வடிவுபிராணவாயுவுமாம். வைகரிக்குஸ்தானம் நாக்கினடியும் வடிவுபிராணவாயுவும் உதானவாயுவுமாம். இந்த நான்குவாக்குந் தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொரு வாக்குண்டு; அதற்குஸ்தானம் மூலாதாரம், அதுபிரணவசொரூபமாயிருக்கும் வாக்குநான்குங் காரியப்படுமுறைமை அறிவித்தது. சிவ தத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமும் சூக்குமையைக் காரியப்படுத்தும். சாதாக்கியதத்துவம் பைசந்தியைக் காரியப்படுத்தும். ஈசுவரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும். ஈசுவரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும். சுத்தவித்தைவைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படிவாக்கு நான்கினுமுணர்த்த உணர்ந்த ஆத்மா சகலாவஸ்தைப்பட்டு வருகிறதெப்படி யென்னில்.—கிரியாசத்தி சத்திதத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்திதத்துவங் காலத்தையும் நியதியையுங் கலையையுமெழுப்பக் கலைதழற்போடி நீக்கினாற்போல ஆணவமலத்தைச்சிறிதேநீக்க, ஆத்மா கலையேவடிவாய்த் துரியத்திலே பிராணவாயுவைக்கூடிச் சுழுத்திறைவன்.

இனி ஞானசத்தி சுத்தவித்தையை யெழுப்ப, சுத்த வித்தை வித்தையையெழுப்ப, வித்தை ஆத்மாவுக் கறிவையெழுப்பும். இனியிச்சாசத்தி ஈசுவரதத்துவத்தை யெழுப்ப, ஈசுவரதத்துவம் இராகதத்துவத்தையெழுப்ப, இராகதத்துவம் ஆத்மாவுக்குஇச்சையையெழுப்பும் இப்படி ஆத்மா இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருக்கும். ஆத்மாவானது காலம்நியதி கலைவித்தை இராகம் இவ்வைந்துந்தனக்கு உடம்பாகக்கொண்டு இந்திரியங்களுடனே கூடிச் சத்தாதி விடையங்களைப் புசிக்கவருகிற அவதரத்தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவர். ஆதலால் ஆத்துமாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகனென்றுபேர்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற்கிரியா சத்தி சாதாக்கியதத்துவத்தை யெழுப்ப, சாதாக்கியம் பிரகிருதியையெழுப்ப, பிரகிருதி குணரூபமாய் ஆத்மாவைக்கூட, ஆத்மாகுணமே வடிவாய்ப் போகத்துக்கேதுவான கருவிகளைக்கூடாநிற்கும். இப்படி ஆத்மாகருவிகளைக் கூடிச்சொப்பனஸ்தனாவன். சொப்பனஸ்தனான அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை பதினைந்துபிரகாரமாயிருக்கும். அவையெங்ஙன மென்னில்—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளம், என்னும் தத்துவங்

களை அகார-உகார-மகாரவிந்து நாதம் என்னும் அக்ஷரங்களெழுப்ப, அந்த அக்ஷரங்களைப் பிரமா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-மஹேசுவரன் - சதாசிவனென்னும்-அதிதேவதைகளெழுப்ப, ஆத்மா இவையேவடிவாய்ச் சூக்ஷ்ம தேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பதுபோலச் சொர்ப்பனத்திலும் புசிக்கும்.

இனி இவற்றுடனே சாக்கிரஸ்தனுவன், சாக்கிரஸ்தனு அவதாரத்திலுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில்—ஆகாசமிடமாக நின்று சுரோத்திரத்தைப்பொருந்திச் சப்தத்தையறிந்தால் வாக்குவசனிக்கும். வாயுவினிடமாகநின்று துவக்கினைப்பொருந்திப் பரிசத்தையறிந்தால் பாதங்கமனிக்கும் அக்கினியினிடமாக நின்று சக்ஷுவைப்பொருந்தி ரூபத்தையறிந்தால் பாணியிடுதலு மேற்றலுஞ் செய்யும், அப்புவினிடமாகநின்று சிங்குவையைப்பொருந்தி ரசத்தையறிந்தால் பாயுமல சலத்தைவிடும் பிருதுவியினிடமாகநின்று ஆக்கிராணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறிந்தால் உபஸ்தமானந்திக்கும். இப்படிக்காரியப்படுகிற அவதாரத்தில்ஞானசத்திசிவதத்துவத்தையெழுப்பச், சிவதத்துவம்மாயையையெழுப்ப, மாயைகுணரூபமாய்நின்று மும்மூன் றென்பது

குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொய்மையமெய்யென்று மயக்காநிற்கும். குணங்களொன்பதாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே ரஜசு, சத்துவத்திலே தமசு,—ரஜசிலே ரஜசு, ரஜசிலே தமசு, ரஜசிலே சத்துவம்.—தமசிலே தமசு, தமசிலே சத்துவம், தமசிலேரஜசு—என்பனவாம், இதனாலே ஆத்மா சனனமரணப்பட்டுவரும். இதற்குச் சகலாவஸ்தையென்றும் பெயர். இப்படி மேலாலவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

சுத்தாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையாவன.—கன்மவொப்பும் மலபரிபாகமுமுண்டான அவதரத்திலே ஞானாசாரியனாலே ஞானதீபத்தைப்பெற்றுச் சிவனையும், ஆத்மாவையும், பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதரம் எங்ஙனமென்னிற் பூதங்களைத்தரிசிக்கவே ஸ்தூலதேகமில்லையாம்; இந்திரியங்களைத் தரிசிக்கவே பூதங்களில்லையாம்; அந்தக்கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரியங்களில்லையாம்; கலாதிகளைத் தரிசிக்கவே அந்தக்கரணங்களில்லை

யாம்; சுத்ததத்துவதகளைத் தரிசிக்கவே கலாதிகளில்லை யாம; அருளைத்தரிசிக்கவே சுத்ததத்துவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம்-நின்மலசொப்பனம் - நின்மல சுழுத்தி-நின்மலதுரியம் - நின்மலதுரியாதீதம் என - ரு ஆம். நின்மலசாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம்அநித்தியமென த்தோன்றி ஆசாரியரனுக்கிரகத்தினுலே பற்றுகப்புகுந் து பொறிபுலன்மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்க ளாயிருக்கை, நின்மல சொப்பனமாவது-கண்டுகேட்டு- உண்டு உயிர்த்து - உற்றுப் பொருந்து வனமனதிலே கோசரியாம லிருக்கை.—நின்மல சுழுத்தியாவது இந் தப்பேறு பெற்றோமென்னும் நிராசையினுலே பரிணு மத்தையடைகை.—நின்மலதுரியமாவது தனக்கின்பம் பிறந்த சம்பூரண நிசையை யடைகை.—நின்மலதுரி யாதீதமாவது முன்சொல்லப்பட்டபேறு நான்கு மின் றிப்பேறாய் விடுகை-சம்பூரணநிசையிலே நீரிலேமுழுகி னவனைப்போலவும்-நிறைய்வுண்டவனைப் போலவும் தானன்றிச் சுட்டன்றிச் சொல்லப்படாது இதற்கு நி ன்மலாவஸ்தை யென்றும்பெயர் இப்படிச் சுத்தாவஸ் தையைத் தரிசிக்க.

காரணாவஸ்தை.

காரணாவஸ்தையாவன, காரணகேவலமும்-காரண சகலமும்,-காரணசுத்தமுமென் ௩-ஆம. காரணகேவலமாவது சர்வசங்காரகாலத்து ஆத்மாக்கள் அசுத்தமாயா காரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவ * மலத்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்று மறியாமற் கிடக்குமவதரமெனவறிக.—காரணசகலமாவதுசிருஷ்டி தொடங்கிச்சர்வசங்காரம்வருமளவும்ஆத்மாக்கள்எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம்யோனி பேதத்திலும் பிறந்திறந்து திரிகிறவவதர மெனவறிக.—காரணசுத்தமாவது இங்ஙனங்கேவல சகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமலபாகம்வந்த ஆத்மாக்களுக்கிருவினையொப்புஞ் சத்திநிபாதமு முண்டான வவதரத்துச்சிவன் ஆசாரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிஇரட்சித்துத்தனது திருவருளாலே ஞானத்தையுங் கடாக்ஷித்துப் பிராரத்தந் தொலைந்தபின்பு தனது பூரணநிலையோடுங் கூட்டிக்கொண்ட அவதரமெனவறிக.

* மலபேதங்களைச் சித்தாந்தக்கட்டளையிற் காண்க.

தசகாரியம்.

தசகாரியமாவன.—தத்துவரூபம் - தத்துவதரிசனம்- தத்துவசுத்தி-ஆத்மரூபம் ஆத்மதரிசனம் - ஆத்மசுத்தி- சிவரூபம்-சிவதரிசனம்-சிவயோகம்-சிவபோகம்-என்பனவாம்.

தத்துவரூபமாவது அவற்றின் குணங்களைக் காண்கை.

தத்துவதரிசனமாவது அவை தன்னிடத்திலே நின்று சீவித்தமுறையைக்காண்கை.

தத்துவசுத்தியாவது அவை தனக்கு வேறென்றறிந்து நீங்குகை.

ஆத்மரூபமாவது ஆத்மா ஞானமென்னும் அறிவே வடிவெனவறிகை.

ஆத்மதரிசனமாவது தத்துவங்களையறிந்து நீங்கியவற்றினின்று நீங்கினவறிவுநானெனவறிகை.

ஆத்மசுத்தியாவது பந்தமுத்தி யிரண்டிலுஞ் சிவனுபகரிக்கிறாரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆணியையறிகை.

சிவரூபமாவது தத்துவமுப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய் வாக்குமனோதீத கோசரமாய் ஞானமேவடிவாயிருப்பதெனவறிகை.

சிவதரிசனமாவது தத்துவமுப்பத்தாறையு மறிவித்துத் தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்கி நிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமெனவறிகை. சிவயோகமாவது இந்தஞானந் தன்னைவிட்டுநீங்காதென்றறிந்துதான் அதுவாய்நிற்கை.

சிவபோகமாவது-தான் அந்தநேயத்திலே நின்றழுந்திச் சிவத்தைப்பெறுகை,

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்மாவுக்கு ரூபஞ்சொல்லில்ஆத்மா இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவுக்குஇச்சையாவது—விஷயங்களிலே சென்றுபற்றுதல்.

ஆத்மாவுக்கு ஞானமாவது.—இதுவிது வென்றுபகுத்தறிதல்.

ஆத்மாவுக்குக் கிரியையாவது.—சர்வத்தையும்தனது விடயமென்று பற்றிநின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆத்ம தரிசனமாவது—ஆத்மாவினுடைய இச்சாஞானக்கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆத்மாவினு

டைய இச்சை சீவிக்குமிடத்து அந்தக் கரணங்களினி டமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய ஞானஞ் சீவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாக நின்றுசீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய கிரியை சீவிக்குமிடத்துக் கருமே ந்திரியங்களி னிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

இவைகள் அடுத்ததின் தன்மையாதலின் ஞெழிந்து தத்துவங்களைத் தானன்றென்றுகழித்து அருளே தனு வாகப் பொருந்தித் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

ஆத்மசுத்தியாவது.—ஆத்மசுத்தியைச் சொல்லுமிட த்துச் சிவனாலே தான் சர்வத்தையுமறியு முறைமையுங் கண்டு சிவன் ஆத்மாவுக்கு அறியுமுறைமையுங்கொண் டா னென்பதுங்கண்டு சிவனுடையஞானசத்தியினாலே தன்னுடையஞானஞ் சீவிக்குமென்றறிந்து தான்மலமு மாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது.—சிவனுக்குரூபஞ்சொல்லில் சிவனு மிச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சையாவதுஆத்மாக்களைமுத்தியிலேயடை விக்கவேண்டுமென்பதே. சிவனுக்கு ஞானமாவது-ஆத்

மாக்கள் செய்யப்பட்ட அநாதிகருமங்க ளனைத்தையுந் திருவுளத் தடைத்திருத்தல்-சிவனுக்குக் கிரியையாவது ஆத்மாக்களுக்குக் கன்மசாமீப்பியம் பிறக்கும்படி அநாதியாய் வரப்பட்ட கருமங்களனைத்தையும் பக்வாபக்குவமறிந்து கூட்டிப்புசித்துத் தொலைப்பித்தருளுதல்.

சிவதரிசனமாவது.—தான்கருமம் புசிக்குமிடத்துச் சிவன்தனக்கு மூன்றுவகையாக நின்று உபகரிப்பன். அதெப்படியென்னில் அவன்-அவள்-அது - முன்னிலையாகநின்று உபகரிப்பன் இப்படி யுபகரிக்கு மிடத்துத் தோன்றுகின்றமூன்றுவகையுமொழிந்துஅவையிடமாக நின்று சேஷ்டிப்பித்துத்தான் அக்கருமத்தைப்புசிக்குமிடத்துத் தன்னிடத்து மைறந்துநின்று இந்திரியங்களையுந் தன்னையுஞ் சேஷ்டிப்பித்துத் தனக்கு அந்தக்கருமம் ருசிக்கும்படிச்செய்து இடைவிடாமலூட்டுகிற நீவரத்தைப்பார்ப்பது.

சிவயோகமாவது அகண்—பரிபூரணமாகிய சிவத்துள்ளேயழுந்தி உள்ளும்புறமுமெண்ணுமற் சிவனை யுள்ளபடிகண்டு யுணர்ந்திருப்பது.

சிவபோகமாவது பராசத்தியி னிடமாகநின்று அனுபவத்துடனே கலந்து சிவானுபவம்பிறக்கச் சிவனுடனே அக்கினிக்கு வெம்மைபோலவும் நீருக்குத்தண்மைபோலவுஞ் சிவத்திலே இரண்டற வழுந்துவது.

சிவப்பிரகாசக் கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாலவாய்க் கட்டளை.

நான்முகம்.

காப்பு.

நேரிசை-வெண்பா.

கைக்குலவுஞானக் களிறேமுக்கட்கடத்து
மெய்க்குலவுஞ்சித்தி விநாயகா-பொய்க்குலவா
மட்டளவி லாதசிவம் வாய்த்ததிருவாலவாய்க்
கட்டளைக்குன் றூட்டுணையே காப்பு.

நூல்.

பதி பசு பாசம், இம்மூன்றும் அநாதி நித்தியம்

முதலாவது.

பதி இலக்கணம்.

பதியாவது,—ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுமில்லாததாய், அருவும்உருவும் அருவுருவமுமாய்இவை அல்லாததுமாய், அகண்டிதமாய், ஆநந்தமாய் விளங்குவது.

இங்ஙனம் விளங்குகிற பரமசிவமும், பராசத்திஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்னும்பஞ்சசத்திகளாகிய அருளும், பின்னமின்றிச் சூரியனுங்கிரணமும்போல ஒன்றாயிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கிற பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும்பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம் சத்தி நாதம் விந்து நான்கும், அருவுருவமாகிய சதாசிவம் ஒன்றும், உருவமாகிய மகேச்சுரன் உருத்திரன் இருவரும், இவர்கள் அதிகாரத்தால் நடக்கும் பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆக ஒன்பதுமூர்த்திகளுமாய், * உபாதானத் திரயங்க

* உபாதானத்திரயமாவது, சுத்தமாயை,அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை ஆகிய முதற்காரணங்கள் மூன்று.

ளைக்கொண்டு, சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்தும் திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் இங்ஙனம் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யாநிற்கும். எங்ஙனஞ்செய்யுமெனின் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையாக நின்றியற்றும்.

இவற்றுள் தன்மையாவது,—பரிபூரணமா யிருக்கை முன்னிலையாவது,—இச்சாஞானக்கிரியைகளாயிருக்கை படர்க்கையாவது,—மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் உள்ளம் ஆக-ரு பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன்,மகேச்சுரன். சதாசிவம் ஆக-ரு. ஆகிய பதினைந்து பிரகாரமா யிருக்கை.

பிரபஞ்சம் இவ்விடங்களில் எவ்வாறு காரியப்படும் எனின், இவற்றுள்கரணங்களை அக்கரங்கள் செலுத்த, அக்கரங்களை மூர்த்திகள்செலுத்த, மூர்த்திகளை இச்சாஞானக் கிரியைகள்செலுத்த, இங்ஙனம் காரியப்படும் இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துகையிலேயும் அந்தச்சிவம் அதிற் றாக்கற்று நிற்கும்.

பதியிலக்கணம்-முற்றிற்று.

இரண்டாவது.

பசு இலக்கணம்.

ஆன்மாக்களாவார் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர்கச கலர் எனமூவகைப்படுவர்.

விஞ்ஞானகலர்.

விஞ்ஞானகலர் அஷ்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடி மகாமந்திரராம் இவர்கள் ஆணவமல மொன்றே உடையவர்கள், இவர்களுக்குச் சுத்தமாயாதத்துவம் தநுகரணபுவன போகமாயிருக்கும்இவர்களில் பக்குவர்க்குப்பரமசிவம் அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது அறிவினின்றுந் திருவரு ளுதிப்பித்து ஆணவமலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பதாம்.

பிரளயாகலர்.

பிரளயாகலர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்களும் புவனகர்த்தர்களு மா யிருப்பர். இவர்கள் ஆணவம்கன்மம் ஆகிய இரண்டு மலமுடையவர்கள் இவர்களுக்கு அசுத்தமாயாதத்துவம் தநுகரணபுவன போகமாயிருக்

கும். இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறை மையாவது அந்தப்பரமசிவம் மான்மழு சதுர்ப்புயகாளகண்டம் திரிநேத்திரங்களோடுதிருமேனிகொண்டெழுந்தருளி இரு மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பதாம்.

சகலர்.

சகலர், பிர்மா விஷ்ணுமுதல் கிருமியீறாக வுள்ளார். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகியமூன்று மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம்தநு கரண புவனபோகமாயிருக்கும்.

இவற்றுள்தநுவாவது —சராயுசம்' அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம், ஆகியநால்வகை யோனிகளிலும்பிறப்பதாய், தேவாபதினொரு நூறாயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறாயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறாயிரமும், மிருகம்பத்துநூறாயிரமும், பறவைபத்துநூறாயிரமும், நீர்வாழ்வன பத்துநூறாயிரமும், ஊர்வன பதினைந்துநூறாயிரமும், ஆகிய எழுவகைத்தோற்றத்திலும் எண்பத்துநான்கு லட்சயோனிபேதமாயிருக்கும். அத்தநு தூலமாகவும், சூக்குமமாகவும், காரணமாகவுறு இருக்கும் அவைகளுக்கு ஆயுசு க்ஷணமுதலாக அநேகமுள.

கரணமாவது,—அத்தநுவுக்கேற்ற நாநாவிதங்களாயிருக்கும்.

புவனமாவது —இருநூற்றிருபத்து நான்கிலுமுள்ள ஊரும்; நாடும், தேயமுமாய்ப் புண்ணிய கன்மமுடையவர்களுக்குச்சுவர்க்காதி பதங்களுமாயிருக்கும்.

போகமாவது.—அவரவர் கன்மத்துக்கேதுவானஉண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, நக்குவன, விழுங்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, பூண்பன, பூசுவன, கொடுப்பன, வாங்குவன, காண்பன, கேட்பன நடப்பன, படிப்பன, பெண்டு, பிள்ளை, சுற்றம், பொன், மணி இவைமுதலிய பிரபஞ்சமாயிருக்கும்.

இனி இவர்கள் சூக்குமதேகத்தைப் பொருந்திக்கன்மத்துக்கீடாகிய ஸ்தூலதேகமெடுத்து. எடுத்ததேகமேதானய்ப் புண்ணியபாவங்களை ஆர்ச்சித்துச் சுவர்க்கநரகங்களிலே போக்குவரத்து உடைத்தாயிருப்பார்.

இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமை எங்ஙனமெனின்? மலபரிபாகம் வந்தவிடத்துஇருவினையொப்புபிறக்கும். அப்பொழுது முன்செய்த சிவபுண்ணியம் வந்தெய்தஅப்பரமசிவம்மானைக்காட்டிமானைப் பிடிப்பதுபோல, ஞாநசாரியமூர்த்தமாய்,மான்,மழு,

காளகண்ட, திரிநேத்திர, மொழித்து மானிடச்சட்டை சாத்தி, இவனது ஊரும் பேரும், உருவும், ஒழிக்கவேண்டி, ஊரும், பேரும், உருவுங்கொண்டெழுந்தருளி, மந்ததரம்; மந்தம், தீவரம், தீவரதரம் என்னும் சத்திநிபாதத்தன்மையுணர்ந்து, சமயதீக்ஷை பண்ணிச் சரியை யநுட்டிப்பித்து, விசேஷ தீக்ஷைபண்ணிக்கிரியா யோகங்களை அநுட்டிப்பித்து நிருவாண தீக்ஷைபண்ணி ஞானமனுக்கிரகித்து மலமாயாதி கன்மங்களைநீக்கி மோட்சத்தைக்கொடுக்கும்.

ஆன்மாக்களின் பரியாய நாமங்களாவன: பசு, சீவன், புருடன், புமான், தேகி, கிஞ்சிக்யன், சுதந்தரவீனன், பரதந்திரன், அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், உள்ளம், சைதன்யன், பிரகுருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன் முதலியன.

மூவகை ஆன்மபேதமுஞ் சரீரத்தையடைந்து காரியப்படு முறைமையும் அநுக்கிரகம் பெறு முறைமையும் கண்டுகொள்க.

பசுவிலக்கணம்-முற்றிற்று.

மூன்றாவது

பாச இலக்கணம்.

பாசமாவது.—ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியிலேயேபந்தமாயிருக்கிற ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, திரோதாயி என ஐவகைப்படும்.

ஆணவம்.

இவற்றுள் ஆணவமாவது,—ஒன்றாய், பரிபாகத்திலே நீங்குஞ் சத்தியையுடையதாய், மூலமலமாய், இருளுமொளியென்ன * இரண்டதாய், வியாபகமாய், சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் தெரியவொட்டாமல், செம்பிற்களிம்பு போலவும் அரிசியிற்றவிடுபோலவும் தண்ணீரில் உப்புபோலவும் ஆன்மாவை இரண்டறக்கலந்து இச்சாஞானக் கிரியைகள்முழுவதையுமறையாநிற்கும்.

---

* ஆன்மசிற்சத்தியை மறைத்தலால் இருளும்பிரகாசமென்று சொல்லும்படி மிகக் கறுத்துள்ளது ஆணவமலம் எனப்பொருள்.

கன்மம்.

கன்மமாவது:—வியாபகமாய், அவ்வவ் வணுக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய், மனோவாக்குக் காயங்களினாலறிந்தும் அறியாமலு மியற்றுவதனால் வந்தேறுகிறபுண்ணியபாவங்களாய், சுகதுக்கங்களைப்பண்ணுவதாய், இதாகிதங்களினாலாவதாய், அநுபவித்தாலன்றித் தீராததாய், ஒன்றாலொன் றழிக்கப்படாததாய், விதிப்படி பரிகாரஞ்செய்யின் நீங்குவதாய், நெல்லுகுள்முளைபோலஆன்மாவிற் பற்றியிருப்பதாய், சங்கிலிபோலத் தொடர்ச்சியாய், அழிந்தும் ஆகியும்வருவதாய், பிரவாகத்து அலைபோல்வதாய், சிருட்டிகாலத்தே காரியப்படுவதாயிருக்கும்.

இந்தக்கன்மம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் எனமூவகையாம்.

சஞ்சிதம்.

இவற்றுள்சஞ்சிதமாவது,—அநாதிதொட்டுச் சனனங்கள்தோறு மார்ச்சித்த வினைபுசித்து விஞ்சியதாகிய

*ஆறு அத்துவாக்களிலுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணியபாவங்களா யிருக்கும்.

பிராரந்தம்.

பிராரத்தமாவது—இந்தச் சஞ்சிதத்தில் சிறிதுபுசிக்கப் பாகப்பட்டவினை ஒருசரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதியாயுள் போகங்களைக் கொடுக்கும்.

ஆகாமியம்.

ஆகாமியமாவது.—பிராரத்தம் புசிக்குமிடத்து வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களா யிருக்கும்.

திரோதாயி.

இனித் திரோதாயியாவது.—நான்கு மலங்களின் காரியங்களையேவி ஆன்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்யை மெய்யென்று ருசிப்பித்துநிற்கும் அதனால் அதைப் பாசமென்றுஞ் சொல்லுவர்.

---

* அத்துவா ஆறுவன, மந்திராத்துவா, பதாத்துவா வர்ணத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா, என்பனவாம்.

சுத்தமாயை.

சுத்த மாயையாவது.—விஞ்ஞான கலருக்கும் பிரளயா கலருக்கும் தநுகரணபுவன போகமாய் இருக்கும்.

அசுத்த மாயை.

அசுத்தமாயையாவது. —சகலருக்குத்தநுகரணபுவன போகங்களாயிருக்கும்.

தத்துவங்கள்தோன்றுமுறைமை.

இவ்விருவகை மாயையிலுந்தத்துவங்கள் தோன்றுமுறைமை எங்ஙனமெனின், பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே * குடிலையிலேநாதமும், நாதத்திலே விந்துவும், விந்துவிலேசாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே ஈஸ்வரமும், ஈஸ்வரத்திலே சுத்தவித்தையும் தோன்றும். இவை ஐந்தனுள் முன்சொன்னவிந்துவிலே, நாலுவாக்கும்,ஐம்பத்தோ ரட்சரமும், எண்பத்தொரு பாதமும், பஞ்சகலைகளும, சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும், தோன்றும்.

அசுத்த மாயையிலேநின்று அநந்ததேவ நாயனாரருளினாலே காலமும், நியதியும், கலையும், தோன்றும் கலையிலே வித்தைதோன்றும்,வித்தையிலே அராகந்தோன்

* மகாமாயை.

றும்ஆன்மா இவ்வைந்துடன்கூடிப்பஞ்சகஞ்சுகனைபு ருடனும்.முன்சொன்னகலையிலேஉருத்திரதேவநாயனார் அருளினாலே குணரூபமானமூலப்பிரகிருதிதோன்றும். மூலப்பிரகிருதியில்முக்குணங்களும்தோன்றும்முக்குண ங்களும்தோன்றாமல்நின்றவிடம் அவ்வியக்தம் அந்தஅ வ்வியக்தத்தில் சித்தமும்,சித்தத்திற்புத்தியுந்தோன்றும், புத்தியிலேஅகங்காரந்தோன்றும் அவ்வகங்காரத்தைச சாங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்காரமென்றும்,பௌ தாதிகாகங்காரமென்றும்மூவகைப்படும். இவற்றுள்தை சசாகங்காரத்திலேசாத்துவிககுணந்தைப்பொருந்தியம னமும் ஞானேந்திரியமைந்துந்தோனறும். வைகாரிகா கங்காரத்திலே இராசதகுணத்தைப் பொருந்திய கன் மேந்திரியமைந்துந்தோன்றும். பௌதாதி காகங்காரத் திலே தாமதகுணத்தைப் பொருந்திய தன்மாத்திரை கலேந்துந் தோன்றும். சத்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலேவாயுதோன்றும், ரூபத்திலே தேயுதோன் றும், ரசத்திலே அப்புத்தோன்றும். கந்தத்திலே பிருதி விதோன்றும்.

இங்ஙனந் தோன்றியகருவி அகக்கருவி, புறக்கருவி என இருவகைப்படும்.

அகக்கருவி - ௩௬.

ஆன்மதத்துவம்.

அவற்றுள் அகக்கருவி, பிருதுவி, அப்பு தேயு வாயு, ஆகாசம் எனப்பூதம்-௫; சுரோத்திரம், துவக்கு சட்சு, சிங்ருவை, ஆக்கிராணம், என ஞானேந்திரியம்-௫, இதன்விடயமான சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் எனத்தன்மாத்திரை-௫; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் எனக் கன்மேந்திரியம்-௫. மனம், புத்தி, சித்தம். அகங்காரம் என அந்தக்கரணம்-௪, ஆக-௨௪.

வித்தியாதத்துவம்.

வித்தியாதத்துவம், காலம் நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என-௭.

சிவதத்துவம்.

சிவதத்துவம், சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம். என-௫.

ஆக அகக்கருவி-௩௬-ஆம்.

புறக்கருவி- ௬0

புறக்கருவி, பிருதிவியின்கூறு, தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, மயிர் என-௫; அப்புவின் கூறு நீர், உதிரம்,

மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் என-௫; தேயுவின்கூறு ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல் என-௫ வாயுவின்கூறு ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல்,கிடத்தல் என ௫; ஆகாசத்தின் கூறு குரோதம், லோபம் மோகம், மதம், மாச்சரியம் என-௫; ஆகப்பூதகாரியம்-௨௫,பிருதிவியின்வழித்தான இடைபிங்கலை, சுழுமுனை காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை. புருடன், குகு சங்கினி, என நாடிகள்-௰, வாயுவின்வழித்தான பிராணன், அபானன், உதானன, வியானன்,சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்என வாயுக்கள்-௰, ஆகாசத்தின்வழித்தான அர்த்தஏடணை, புத்திரஏடணை,உலகஏடணை எனஏடணை-௩வாக்காதியின் வழித்தானவசனம், கமனம்,தானம்,விசர்க்கம், ஆனந்தம் என-௫; பிரகிருதியின் வழித்தான சாத்துவீதம், இராசதம், தாமதம், எனகுணம்-௩, விந்துவின்வழித்தான சூக்குமை, பைசந்தி மத்திமை, வைகரி, எனவாக்கு-௪, ஆகப்புறக்கருவி-௬௰-ஆம்.

ஆக அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகியதத்துவந் தொண்ணூற்றாறுந் தோன்றியமுறைமையிலே ஒடுங்குமுறைமையுங் கண்டுகொள்க.

ஆன்மதத்துவங்களின் தொழில்.

தத்துவங்களின்தொழிலாவன.—பிருதிவிக்குவடிவு, நாற்கோணம், நிறம், பொன்மை, குணம்-கடினம், சுபாவ ம்-கிடத்தல், தொழில்-பொறுத்தல், குறி - வச்சிரம், தேவதை-பிரமன், அட்சரம்-லகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-அகாரம், கலை-நிவர்த்தி.

அப்புவுக்குவடிவு-இருகோணம், நிறம்-வெள்ளை, குண நெகிழ்ச்சி, சுபாவம்-பார்த்தல், தொழில்-கட்டுண்டல், குறி கோகநகம், தேவதை-விஷ்ணு, அட்சரம்-வகாரம் சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-உகாரம், கலைபிரதிஷ்டை,

தேய்வுக்குவடிவு முக்கோணம், நிறம்-செம்மை, குண ம்-சுட்டொன்றுவித்தல், சுபாவம்-வவ்வுதல், தொழில்-உலர்த்தல், குறி சுவத்திகம், தேவதை-உருத்திரன், அக்கரம்-மகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம் - மகாரம், கலை-வித்தை.

வாயுவுக்குவடிவு அறுகோணம், நிறம்-கறுப்பு, குணம் சலித்துத்திரட்டல், சுபாவம்-நிறைத்தல், தொழில்-விம்முதல், குறி-அறுபுள்ளி, தேவதை மகேச்சுரன், அக்கரம்-யகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-விந்து, கலை-சாந்தி.

ஆகாசத்துக்குவடிவு-வட்டம், நிற ம்-புகை, குணம் இடங்கொடுத்தல், சுபாவம்-நிற்றல், தொழில்-போக்குதல், குறி அமுதவிந்து. தேவதை-சதாசிவம், அக்கரம் அகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-நாதம், கலை-சாந்தியாதீதம்.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில்.

ஞானேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன --சுரோத்திரம் ஆகாசமிடமாகநின்று செவியைப்பொருந்தி சத்தத்தை யறியும்; துவக்குவாயுனிடமாக நின்று சரீரத்தைப்பொருந்திப் பரிசத்தையறியும்; சட்சுஅக்கினியினிடமாகநின்று கண்ணைப்பொருந்திஉருவத்தையறியும் சிங்ுவை அப்புவினிடமாக நின்று நாவைப்பொருந்தி இரதத்தையறியும், ஆக்கிராணம் பிருதிவியினிடமாகநின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்.

கன்மேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன.—வாக்கு ஆகாசமிடமாக நின்றுவசனிக்கும்; பாதம் வாயுவினிடமாகநின்று கமனிக்கும்; பாணி அக்கினியிடமாகநின்று இடுதலும், ஏற்றலுஞ்செய்யும்; பாயு அப்புவினிடமாக நின்று மலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும், உபஸ்தம் பிருதுவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக்கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் தொழில்.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்தின் தொழிலாவன.—சுரோாத்திராதிகளுக்கு விடயமாயிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழில்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழிலாவன—மனம் பற்றும், புத்திநிச்சயிக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழும்பும், சித்தஞ் சிந்திக்கும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழில்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழிலாவன—

காலம்: செல்காலமான எல்லையும், நிகழ் காலமான பலமும், எதிர்காலமான புதுமையும் ஆகமூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

நியதி: அரசனாணைபோலக் கன்மபலத்தை உள்ளளவும் நிறுத்தும்.

கலை: ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கி ஆன்மாவுக்குக்கிரியையை யெழுப்பும்.

வித்தை. ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை எழுப்பும்.

அராகம்: ஆன்மாவுக்கு இச்சையையெழுப்பும்.

ஆகக்கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனே கூடிப்புலனு கருமிடமே புருடனும்.

மாயை: பிரகிருதி குணரூபமாய் நின்று பொருந்தி னதி லழுந்தும்

சிவதத்துவங்களின் தொழில்.

சிவதத்துவங்கள்-ரு-ன் தொழிலாவன:—

சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்திருக்கும்.

ஈசுர தத்துவம் கிரியையேறி ஞானங் குறைந்திருக்கும்.

சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையுமொத்திருக்கும்.

சத்திதத்துவம் கிரியையா யிருக்கும்.

சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும்.

ஆக அகக்கருவி முப்பத்தாறின் தொழிலும்கண்டு கொள்க.

பூதகாரியம்.

புறக்கருவியின் தொழிலாவன,—

பூதம் ஐந்தில் பிருதிவியின் கூறுகிய மயிர்வளரும், எலும்பு உரக்கும், தோல் வற்கென்னும், நரம்பு கதித்தோடும், தசைமுற்றும்.

அப்புவின் கூறுகிய நீர்விழும், உதிரம்பரக்கும், சுக்கிலம் வர்த்திக்கும், மூளை மெத்தென்றிருக்கும், மச்சை நிறைக்கும்.

தேயுவின்கூறுகியபசிதாபிக்கும், நித்திரைமயக்கும், பயம் அஞ்சுவிக்கும், மைதுனம் சங்கமஞ்செலுத்தும், சோம்பு முறிப்பிக்கும்.

வாயுவின்கூறுகிய ஓடல் விரைவிக்கும், இருத்தல் அழுத்துவிக்கும், கிடத்தல் போடுவிக்கும், நடத்தல்எழுப்பிவிக்கும், நிற்றல் நிற்பிக்கும்.

ஆகாயத்தின் கூறுகிய, காமம்-மோகிப்பிக்கும்,மதம் அகங்கரிப்பிக்கும், குரோதம் - கோபிக்கும், லோபம்-பிசினிப்பிக்கும், மாச்சரியம்-இகழ்விக்கும்,ஆகப்பூதகாரியம்-உரு.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகளின்தொழில்.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகள்பத்தில் இடைகலை இடதுமூக்கிலே நிற்கும்; பிங்கலை வலதுமூக்கிலேநிற்கு

ம்; சுழுமுனை நேரேநிற்கும்; காந்தாரிகண்ணிலேநிற்கும்; அத்தி உடலெங்கும்நிற்கும்; சிங்குவை நாவிலேநிற்கும்; அலம்புடை செவியிலேநிற்கும், புருடன்பாதத்திலே நிற்கும், சங்கினிகளத்திலேநிற்கும், குகுமார்பிலே நிற்கும்.

வாயுவின் வழித்தான நாடிகளின்தொழில்.

வாயுபத்தில் பிராணன் மூலாதாரத்தில் தோன்றி இடைபிங்கலையாலேறிக் கபாலத்தளவுஞ்சென்று நாசியிலே பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலம்வெளியேசென்று எட்டங்குலம் உள்ளே அடங்கும். இங்ஙனம் ஒருநாளைக்கு இருபத்தோராயிரத்தருநூறுசுவாசம் நடக்கும், இதிலே ஏழாயிரத்திருநூறுவெளியேசெல்லும், பதினாலாயிரத்தி நானூறு உள்ளே அடங்கும்.

அபானன், குதத்தினின்று மலசலங்களைக் கழிப்பிக்கும்.

உதானன், விக்கல் இருமல் இவற்றைப்பண்ணும்.

வியானன், உண்ட அன்னசாரத்தை எழுபத்தீராயிர நாடிகளிலும் கலப்பிக்கும்.

சமானன், எல்லாவற்றையும் சமானம்பண்ணும்.

நாகன், தும்பவிருமலை யுண்டாக்கும்

கூர்மன், கண்ணேற்றல் செய்யும், கிரிகரன்சோம்பு, கொட்டாவிகளை யுண்டாக்கும்.

தேவதத்தன் இமைத்தல் நகைத்தல் களைச் செய்யும தனஞ்சயன், உடம்பைவீங்கவும் விரியவுஞ் செய்து உயிர்நீங்கிய காலத்தில் கபாலத்தைப் பிளந்து செல்லும்;

வசனாதிகளின் காரியம்.

வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆநந்தம் ஐந்தும் வாக்காதிகளுக்கு விடயமாயிருக்கும்.

குணங்களின் தொழில்.

குணம் மூன்றில் சாத்துவிகமாவது அருள், ஐம்பொறியடக்கல், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, மோனம், வாய்மை ஆகிய எண்குணமுடையது.

இராசதமாவது ஊக்கம் - ஞானம் - வீரம்-தருமம்-தவம்-தானம் - கல்வி-கேள்வி ஆகிய எண்குண முடையது.

தாமதமாவது ஒழுக்கமின்மை, காமம், கோபம், கொலை சோம்பு, நீதிவழு நெடுந்துயில், பேருண்டி பொய் மறதி வஞ்சகம் முதலிய தீக்குணமுடையது.

ஏடணைகளின் தொழில்.

ஏடணைமூன்றில் அர்த்த ஏடணை திரவிய முதலியவற்றால் வரும்பிணக்கு.

புத்திர ஏடணை புத்திரர்முதலாகிய சுற்றத்தாரால் வரும்பிணக்கு.

உலக ஏடணை உலகமுதலாகிய சங்கற்பத்தால் வரும் பிணக்கு.

வாக்குகளின் தொழில்.

வாக்கு நான்கில் சூக்குமையாவது சோதியாய்நேர்மையாய் ஒன்றுசொல்ல வந்தவிடத்தில் துரியத்தில் நாதமாய்த் தோன்றுவது.

பைசந்தியாவது சுழுத்தித்தானத்தைப் பொருந்திய சூக்குமையில் தோன்றியநாதம், உதானவாயுவினாலே செறப்பட்டு மயில்முட்டையில் பஞ்சவன்னமுமடங்கியிருப்பதுபோல இனிச்சொல்லும் வசனத்துக்கு அக்கரசொரூபம் பிறக்கக் கருக்கொண்டிருப்பது.

மத்திமையாவது அப்படிச்சிதறப்பட்டவாயுவானது, சொப்பனத்திலே பிராணவாயுவுடனே சேர்ந்து அக்கரத்தினது சொரூபங்களைப் புத்தியிலே ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவியிற்கேளாமல், உள்ளேகேட்கத்தக்க ஒலியாய்க் கண்டத்திலே முழங்காநிற்பது.

வைகரியாவது நாக்கு, அண்ணம், உதடு, பல், மூக்கு என்னும் ஐந்திடத்திலேயும் புறப்பட்டுச்செவிக்குக் கேட்கவசனிக்கப்படுவது, இந்தவாக்கு நான்கும் பஞ்சகலைகளாற் காரியப்படும்.

இங்ஙனம் புறக்கருவியாகும் சுஙு-தின் தொழிலையும் பஞ்சபாசங்களையும், அவற்றினுண்டாகியதோற்ற ஒடுக்கமுதலியவற்றையும், கண்டுகொள்க.

அவஸ்தைகள்.

அவஸ்தைகளாவன.—கேவலம், சகலம், சுத்தம் எனமூன்றுவகைப்படும்.

இவற்றுள் கேவலமான, ஆன்மாதத்துவங்களொன்றையுங் கூடாதிருப்பது. சகலமாவது, தத்துவங்களுடனே கூடிக்காரியப்படுவது. சுத்தமாயதுகேவல் சகலமிரண்டுந்தாக்காமல் பரமசுகமாகிய ஆநந்தத்தைப்

பெற்றிருப்பது. ஆகக்காரணாவஸ்தை மூன்றில் கேவலாவஸ்தையின் காரியம்-ரு-சகலாவஸ்தையின் காரியம்-ரு-சுத்தாவஸ்தையின் காரியம் ரு-ஆகக்காரியாவஸ்தை-யரு

கீழாலவஸ்தை.

கேவலத்தின் காரியமாகிய கீழாலவஸ்தை சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-ரு

சாக்கிரம்.

இவற்றுள் சாக்கிரமாவது —தத்துவ முப்பத்தாறில் சிவதத்துவம் ரு-ம், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் சு-ம், பூதம்-ரு-ம், ஆகப்பதினாறுகருவியும் நீங்கி, நின்றகருவிகள் இருபதும், புறக்கருவியறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும், வசனாதிகளைந்தும, ஆகிய முப்பத்தைந்துடனே லலாடஸ்தானத்தில் நின்றுகண்டுகேட்டுண்டுயிர்ப்பது நீங்கி மயக்கத்தைப்பொருந்தி அறிகருவிகளையும் செலுத்துங்கருவிகளையுங் கைவிட்டுநிற்கின்ற அவதரம்.

சொப்பனம்.

சொப்பனமாவது,—ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கன்மேந்திரியங்களைந்தும், ஆகியபத்தும் லலாடஸ்தானத்திலேநிற்க, மற்ற இருபத்தைந்து கருவிகளுடனே

கண்டஸ்தானத்திலே நின்று சூக்கும தேகத்தாற் பயன் கொண்டு அசீவனமாக நின்ற அவதரம்,

சுழித்தி.

சுழுத்தியாவது,—பிராணவாயு நீங்கலாக வாயுக்கள் ஒன்பதும், சித்தம்நீங்கலாக அந்தக்கரணம் ௩ - ம் சத்தாதி ரு-ம், வசனாதி ரு-ம், ஆக இருபத்திரண்டும் கண்டஸ்தானத்திலே நிற்க, சித்தமும் பிராணவாயுவும் புருடனும் ஆகிய ௩-கருவிகளுடனே ஒன்றுந்தெரியாது இருதயத்தில் நின்ற அவதரம்.

துரியம்.

துரியமாவது,—சித்தமொன்றும் இருதயத்தில் நிற்கப் பிராணவாயுவும் புருடனும் நாபிஸ்தானத்திலே ஒன்றுமறநின்ற அவதரம்.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதமாவது,—பிராணவாயு ஒன்றும், நாபியில் நிற்கப்புருடனென்றும், மூலாதாரத்திலே அதீதமாய்க் கருவிகளொன்று மின்றிக் கேவலஸ்தனாய் நிற்பது ஆகக் கீழாலவஸ்தை-ரு.

மத்தியாவஸ்தை

சகலாவஸ்தையின் காரியமாகிய மத்தியாவஸ்தையாவது,—சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்தில் துரியம், சாக்கிரத்தில் துரியாதீதம் ஆக-ரு.

இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் அதீதமாவது ஒருவன் ஒருபதார்த்தத்தை ஓரிடத்திலே வைத்து அறியாமல் திகைத்துநின்ற அவதரம்.

சிறிது பிராணவாயு இயங்கியது சாக்கிரத்திற்றுரியம்.

அந்தப்பதார்த்தம் எங்கே வைத்தோமென்று விசாரிக்க வந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி;

அந்தப்பதார்த்தம் வைத்தவிடம் நிழலெழத்தோன்றுவது சாக்கிரத்திற் சொப்பனம்,

அந்தப்பதார்த்தம் புலப்பட அறியவந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம் ஆகமத்தியாலவஸ்தை-ரு.

நின்மலாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையின் காரியமாகிய நின்மலாவஸ்தையாவது,—அமலசாக்கிரம், அமலசொப்பனம், அமலசு

ழுத்தி, அமலதுரியம், அமலதுரியாதீதம், ஆக-ரு-இவற்றுள், அமலசாக்கிரமானது:—ஆசாரியராலே ஞானநிட்டைபெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மையை விசாரித்தறிந்து, கேட்டுச், சிந்தித்துத், தெளிந்து, பொருளுடனே நிட்டைகூடும் பருதிக்குக் கருவியினின்று நீங்கிவிசாரித்து நிற்பது;

அமல சொப்பனமாவது —கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்காது நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாய் நிற்பது;

அமல சுழுத்தியாவது:—தத்துவங்களினின்று நீங்கி மேலான கேவலஸ்தனைய்நி பது;

அமல துரியமாவது.—கேவலம் நீங்கி அருளினலே தன்னையும் அருளையுங்கண்டு தன்வசத்தழிந்து அருள்வழித்தாய் நிற்பது.—

அமல துரியாதீதமாவது.—பணிய றநின்றுசிவத்தைத்தரிசித்து ஆநந்தத்தி லழுந்திநிற்பது; ஆகக் காரியாவஸ்தை-டுரு, காரணவஸ்தை ரு,ஆக,அவஸ்தை ௰அ்ல், பெத்தர்க்கு-௰உ-ம், சத்திநிபாதமுத்தர்க்கு ரு-ம்,எனக்கொள்க.

இனியுணர்த்து முறைமை ஆன்மைதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, ஆன்மலாபம் எனமூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

ஆன்மதரிசனம்.

இவற்றுள் ஆன்மதரிசனமாவது,—ஆன்மா படிகம் போல்வதென்றும், தானுயிருப்பதென்றும், எப்பொழுதும் வியாபியென்றும், இதனறிவு சிவனறிவிலேகலந்து நின்று, கண்ணும் ஆதித்தனும்போலக் காணுமென்றும், ஒருபதார்த்தத்தை அறிய வேண்டின் பொறியிலொன்றும், பூதத்திலொன்றும், அந்தக்கரணம்நான்கும், கலாதிகளேழும் சிவதத்துவம் ஐந்தும், ஆகக்கருவிகள் ௰அ-ம் கூடாமல் அறியமாட்டாதென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் மாயையைச் சிவதத்துவஞ்செலுத்தக், கலை காலம் நியதியைச் சத்திதத்துவஞ்செலுத்த, அராக தத்துவத்தை ஈசுரதத்துவஞ் செலுத்தப், புருடனைச்சாதாக்கிய தத்துவஞ்செலுத்த வித்தையைக் சுத்தவித்தை செலுத்த, ஈசுரதத்துவத்தை இச்சாசத்திசெலுத்தச் சாதாக்கிய தத்துவத்தையும் சத்திதத்துவத்தையும் கிரியாசத்திசெலுத்தச் சுத்தவித்தையையுஞ் சிவதத்துவத்தையும் ஞானசத்திசெலுத்த, இவ்வாறு காரியப்படுவதன்றித் தத்துவங்கள் தாமேவந்து ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டா

வென்றும்; அவ்வான்மாதானே தத்துவங்களைப்பொரு ந்த மாட்டாதென்றும்; திருவருள் கூட்டிமுடிக்கக் காரியப்படுமென்றும்; பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் ஒருகாலும்விட்டு நீங்காமல் நிற்கும் அருளுக்கேசுதந்தரமன்றித் தனக்கொரு சுதந்தரமு மில்லையென்றும், அறிந்துநிற்பதாம்.

ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மசுத்தியாவது.—தனக்கநாதியே துணையாய்இற்றைவரையும் தோன்றாதிருந்து, இப்பொழுது ஆன்மாவையுந் தன்னையுங்காட்டி நிற்கிற திருவருளே தாரகமாய்த் தனக்குப் பந்தமாயிருந்த மலம் திருவடியின் நீங்கத் தன்னுடைய சுதந்தர ஆணியை அறிவதினாலும், சன்மசஞ்சிதம் தீக்ஷையினாலும், பிராரத்தம் சரீராந்தமளவும் ஆகாமியம் சுட்டற நிற்கையினாலும், மாயையிரண்டும் தத்துவங்களெல்லாம் நீங்கி நிற்பதினாலும், வினையேறும விருப்பதினாலும், திரோதாயி பிரபஞ்சத்தை ருசிப்பியாமலிருந்ததினாலும், பஞ்சபாசம் நீங்கக்கண்டு பணியற்றுத்திருவருள் வசத்தாய் நிற்பதாம்.

ஆன்மலாபம்.

ஆன்மலாபமாவது:—அங்ஙனம், இடைவிடாமலிருப்பதனாற் பரமாநந்த சுகமுண்டாக, அதைப்பெற்று

வேதாந்தக் கட்டளை.

ஆநந்தமேலீட்டில் அழுந்தி நிற்பதாகியநேயத்தழுந்தலாம். அந்நிட்டை கூடுதற்கரிதாயின் அவ்வருளிலேயழுந்திநிற்க. அஃதுங்கூடுதற் கரிதாயின், பூதமுதல் நாதமளவாகப் பொய்யென்றுகண்டு நீங்கித் தன்னைக்கண்டு, தானும் அருளும்நிற்கு முறைமையையுமறிந்து, அருளேநாவாகமுத்தி பஞ்சாட்சரத்தைச் செபியாமற்செபிக்க. அஃதுங் கூடுதற்கரிதாயின், ஞானநூலோதியும், சிந்தித்தும், அந்தரியாகம்பண்ணுக. இவ்வாறுசெய்யவே உண்மைவந்துகைகூடும். இங்ஙனம் நேயத்தழுந்தல் முதலாகிய எந்நிலையில் நிற்கினும் ஆசாரியரையும், திருக்கோயிலையும், திருவேடத்தையும், நாளும் வழிபடுக.

திருவாலவாய்க்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

சிவபெருமான்சந்நிதானத்தில்

திருநந்திதேவர் விண்ணப்பஞ்செய்தருளிய

பதினாறுபேறு.

கலி நிலைத்துறை

மறைகணிந்தனைசைவநிந்தனைபொறுமனமும்
தறுகணைம்புலன்களுக்கேவல்செய்யுறுச்சதுரும்
பிறவிதீதெனப்பேதையர்தம்மொடுபிணக்கும்
உறுதிநல்லறஞ்செய்பவர்தங்களோடுறவும்,

யாதுநல்லன்பர்கேட்கினு முதவுறுமியல்பும்
மாதவத்தினேரொறுப்பினும்வணங்கிடுமகிழ்வும்
ஓதுநல்லுபதேசமெய்யுறுதியுமன்பர்
தீதுசெய்யினுஞ்சிவச்செயலெனக்கொளுந்தெளிவும்

மனமும்வாக்குநின்னன்பர் பாலொருப்படுசெயலும்
கனவிலுமுனதன்பருக்கடிமையாங்கருத்தும்
நினைவில்வேறொருகடவுளைவழிபடாநிலையும்
புனிதநின்புகழ்நாடொறுமுரைத்திடும்பொலிவும்.

தீமையாம்புறசமயங்களொழித்திடுந்திறனும்
வாய்மையாகவேபிறர்பொருள்விழைவுறுவளனும்
ஏழுறும்பரதாரநச்சிடாத நன்னோன்பும் [ம்
தூய்மைநெஞ்சின்யானெனதெனுஞ்செருக்குறுத்துறவு

கலிவிருத்தம்.

துறக்கமீதுறையினுநரகிற்றேய்கினும்
இறக்கினும்பிறக்கினுமின்பந்துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந்தணிசடைப்பெருமவிவ்வரம்
மறந்திடாதெனக்குநீவழங்கல்வேண்டுமால்.

வேறு.

கலித்துறை.

துதிவாணி வீரம் விசயம் சந்தானம் துணிவுதனம்
மதிதானியம் சவுபாக்கியம் போகம் அறிவழகு
புதிதாம் பெருமை யறங்குல நோயகல் பூண்வயது
பதினாறு பேருந் தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

முற்றிற்று.

மெய்கண்ட தேசிகன் திருவடி வாழ்க

உ

கடவுள் துணை.

ஆறு தார

ஜீவோற்பத்தி-வேதாந்த

தத்துவகட்டளை.

காப்பு.

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைமுன்னாடு.

தூற்பெருமை.

நமசிவயமென் றுரைத்தமந்திரம்
நவ்வொடு மவ்வும்போய் மாய்கை வலமதாய்
யவ்வானஜீவன் வவ்வுறச்சேர்ந்திடில்
சிவமினிலொன்றாய்ச் சிவமெனலாமே.

இதன் பொருள்.

நகாரம்-திரோதாசத்தி, ஆத்மாக்களைப்பிரபஞ்சத்தி லே இச்சையை வருவிக்கும்.

மகாரம்-கிரியாசத்தி, ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ்சத்தில் மெய்யென்றழுத்தும் சிவத்திலே ஆசையைவருவித்துச் சிகாரத்தோடு கூடி நிற்பது.

நகாரம்-நின்றசிவத்திலே ஆசையை வருவித்துமகா ரத்தோடு கூடி நிற்பது.

நின்றவெழுத்து மூன்றும் செபிக்க.

மிடத்து ஒன்றுகும்.

நமசிவயமென் ருேதப்பட்ட வைந்தெழுத்துக்குள் ளேஐந்தெழுத்துண்டு, இந்த ஐந்தெழுத்தினையும் மூல அட்சரமாகிய அகாரம்- உகாரம் - மகாரம்- விந்து- நா தம் - என்கிற அட்சரங்களைச்சேர்ப்பதெப்படியெனில், சிகாரத்தில்- அகாரமும், வகாரத்தில் - உகாரமும்,யகா ரத்தில் -மகாரமும், விந்து-நகாரமும், விந்து, நகாரத் திலும், நாதம்- மகாரத்திலுமாம். இந்தப்படி சேர்ந்த ஐந்தெழுத்தும் ஓடுகிற விதம் மெப்படியெனில்.

நகாரமானது-விந்து திரோதாசத்தி பரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்காமல்சிவத்திலே யிச்சையைவருவித்துச் சிகாரத்திலே ஐக்கியமானது.

மகாரமானது- நாதம்-கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தைமெய்யென் றழுத்தாமல் சிவத்திலே ஆசையைமெய்யென் றழுத்தி வகாரத்தில் ஐக்கியமானது நின்ற எழுத்தை ஓத முன்சொன்ன மூன்றெழுத்தும் ஒன்ருயின.

அதெப்படியெனில், பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆதிகாலத்திலே ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத் திருவருள் புரிந்தமையால் பராபரையான சத்தியின் துடையில் தம்முடைய பெருவிர லங்குஷ்டங்கொண்டு சீறுகையிலே பராசத்தி பொருக்கமாட்டாமல் ஓவென்ருள். அப்போதுபராபரமாகியபரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைத்தார். அந்தவெழுத்து அகாரமானது. அப்போதுபராசத்தி அடக்கமாய் ஊவென்ருள் அந்த எழுத்து உகாரமானது. இந்தஇரண்டெழுத்துக்களுஞ்சத்தியுஞ்சிவமுமானது. இவ்விரண்டெழுத்தும் ஓரட்சரமானது எப்படியெனில்,

அகாரம் இலக்கத்தில் - அ, பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்தில் உ, இவ்விரண்டுமாய் தொகைக்கு- ம, ஆயின.

யவ்வானது -ஜீவன், அந்தச் சிவனைச் சத்தியுஞ் சிவமுமாகக்கூடி ஆத்மாக்களை சினேகத்தை வருவித்தது நவ்வானது திரோதாசத்தி இச்சினேகத்தைமெய்யென்றழுத்தி மிகவும் இருதலையுண்டாக்கினது. மகாரமான துகிரியாசத்தி, இவை யிரண்டினும் பற்றுமல் நிற்கின்றது. யவ்வானது ஜீவன். இவை யிரணடும் விந்துநாதமானது இந்தஉருக்கத்தைச் சத்தி பெருளென் றறியாமல் நின்றது, கேவலமான இருள்எப்போதுபெறுவோமென்ற விகாரம் சகலமான பகல் இவையிரண்டுக்கும் இரவுபகலென்றுபேர், இதுவன்றிஞானமுறைமைக்குச் சகலாவஸ்தை யென்றும் கேவலாவஸ்தை யென்றும் பேர்.

சிதம்பரத்திலே சினேகமா யிருக்கையிலே பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் மானைப்பிடிக்க மான்வேடங் கொண்டதுபோல் இராப்பகலே குருவென்று வடிவெடுத்துக்கொண்டு ஆதிகபிலமாமுனிவர்திருவள்ளுவநாயனுர் வடிவமாய்த் திருக் குருந்தீசுவராகிய திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேச வைப்பாகும்,

சிவாயநம:

உ

தோற்றமும் ஒடுக்கமும்

அறியும்படி.

*

பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன்
தராதலம்படைக்கத் தானினைந்தருளி.

பராபரத்திற் - பரந்தோன்றி, பரத்திற் - சிவந்தோன்றி, சிவத்திற் - சத்திதோன்றி, சத்தியில் - நாதந்தோன்றி, நாதத்தில்-விந்துதோன்றி. விந்துவில் - சதாசிவந்தோன்றி, சதாசிவத்தில் - மகேசுவரந்தோன்றி, மகேசுவரத்தில் - ருத்திரன்தோன்றி, ருத்திரனில் - விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில்-பிர்ம்மாதோன்றி, பிர்மாவில் ஆகாயந்தோன்றி, ஆகாயத்தில்-வாயுவுதோன்றி. வாயுவில் - அக்கினிதோன்றி, அக்கினியில், அப்புதோன்றி அப்புவில், பிருவிதுதோன்றி பிருதிவியில் - அன்னந்தோன்றி, அன்னத்தின் கண்ணே - நரமிருகபட்சி தாபரசங்கமாதிகள் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த் தோன்றிய அடைவே நரமிருகபட்சி தாபரசங்கமாதிகள் அன்னசத்திலொடுங்கி, அன்னம் - பிருதிவியிலொடுங்கி, பிருதிவு-அப்புவிலொடுங்கி, அப்பு-தேயுவிலொடுங்கி; தேயு - வாயுவிலொடுங்கி, வாய்வு

ஆகாசத்திலொடுங்கி, ஆகாசம் - பிர்ம்மாவிலொடுங்கி, பிர்மா - விஷ்ணுவிலொடுங்கி, விஷ்ணு - ருத்திரனி லொடுங்கி, ருத்திரன் - மகேசுவரத்திலொடுங்கி, மகே சுவரஞ் - சதாசிவத்திலொடுங்கி. சதாசிவம் - விந்துவி லொடுங்கி, விந்து - நாதத்திலொடுங்கி, நாதஞ் - சத் தியிலொடுங்கி, சத்தி - சிவத்திலொடுங்கி, சிவம் - பரத் திலொடுங்கி, பரம்-பராபரமாகிய பரமேஸ்வரனிடத் தில் ஒடுங்குமெனக்காண்க.

அத்துவாதத்துவம்.

அன்னத்தில்-ரஸந்தோன்றி. ரஸத்தில்-உதிரந்தோன் றி, உதிரத்தில்-மாம்சம்தோன்றி, மாம்சத்தில் - மேதை தோன்றி, மேதையில்-அஸ்திதோன்றி, அஸ்தியில்-மச் சைதோன்றி, மச்சையில் சுக்கிலந்தோன்றிசுக்கிலத்தில் சுரோணிதந் தோன்றியது.

இப்படித்தோன்றிய சுக்கிலசுரோணிதங்கள் அணுப் பிரமாணமுள்ள ஒருருபுபோலப்பாய்ந்துகுதித்துக்கண் டிப்பும் பேரிகையும்போலே கண்டித்து நடுவெளியில் ஒரு சுழிமுனையுண்டாய் அம்முனையினடுவே ஒரு துவா ரமுண்டாய் அத்துவாரத்தினடுவே இரண்டெழுத்துக ளாலே அபிமந்திரித்துப் பிண்டமாகியெழுமளவில்.

சுக்கிலம்பெருகில் - ஆணும், சுரோணிதம்பெருகில்-பெண்ணும், இந்தச்சுக்கிலச்சுரோணிதம் ரேகித்துப்பெருகில் இரட்டைபிண்டமாம், அப்பிண்டமானது நீர்வழியே பெருகில் - ஊமையாம், மலக்கிடையேயாகில் மந்தனும்.

இப்படிக்குக் கெற்பவுற்பத்தி கொள்ளுங்காலத்தில் இரதக்கலையென்றும் இரஸக்கலையென்றும் இரண்டு கலைகளுண்டு.

அவற்றுள் எரிகலையிலே பிராணேந்திரியம்பாயில் இடப்பாகங்கொண்டு கிருமியென்னும்புழுச்சென்று விழுங்காமல் கன்றோடு தாய்ச்சென்று தொடர்ந்தாற்போலே பிராணவாய்வை ஆத்துமா முன்னிட்டுக்கொண்டு சொல்லுமளவில் இசமகிதமென்னும் இரண்டட்சரமும் பின்தொடர்ந்து சென்று அச்சுக்குள்ளச்சாக அவ்வென்னு மூலாட்சரத்தில் அமைத்துப்புகவிட்டு கிழிச்சிலைவாசல்போலே ஓடி அங்கிஷாவென்னு மந்திரக்கயிற்றாலே சுருக்கிக் கட்டி சிவாக்ஞா சக்கரத்திடையிலே முத்திரையிட்டுதான் ஒருத்தியாய் நின்று இருந்தக் கருவை வளர்க்கும்படியாய் கெற்ப உற்பனத்தை உதானவாயுவான மூலவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், கெற்பாகுதியென்னும் பவக் கடலில் எண்ணனவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், எண்ணெயுந்தண்ணீரும்போல நிற்கிற சுக்கில சுரோணிதத்தைப் பாலும் நெய்யும் போலே பாய்ந்தவுடனே கற்பிக்குங்கற்பைச்சுருக்கிறைற்போலே வாசலையடைத்துக் கருவை வெளியாக்கிஒன்ருந்திங்களில் உதிரந் திரளும், இரண்டாந் திங்களில் கொழுந்துவிட்டு அச்சுஅமையும், மூன்ருவதில் மாமிஸந் திரண்டு மூட்டுருவாகும், நான்காவதிலோ பிண்டமாய் நரப்புநாடிகளமையும், ஐந்தாவதில் பஞ்சவன்னமாய் இந்திரியகாத்தால் அழியினும் அழியும், செழிக்கினுஞ் செழிக்கும், ஆருமாதத்தில் அதிர்புகுந்து ஆமையின்வடிவமுற்றுகால் கைகள் வகுக்கப்பட்டு நவத்துவாரங்களுமுண்டாகும், ஏழுமாதத்தில் கற்பத்திலிருந்து எழுந்து முழக்கமுமாறு கெற்பத்தைச் சூழ்ந்து புரளும், ஏனெனில் (எஉத) நாடிநரம்புகளும், ஆருதாரமும், ஐந்தெழுத்தும், ஐம்பதந்தாரட்சரமும், பஞ்சபூததேவதைகளும், தூல சூக்குஷத்துடனே கொழுந்துவிடப் பேதையாம், எட்டாமாதத்தில் நீட்டிமுடக்கி தாயுண்ட அன்னசாரத்தைத் தொப்பளின் வழியாகவுண்டு

பிள்ளையினுடல் வளர்ந்து தாயுடன்தோன்றி உயிருடன் ஆடும், ஒன்பதாவதில் தலை காலளவும் ரோமத்துவார மூண்டாம், ரோமக் கருத்து அறிவுடனே உரங்கொள் ளுகையில் விதனம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஈசுவரனை நோக்கித் தவஞ்செய்து தொழுகையுடனே பிறந்து ஜனனத்தை யொழித்தருளவேணுமென்று வணங்கி நிற்கும் பத்தாவது மாதத்தில் நிறைந்த பிண்டமாய் மலைமேல் நின்று தலைகீழாய் விழுந்தவர்களைப்போலே அபானவாயுவின் பலத்தினாலே பூமியில் விழுந்தும் முன்னுள்ள நினைவுகளை மறவாதிருக்கும்.

இப்படி பரப்பிரமம் சிருஷ்டிப்பினாலே கர்ப்பந்தரித்து வாழ்வுபெறும்.

அப்பேர்ப்பட்ட பிராணவாய்வு வலப்புறமோடில் ஆண்பிள்ளையாம், இடப்புறமோடில் பெண்பிள்ளையாம் வாயுவிரண்டும் ஏகோபித்தோடில் அலியாம், அதாவது பேடி—அல்லது குறியற்றது.

அந்தவேளையிலே நடந்த வாயு பேதியாமல் ஐந்துநாழிகை யளவும் நடந்திருக்குமாகில் அந்தப் பிள்ளைக்கு வயது ௱—அந்த அளவு குறையுமாகில் பிள்ளைக்கு வயதுங் குறையும், வாய்வு நிரம்பி யோடில் அவயவங்களுண்டா

கும், அவ்வாய்வு சிதறியோடில் அவயவங்கள் குறையும் முதன்மையில் கெற்பராதனத்தில் போகிக்கும்பொழுது மூன்று குணத்திலே ஒவ்வொருவது மாதா பிதாக்களுக் குண்டானால் மக்களுக்கு முண்டாகும்.

அந்தவேளையில் வாய்வு நின்றியங்குமாகில் நிலத்தில் நிறமே பிள்ளைகளுக்கு நிறமாகும், மாதா பிதாக்களினுடைய மனமும் குணமும் வாய்வு மொன்றுகுமாகில்அந்தப் பிள்ளைக்கு மிகவும் அறிவுண்டாகும்.

மாதா பிதாக்களுக்கு அந்த மூன்று விதமுஞ்சிதறில் பிள்ளை மரித்துப்போம். கர்ப்பாசனத்தைவிட்டு கெற்பங்கவழியிலும் போக்கிலும் அக்கினி மிகுக்கிலும் வாய்வுகலங்கிலும் பலமாம். ஸ்திரீ புருஷர்களிருவருக்கும் மூலாக்கினி அதிகரித்தால் அந்தகர்ப்பஞ்சுவறிப்போம்.

இப்படி கன்மானுபவத்திற் கீடாக எடுக்கப்பட்டசரீரத்தில் முன் சொன்னவழியே அருந்தின அன்னகாரமானது முப்பத்து நாழிகையில் எங்குற்றதெனில்.

மலஜல ரத்தமாகிய மூன்று கூறாகும், இதில் இராப்பகல் அறுபது நாழிகையில் மலஜலமென்ற இரண்டு கூறு கழிந்துபோம், மற்ற ஒரு கூறாகிய இரத்தமானது சரீரத்தில்தங்கும், அந்த இரத்தமானது எழி லொருபங்

கு இந்திரியமாம், மற்ற பங்குகளோவெனில், தோல் உரோமம்-சதை-கற்பம்-மேதை-அஸ்தி-குடும்பி-பூளை சுக்கிலம்-இடம்பு-குடல்-நரம்புமுதலிய விடங்களுக்குமுறையே, எ[illegible]-நாழிகை வீதம் பரவி நிற்கும்.

இனி இந்தச் சரீரத்தில் இருவினைக்கதவுங்கூட்டி மூலத்தண்டாகிய நெடுங்கயிற்றை முகட்டுவளையாகச்சேர்த்து பழுவெலும்பாகிய வரிசையிட்டு நரம்பாகிய யாக்கையாலே கட்டி உதிரமாகிய ஜலத்தாலே மண்கூட்டிச் சுவரேற்றி ரோமமாகிய கத்தையாலே மேய்த்து எடுக்கப்பட்ட வீட்டுக்கு நவத்துவாரமென்னும் வாசலிட்டு, அச்சமாகிய கதவுகளிட்டு, பல்லாகிய தாள்பூட்டி நாவாகிய ஓங்காரம்பாய்ச்சிப் பண்டையாகிய பஞ்சேந்திரியங்களு முடைத்தாய் நிற்கும்.

இந்தச் சரீரத்தில் பதினாறு கதவுபூட்டியவீணைத்தண்டும் மொழியென்னு முச்சாணெலும்பும்,முச்சாண்சதையும், அஞ்சுருவும், ஆறு தெருவும், ஏழு கடலும், எட்டு தூணும், நாலுசாண் பருமனும், எட்டுச்சாண் நீளமும் முப்பத்திரண்டுமுழக் குடலும் இருக்கும்.

இது மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும் பெரு நரம்புகள் (௰கத) சிறு நரம்பு (௰அத) கையிலும் கர்வி

லும் பெருநரம்பு (எத) சிறு நரம்பு (௰உத) நாபிதானத்தில் பெருநரம்பு (௬) சிறுநரம்பு (உத) நவத்துவாரத்துக்கும் வாசல் ௬க்கு பெருநரம்பு (105½) சிறுநரம்பு (௬தடுா) முடிவில் பெருநரம்பு (௬த) சிறுநரம்பு (௬த) எலும்பிலுங் குடலிலும் சிறுநரம்பு (எத) ஆக நரம்பு நாடி (எ௰உத)

இனி கால்களிலும் கைகளிலும் சந்துப்பொருத்தல் (௬அ) கழுத்துக்குக் கீழ்ச்சந்து (அ௬) கழுத்துக்கு மேற்சந்து (அ௬) ஆக சந்து பொருந்தல் (௬௬எ.)

இனிநாசியில்ஜலம்-பலம் (சக) எலும்பில்ஜலம்-பலம் (எ) மாம்சத்தில்ஜலம்-பலம் (உக) ஆகஜலம்-பலம் (௬௬.)

காலிலும் கையிலும் எலும்புகள் (ா௬௰) மூலாதாரத்தைத் தொட்டு ஆக்கினையளவும் மொழியெலும்பு (௬௰) கழுத்துக்குமேல் பொடியெலும்பு (3½) இருபக்கத்திலும் எலும்பு (உ௰) ஆக எலும்பு (1056)

இனி சரீரத்தில் (3½) கோடி ரோமத்துவாரங்களும் நாளொன்றுக்கு (உகத௬ா) சுவாசமும். ௬௬) தத்துவமும், (௬௬௰) பலமாம்சமும், உழக்குபித்தமும், ஆழாக்குச் சேத்துமமும் கூடி சரீரத்திலே நாளொன்று

க்குநடக்கும் பிராணவாயுவு (௰௨) விரல் பிரமாணம்புற ப்பட்டு நாலுவிரல் பிரமாணங் கழிந்துபோய் (அ) அங் குலம் உடம்புநெருங்கி சப்ததாதுகளை வளர்க்கும்.

இனி சீவராசிகளின் வாழ்நாளின் விவர மெப்படியெனில்.

வயதளவு ௱-க்கு ௰-வயதளவும் இளமை, ௨௰ - வயதி னளவும் வாலிபம், ௨௫-௩௰-௪௰-இதுவரையில் யௌவ னம்: ௪௫-௫௰-இவைகளில் சவுமாரதிசையடைந்து ஒ ளி மழுங்கலுற்று பிரிதிவு அப்புவை நெருக்கும், அறுப தில் அப்பு தேயுவை நெருக்கும். எழுபதில் தேயுவாயு வை நெருக்குதலினால் தாது மாயாவுணர்வுபண்டுபோ லே செலுத்தும், எண்பது வயதில் வாயுவு ஆகாசத்தை நெருக்கும், தொண்ணூறுவது வயதில் ஆகாசம் ஆத்து மாவை நெருக்கும், அதனால் மலஜலம் இடைவிடாமல் ஒத்து நிற்கும், நூறுவது வயதில் ஆத்துமா வந்தவழி யை நோக்கும்.

இப்படிப்பட்ட சரீரமானது முன் சொன்ன அறுதிங் களில் முந்தாமல்சற்குருவின் தாளே சரணமென்றுதிரு

க்குருந்தீசுரர் ஆதி திருமூலதேவருக்கு திருவுளம் பாறி யருளிய முறைமை கூறினோம்.

தோற்ற வொடுக்க முற்றும்.

அத்துவாதத்துவ கலைக்கிஞானம்.

அட்சரம் - ஆகாரம் - கரணம் - அவஸ்தை - பொறி - புலன் - இளமை - வறுமை - வேகம் - புராணம்- சரிகை - கிரிகை - யோகம் - மெய்ஞ்ஞானம் - இவ்விதமென்று குருவருள் செய்யச் சீடன கேட்டுத் தெளிந்து அருட்பிரகாசத்திலே சர்வ அஞ்ஞானங்களையும் ஞானக்கினியினலே சுட்டுப்போட்டு களிப்புற்று சிவத்துடனே நின்று தெளிவுறவே யெப்போதும் சிவஞானியென்று ஒட்டியாணம் பூட்டி ஆனந்தமென்னும ஞானமிர்தத்தையருந்தி ஓம் நமாவென்னும் ஞானமுத்திரை யிட்டு அழியாப்பதவியாக மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தையடைபவருக்கே சீவன் முத்தரென்று பேராம்

இப்படிப்பட்ட பெருமையை யடையு மவர்களுக்குப்பாகதி கிடைக்காததற்குக் காரண மேதோவெனில்.

பரகதிக்கு விலகல்.

சாயாபுரி யென்னும் பட்டணமும், அந்திர சூத்திர மென்னும் உட்கோட்டையும், நவத் துவாரமாகிய வாசல்களும், இரணமென்னு முகப்பும், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்னும் அரண்களும் அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம், ஆகிய சொற்கமத்திய பாதாளமாகிய லோகங்களும், அங்கராஜன் மூர்க்கராஜன் என்னும் இரண்டு ராஜர்களும், மூலப்பிரகிருதி யென்னுந் துன் மந்திரியும். பஞ்சபூதர்களென்னும் பிரதானியர்களும் அலகை யென்னும் வீதிகளும். இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி யோகசத்தி ஞானசத்தி பராசத்தி யென்னும் ஊழியக் காரிகளும். அசவையென்னும் அடப்பக்காரனும். கொர் விதனென்னும் களாஞ்சிக்காரனும், காலகர்மனென்னும் தளவானும். மனம் - புத்தி-சித்தம்-அங்கார மென்னும் காணிக்காரனும், மாயாப்பிரபஞ்ச மென்னும் வன்னிநாயகப்பாடிகளும், சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்த மென்னும் கொல்நாயக்கர்களும், காம, குரோத, லோப. மோக

மதமாச்சரிய, இடும்பை, ஆங்கார மென்னும் கள்ளரும், இதயகித மென்னும் மல்லர்களும், ஆணவம், மாய்கை, காமியம் என்னும் கோட்டைக்காரரும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு உபஸ்தம் என்னும் கன்னக்காரரும், சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரிய, துரியாதீத மென்னும் தலையாரிகளும், அன்னமய, பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமய மென்னும் காலாட்களும், வாயு, தேயு மென்னும் புரவிகளும், மனோபதியென்னும் கர்ணிகனும், நவகோடி யென்னும் ராவுத்தனும், இருதயபாதமென்கிற தானைபதிகளும், சதகோடி மகாமந்திர மென்னும் உபதளமும், வாத பித்தசேத்துமமென்னும்பரிவாரமும், அஷ்டமத மென்னும் யானைகளும், நாலு வேத மென்னும் ரதங்களும், அசுத்தம் சுத்தமென்னும் தேவியரும், இருவினை யென்னும் தோழிகளும், இவர்கள் யாவரும் கூட்டமாகக் கூடிக் கொண்டு தங்களில் தாங்களே ஒருவருக்கொருவர் ஒப்புரவற்றவர்களாய் முன்னுரைத்தகாயாபுரிக் கோட்டையை வளைந்துகொண்டு ஒன்பது வாசலுக்கும் அஷ்டமத மென்னும் யானைகளை விடுத்து யுத்தஞ் செய்கையில் ஒருவருக்கொருவர் தங்களால் இந்தக் கோட்டையை ஆளுகிறதற்கு சாத்தியப்படாமல் காரிய உபாதியாலும்

காரண உபாதியாலும் ஸ்தூலசூக்ஷுமாதி தேகத்தினை லும்சதுர்விதோபாயத்தினலும் ஆராய்ந்து இந்தக் கோட்டையைக்கைக்கொள்ளும்படி பராபரமாயிலங்குகின்ற சற்குரு நாதன் மானைப் பிடிக்க மான் சட்டை யுடுத்ததுபோல திருநந்திதேவரான சற்குருநாதர் ஆதி கபிலாகிய திருவள்ளுவராய் திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறு இதய மென்னும் வில்லுக்குப் புரியென்னும் நாணைப்பூட்டி அறிவென்னும் அம்பைத்தொடுத்து குரு வென்னும் இலக்கு நோக்கி மூலாதாரத்தின் இரண்டு நாகு கெட்டெழுத்தின் நடு நடுத் தெழுத்திலே யிருந்து வங்கென்று வளைத்து சங்கென்று சன்னிதனாய் அங்கிஷாவென்றிடவகுவித்து சங்கென்று ஆக்ஞையா சக்கரத்திலே புகுந்து அக்கினி மண்டலத்தில் அனைவரையுங் காண்பித்துக்கொண்டு ஆயாவானென்னும் இடைபிங்கலை இரண்டிக்கும் படிக்கதவிட்டு ஆதிமூல மென்னும் யானையின்மேற் கொண்டு தண்டுக்குந் தனுவுக்கும் நடுக்குத்தென்னுங் குரசுக் கயிற்றுக் குள்ளாக அன்னதானத்தி லூற்றளவில் அங்கென்று மேனைக்கி ஆதி காலமும் அவ்வையும் பதியுங் கொண்டு நடுவிணை யென்னும் ருத்திராக்கினியான பன்னிரு சமுத்திரத்திலே ஆனையை நீராட்டுவித்து ஞான

பர மென்னும் காவணமிட்டு அங்கென்று மேனோ க்கி யுற்றளவில் சித்திரநாடி வழியே சென்று சந்திராபு ரியென்னும் மண்டலமுங் கொண்டு அக்கினிமண்டலத் தில் அஞ்செழுத்திலேயும் ஆதித்த மண்டலத்தில் மூன் றெழுத்திலேயும் சந்திரமண்டலத்தில் ஒரெழுத்திலே யும் ஆசனமாயிருந்த பிறகு திரிமண்டலாதிபன் பின்னி ட்டு மந்திரியுபதேசப்படி வைத்துக் காயாபுரியென்னும் பட்டணத்தைக் கொள்ளாமற் கொண்டு, அதிகாய னெ ன்னும் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் கருவோடறுத்து பி ன்பு சத்திய ஞானப் பிரகாசமான மனதிருத்தேரிலே யெழுந்தருளிய பின்பு அறிவுகந்து நரலோகங்கொண் டருளிய பின்பு காயாபுரியை நோக்கி திருநந்திதேவர் ஆதி கபிலாமஹாரிஷி திருவள்ளுவர் சாக்ஷியாகத் திரு மூல தேவருக்குத் திருவுளம்பற்றி யருளிய முறைமை யிலே திருமூலதேசிகர் நின்று நகைசெய்தளவில் காயா புரி பட்டணத்தில் யோகாதியுங் கெட்டு இரவு கெந்து ருவ பதாதி சேனையும் பட்டு ஆயாக்கினி வேந்தனும் சிறப்புண்டுபோய் காயாபுரியென்னும் பட்டணத்தில் சொர்க்கமத்திய பாதாளலோகமளவாக திருவடி வைத்து க்கொண்டு ராச்சியஞ் செய்தபடிக்கு திருநந்திதேவர் ஆதி கபிலமகாரிஷி திருவள்ளுவர் சாட்சியாகத் திருமூ

லசேவருக்கு அபயாஸ்தமுங்கொடுத்தருளி அபிஷேக முஞ் சூட்டி சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங் கடந்த நாதா ந்த முடிவான அமூர்தபஞ்சாட்சர திருவநிலையில் சூக்ஷம் புகட்டி இப்படி யுணர்த்தியருளிய முறைமை யை உட்படுத்தேடாதவன் சிவஞானி யல்லவென்று இந்த முறைமை உட்படுத்தேடின பெரியோர்களுக் குப் பராபரத்தில் உத்தரங்களும் வெளியாயிருக்கும்.

பிண்டத்திற் கண்டபொருள் அண்டத்திற் காணலா ம் அண்டத்திற்குள்ளது பிண்டத்து முண்டெனக் கொள்க.

ஆரூதார
ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி.
முற்றும்.

சிவமயம்.

தத்துவ தீபிகை.

சரீரத்தினளவு பிரமாணாதிகளின் விவரம்.

இந்தச் சரீரமானது அவரவர்கள் கையினால் ௮ - சாண் நீளமும், ௪ - சாண் பருமனும், அல்லது ௯௬ - விரற்கடை பிரமாணமு முள்ளது.

இதற்குள் ௯௬ - தத்துவங்க ளடங்கியிருக்கின்றன.

அவை யாதெனில்.

வாசல்கள் (௯) பொறி (௰) புலன் (௰) ஆதாரம் (௬) மண்டலம் (௩) நாடி (௰) வாய்வு (௰) சாது (௭) இராகம் (௮) கோசம் (௫) கரண (௪) அவஸ்தை (௫) குணம் (௩) மலம் (௩) வியாதி (௩) ஆக (௯௬.)

இவைக்கு - விவரம.

செவிகள் (௨) கண்கள் (௨) நாசிகம் (௨) வாய் (௧) குய்யம் - பெண்குறி அல்லது ஆண்குறி (௧) குதம் அல்லது அபானவாயு (௧) ஆக வாசல்கள் (௯.)

சுரோத்திரம் (௧) தொக்கு (௧) சட்சு (௧) சிங்குவை (௧) ஆக்ராணம் (௧) ஆகபொறிகள் (௫.)

இவைகளி னியற்கையாவன.

சுரோத்திர மென்பது -செவி, இது ஆகாசத்தினிடமாய் நின்று சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு என்பது - உடம்பு, இது வாயுவினிடமாய் நின்று பரிசத்தை யறியும்.

சட்சு வென்பது -கண், இது தேயுவினிடமாய் நின்று ரூபத்தை யறியும்.

சிங்குவை யென்பது -நாக்கு, இது அப்புவினிடமாக நின்று ரஸத்தை யறியும்.

ஆக்ராண மென்பது - மூக்கு, இது பிருதுவியினிடமாக நின்று கந்தத்தை யறியும்.

இவைகளை ஞானேந்திரிய மென்னப்படும்.

——(*)——

கன்மேந்திரிய மாவன

வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் ஆக-டு.

இவைகள் முறையே வசனம், கமனம், தானம், விசாகம், ஆனந்தம் இவைகளாம்.

ஆகாசத்தினிடமாக நின்று வசனிப்பது, வாக்கு
வாயுவினிடமாக நின்றுகவனிப்பது, பாதம்
தேயுவினிடமாக நின்று இடல்ஏற்றலான, பாணி
அப்புவினிடமாக நின்று சலமலாதி கழிதல் பாயுரு
பிருதிவியினிடமாக நின்று ஆனந்திப்பது, உபஸ்தம்

இவைகள் கர்மேந்திரியங்களாம்

தன்மாத்திரைகளாவன

சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரஸம் - கந்தம்; ஆக - ரு.
சத்தமானது - ஆகாசத்திலும் செவியிலு மொடுங்கும்
பரிசம் - வாயுவிலும் உடம்பிலு மொடுங்கும்
ரூபம் - தேயுவிலும் கண்ணிலுமொடுங்கும
ரஸம் - நீரிலும் நாவிலும் ஒடுங்கும்
கெந்தம் - பிருதிவியிலும் மூக்கிலும் ஒடுங்கும்
வசனம் - வாக்கிலும் ஆகாசத்திலும் ஒடுங்கும்
கமனம் - வாயுவிலும் காலிலும்ஒடுங்கும்
தானம் - தேயுவிலும் கையிலும்ஒடுங்கும்

விசாக்கம் - அப்புவிலும் முகத்திலும் ஒடுங்கும்
ஆனந்தம் - பிருதிவியிலும் குய்யத்திலும் ஒடுங்கும்
ஆக பொறி (ட) க்கும் புலன்கள் (ட)க்கும்
விவரமிதுவாம்.

ஆதாரமாவன

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம் விசுத்தி, ஆக்ஞை இவைகளாம்

இவைகளின் விவரம்.

மூலாதாரமாவன.—காலெலும்பு உடன் கதிரெலும்பு ங்கூடிய இடங்குய்யம், குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கு ம்நடுவே குண்டலி வட்டமாய் அந்தவட்டத்துக்குநடுவே திரிகோணமாய் அந்ததிரிகோணத்துக்கு நடுவே நாலி தழுடைய ஒரு புட்பவட்டமாய் கடப்பம்பூப்போன்றிரு க்கும் அந்தப் புட்பத்துக்கு நடுவில் ஓங்கார வெழுத்து நிற்கும் அந்த ஓங்காரத்திற்கு நடுவில் விக்னேஸ்வரனு ம், வல்லபை சத்தியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள், பச் சை நிறமுள்ளது, அந்தநாலிதழிலும் நிற்கும் அட்சரங்க ளை இதற் கடியில் வரும் மூலாதாரசக்கரத்திற் காண்க

இதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம்

மாமலர் நாலையும் வட்டத்தின் மேலிட்
மாமலர் நாலிலும் வவ்வாதிசவ்வுடி
மாமலர் நாலிலே வட்டத்தி னுள்ளே
ஓமென விநாயகன் உலாவிநின்றானே
ஒருவீடு வாசற் றிருவீடு மேலே
கருவீடு வாசற் றிருவிரல் கீழே
உருவீடு சோதியு மங்கே யுதித்தன
திருவுடையாரிது தேர்ந்தறிவாரே
இட்டானறிந்திலன் எத்தாளுங் கண்டிலன்
தட்டானறிந்தான் ஒருவர்க்குரைத்திலன்
மெட்டாய் வளர்ந்து அதின்மேல் விநாயகன்
அட்டாங்கயோகத் தமர்ந்திருந்தானே
ஓங்காரமென்னும் அவளொரு பெண்ணும்
நீங்காப்பச்சை நிறமதுகந்தவள்
ஆங்காரமுடன் ஐவரைப் பெற்றவள்
ரீங்காரசத்தி விளிந்திருந்தானே.

இது—மூலாதாரமாம்.

மூக்[illegible]ாணம்

நால்[illegible]ழ்க[illegible]ல[illegible]

ப[illegible]நிறம்

க[illegible]ப[illegible]

கு[illegible]விசத்தி

ஓங்[illegible]

இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோ லிருக்கும்.

இதற்கு இரண்டு விரற்கடைக்கு மேலிருப்பது

சுவாதிஷ்டானமாம்

அது நாற்சதுரமும், அச்சதுரத்தினடுவே ஆறிதழ்களையுடைய ஒரு புட்ப வட்டமும், அதன் மத்தியிலே லிங்க பீடமும் வீணாத்தண்டி னடியுமா யிலங்கி அதி னடு மத்தியிலே நகார எழுத்து நிற்கும்.

அந்த நகாரத்தி னடுவில் பிர்ம்மாவும் சரஸ்வதியும் வீற்றிருப்பார்கள்.

இது பிருதிவியின் கூறுகும், பொன்னிறமாம், அந்தப்புட்பத்தின் ஆறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் சுவாதிஷ்டான சக்கரத்திற் காண்க.

இது—சுவாதிஷ்டானமாம்.

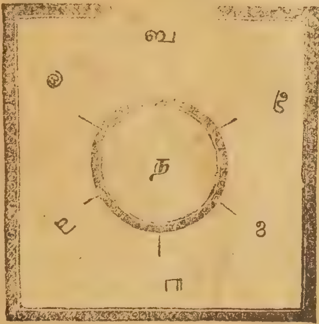

நாற்சதுரம்
ஆறிதழ்கமலம்
செம்பொன்னிறம்
பிர்ம்மா
சரஸ்வதி
நகாரம்.

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு(அ)விரல் பிரமாணத்துக்குமேல் இருப்பது மணிபூரகமாம், இது கோழிமுட்டைபோல (தஅ) நரம்பு நாடிகளும் சூழ நாடிக்கெல்லாம் வேருள்ளது, இதை உள்ளறிவுள்ளோர் உந்திக்கமல மென்று சொல்லுவார்கள். இது தொப்புளுக்குநேரில் அப்புஸ்தானத்தில் எழாம்பிறைக் கிணங்கியிருக்குமாம், இதினடுவே பத்து இதழையுடைய ஒரு புஷ்பம் வட்டமாயிருக்கும், அந்த புஷ்பத்தி னடுவில் மகார வெழுத்து நிற்கும், அந்த மகாரத்திற்கு நடுவில் மகாவிஷ்ணுவும், மகாலட்சுமியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். பளிங்கு நிறமுமுள்ளது. அந்தப் பத்திதழிலும் நிற்கின்ற அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும்மணிபூரகச் சக்கரத்திற் காண்க.

இது—மணிபூரகம்

மூன்றாம்பிறை
பத்திதழ்கமலம்
மரகதநிறம்
விஷ்ணு
லட்சுமி
மகாரம்.

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோ லிருக்கும்.

இதற்குமேற் பந்து விரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்கு மேல் உள்ளது அனாகதமாகும், இது இருதய கமலமாம், தேயுஸ்தானத்தில் முக்கோணமா யிருக்கும், அந்தமுக்கோணத்தி னடுவில் பன்னிரண் டிதழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமா யிருக்கும். அந்தபுட்பத்தினடுவில் சிகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த சிகாரத்தினடுவில் ருத்திரனும்பார்வதியும் அமர்ந்திருப்பார்கள், அக்கினி நிரத்தையுடையது. அந்தப்பன்னிரண் டிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் அனாகத சக்கரத்திற் காண்க.

இது—அநாகதமாம்.

பனிரண்டிதழ்க்கமலம்
முக்கோணம்
ஸ்படிகநிறம்
உருத்திரன்
[illegible]
சிகாரம்.

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில் தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

இதற்குத் பத்து விரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்கு மேலுள்ளது விசுத்தியாம், இது கண்டஸ்தானத்திலே வாயுவஸ்தானத்தி லுள்ளது, அறுகோணமா யிருக்கும், அந்த அறுகோணத்தி னடுவில் பதினாறி தழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமா யிருக்கும், அந்த புட்பத்தினடுவே வகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த வகாரத்தி னடுவில் மகேஸ்வரனும் மகேஸ்வரியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள், சுறுநிறத்தையுடையது, அந்தத் பதினாறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதனடியில் வரும் விசுத்தி சக்கரத்திற்காண்க.

இரு—விசுத்தி.

பதினாறிதழ் கமலம்
அறுகோணம்
மேகநிறம்
மகேஸ்வரன்
மகேஸ்வரி
வகாரம்.

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோ லிருக்கும்.

இதற்கு (௰௨) விரற்கடை பிரமாணமுள்ளஸ்தானத்திற்கு மேல்ஆக்ஞைலலாடபீடத்தி லிருக்கின்றது வீணாத்தண்டின் முடியுமாய் ஊர்த்துருவி பொன்போன்றவடிவ முற்று நிற்கும், நெற்றிப்புருவத்தின வெளியாய் அந்த ஸ்தானத்தில் மூன்றிதழையுடைய ஒரு புட்பத்தினோடு யகார வெழுத்தோ டிணங்கி நிற்கும். அந்த யகாரத்துக்கு நடுவில் சதாசிவமும் மனோன்மணியும்எழுந்தருளியிருப்பார்கள், மேகநிறத்தை யுடையது. இதிலுள்ள அட்சரங்களை இதற் கடியில் வரும் ஆக்ஞை சக்கரத்திற்குக் காண்க.

இதற்குத் திருமந்திரம்.

ஐம்பதெழுத்தே அமர்ந்த வேதங்கள்
ஐம்பதெழுத்தே ஆகமாதிகள்
[illegible] அறிவை யறிந்தபின்
[illegible]ழுத்தே ஐஞ்செழுத்தாமே.

இது—ஆக்ஞை.

க்ஷ

ஹயஉ

மூன்றிதழ் கமலம்

வட்டம்

படிகநிறம்

சதாசிவம்

மனோன்மணி

யகாரம்.

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோ லிருக்கும்.

ஆ ரு த ா ர வி வ ர ம்

மூலகாரணு யிருக்கும் இந்தப் படத்தில் சங்கை நேரிடுமேயானுல் அகமும் புறமும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் தெரிய வரலாம்.

திருமூலர் திருமந்திரம்.

ஒருவிடுவாசலுக் கிருவிரல்மேலே
கருவிடுவாசலுக் கிருவிரல்கீழே
உருவிடச்சோதியும் உணர்வதுமங்கே
திருவுடையாளிது சேர்ந்தறிவாளே.

மூலாதாரம்.

க. குதத்திற்கும்
லிங்கத்திற்கும் நடு.

சுவாதிட்டானம்.

உ. லிங்கத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு
௩. நாபிக்கமலம்
௪. இருதயகமலம்

௫. கண்டத்தானம்

௬. லலாடத்தானம்

சந்திரமண்டலம்.

௭. மூலாதாரம் தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசு நடுவே கோடி சூரியர் உதய மானாற்போல பிரகாசிக்கும். இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை நோக்கி ஜோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்.

௮. இருதய கமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டிதழுடைய ஒரு புஷ்பமா யிருக்கும் இதில் வாழைப் பூப்போல் கீழ்நோக்கி யிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்.

௯. பிரிதிவும் அப்பும் கூடின விடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமா யிருக்கும்.

இதுவே ஆறாதார விவரமாம்.

இனி—மண்டலங்களாவன.

அக்கினி மண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண் டலம், ஆக(௩)

இதில் அக்கினி மண்டலமானது மூலாதாரத்திற்கு இரு விரற்கடைக்கு மேலிருக்கின்றது.

ஆதித்தமண்டலம் - உந்திக்கு நாலு விரற்கடைக்கு மேலிருக்கின்றது.

சந்திரமண்டலம் - கோடி சந்திர சூரியர்க ளுதயமானது போல சிரத்தி னடுவில் நிலையாய் நிற்கும், இதை அமுர்தகலை யென்று சொல்வது முண்டு, அமுர்தம் மேல் நோக்கி அக்கினி கீழ் நோக்கி சரியாய் நிற்கும், இதற்கு நடுவில் பராசத்தி எழுந்தருளி யிருப்பாள், இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

மேலைநிலத்தில் மேதகுபெண்ணே
மூலநிலத்தில் முளைத்தெழுஞ்சோதியே
ஏலவெழுப்பி யிசைந்துசந்திக்க
பாலருமாவார் பார்நந்தி ஆணையே.

இனி நாடி (ம) க்கும் விவரம்.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழிமுனை, காந்தாரி, அத்தி உசா, அலம்புடை, புருடன் குகு சிங்குனி. ஆக நாடி - ம,

இவைகளில் இடை - பிங்கலை - சுழிமுனை இம்மூன்றும் மூலாதாரத்தைத் தொட்டு ஆருதாரம் ஆறிலும் மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவிமுட்டி நின்று இடை பிங்கலை இரண்டும் சுழிமுனையிலே இணங்கி கத்தரிக்கோல்போல்பாகமாறி வீணாத்தண்டுக்கு வில்லுநாணிட்டாற்போல கபாலத்தை முட்டி குதிரை முகமுற்று நாசியளவும்பற்றி நிற்கும்.

இம்மூன்று நாடியும் இப்படிநிற்க காந்தாரியானது நாபி ஸ்தானத்தில் தோன்றி எழு வகையாகப் பிரிந்து இச்சா சொருபமாய் கண்டத்தைப்பற்றி நாடியளவும் நிற்கும்.

அத்தி-உசா இவ்விரண்டும் பத்து நாடியாய்ப் பிரிந்து கண்களிரண்டிலும் பற்றி நிற்கும்.

அலம்புடை புருடன், பன்னிரண்டுநாடியாகப் பிரிந்து தேகத்திலுண்டாகிய எலும்பு நரம்பு உரோமம் இ

வைகளில் பரவி பாகமாறி வலதுஇடது செவிகளைப்ப ற்றிநிற்கும்,

குகு வென்பது - நாபிஸ் தானத்திலே தோன்றி, கு தத்தைப்பற்றி நிற்கும்.

சிங்குனியோ வெனில் நாபியிலே தோன்றி, குய்யத் தைப்பற்றி நிற்கும், இவைகளில் (உகூ) நாடியுற்பத்தி யானது காண்க.

இனி—வாயுக்களாவன.

——(*)——

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமான ன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்ச யன் ஆக வாயு-௰.

இவையுடன் வயிரவன், முக்கியன், அந்தரியாமி, பிர வஞ்சனன் ஆகிய நான்கும் சேர வாயுக்கள்-௰௪.

பிராணவாயுக்களாவன.

பிராணவாயுவானது லலாடமத்தியிலேதோன்றிசித்தி ரமை வலம் விழுந்து மூலாதாரத்திலே ஓம் - என்று உதித்து அக்ஷரத்திலே ரீம்- என்று முட்டி இடை கலை பிங்கலைகளிலே ஓடி கபாலத்தைச் சுற்றிநாசியி

வழியாய்ப்புறப்பட்டு நான்கு விரற்கடை பிரமாணங் கழிந்துபோய் எட்டு விரற்கடை பிரமாணங் மிய்ந்து தானின்றஸ்தானத்திலேயே தாக்குகின்றது.

இப்படி தாக்குவது உத்தமதேசிக்கு நாழிகை ஒன்றுக்கு முன்னூற்றறுபது சுவாசமாகக் கொல்லன் துருத்திக்குட் காற்றேறுவதுபோல ஏறும்.

இப்படி ஏறுகின்ற சுவாசமானது இராப்பகலாகிய அறுபது நாழிகை யுள்ள நாள் ஒன்றுக்கு (உகதகூ00) சுவாசமாச்சுது, இவ்விதமா யிணங்கி யவற்றுள் எதஉ0 சுவாசம் வெளிப்படும், மற்றவை உள்ளடங்குமென்றறிக.

அபானவாயுவானது, குதத்தையும்குய்யத்தையும்பற்றி மல மூத்திராதிகளைக் கழித்துவிடும்.

வியானன், தோளிலே நின்று பரிசங்களை யறிவித்துக் கலைகளை நிறைவிக்கும்.

உதானன், உதராக்கினியை யெழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை நாடிகளிற் செலுத்திச் சரீரத்தை வளர்க்கும்.

சமானன், இவை யாவையும் சமப்படுத்தி பேதமில்லாமல் நிரவலாகி வைக்கும்.

கூர்மன், நகைப்பும் முக லட்சணமும் கண்களிப்பும் புளகமும் மயிர்க் கூச்சலும் கொட்டாவியு முண்டாக்கும்.

நாகன், முக்கலும் சோம்பலும் திமிரமும் விக்கலும் வீங்கலு முண்டாக்கும்.

கிரிகரன், புருவமெற்றுவித்தும் தும்முவித்தும் அழுவித்தும் திரியும்.

தேவதத்தன், விழிக்கும்பொழுது வஞ்சித்து ஓட உலாவ உயுத்தஞ் செய்யத் தலைப்படும்.

தனஞ்சயன், பிராணன் சரீரத்தை விட்டு வெளிப்பட்டபோதிலும் தான் பிரியாதுநின்று உடம்பைவீங்குவித்தும் விரிவித்தும் புழுவித்தும் கொய்தும் கபாலத்தைப் பிளந்துபோம்.

வயிரவன், காலெலும்புங் கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்திலே நின்று உடம்பில் அவஸ்தை யுண்டாக்கி ஈளை இருமல் முதலான நோய்களை யுண்டாக்கும்.

மூக்கியன், கையெலும்பு(உ-ம்)கதிரெலும்புங்கூடிய விடத்திலே நின்று சரீரத்தின் யாக்கைகளைச் சிறக்க நிறுத்தும்,

அந்தரியாமி, புருஷனுக்கு வாகனமாய் நின்று பிராணவாயுவுந் தோற்றுவிக்கும.

பிரவஞ்சனேனெனில், பிரணவத்துக் கிருப்பிடமாயிருந்து பிரவஞ்சனும் அந்தரியாமியும் சரீரத்திற்கு அடையாணியாகவும் அச்சாணியாகவும் இருப்பார்கள்.

தாதுக்களாவன,

ரசம், உதிரம், மாம்ஸம், மேதை, அஸ்தி, மச்சை சுக்கிலம், ஆக-எ.

இராகங்களாவன.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம். மதம், மாச்சரியம், இடம்பை, அகங்காரம் ஆக-அ.

இவைகளில்-காமமாவது - ஆசை, குரோதமாவது-கோபம், லோபமாவது-உள்ளதை யொளித்தல்,பொச்சரிப்புக்கொள்கை, மோகமாவது-தானல்லாததார்மரித்தால் தான் மரித்தாற்போலிருக்கை, மதமாவது-செர்

வமுற்றுத் தானதர்ம பரோபகாரதிகளை விலக்குதல். மாச்சரியமாவது-ஒன்றைக்கண்டு மகிழ்தல், இடும்பையாவது-தானே சர்வாதிகாரியென்று நினைத்து யாவரையும் இகழ்தல், அகங்காரமாவது-தன் குற்றங்களை யறியாது பிறர் சொல்லைக் கேட்டுக் கோபித்தல்.

கோசமாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் ஆக-ரு.

இவைகளில் தாதுக்களாலெடுத்தது அன்னமயகோசம்.

அன்னசாரத்தினாலே பிராணனும், பலனும் அடங்கியது, பிராணமயகோசம்.

பலத்தினாலே வந்து தோற்றப்பட்டது - மனோமயகோசம்.

அம் மனத்தின்கண்ணே தோற்றப்பட்டது - விஞ்ஞான மாதலால் அது விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஆனந்தமயமானது-வித்தையால் அல்லது கல்வியால் ஞானம் வந்துதோற்றம், அது ஆனந்தமயகோசம்.

இதற்குப்பிரமாணம்

சித்தியார்

விருத்தம்.

தூலமாமன்னகோசம் தூலத்திற்பிராணனுற்றால்
வாவிய பிராணகோசம் மன்னுமிம்மனோமயத்தால்
சாலவேபுத்தியுற்றால் தருமம்விஞ்ஞானகோசம்
ஏலவேவிடயமுனபோ லியன்றது கோசமாமே.

அந்தக்கரணங்களாவன

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக-௪.

இவைகளில் மனம்-நினைக்கும், புத்தி - நிச்சயிக்கும் அகங்காரங்கொண்டெழுப்பும், சித்தம் மூன்றுக்கும்காரணமாயிருக்கும், இதற்குப் பிரமாணம்.

சித்தியார்

விருத்தம்.

மனத்துக்குவிவரம்.

ஐயமுஞ்சலனமு நிற்கச்செய்தலும்
வெய்யவெங்கொடுமையும் விதப்பமேவலும்
பொய்யதுவுணர்த்தலும் பொருத்தநோக்கலும்
மையல்கொண்டதலு மரிவுமான்மையும்.

புத்திக்கு.

அருளுறவிருத்தலும் அபயங்காத்தலும்
மருளுறுபுண்ணிய பாவமாட்சியும்
தெருளுறவிகாரமுந் திடப்படுத்தலும்
பொருள்தருமுவகைப் புத்தியாகுமே.

அகங்காரத்துக்கு

பாசமூர்க்கமும் பண்பிலான்மையும்
யோகமுஞ்செயவெண் முடிவிலாமையும்
சோகமுங்கீழ்மையுந் துரோகசொப்பனம்
மாய்கையுஞ்செய்ய மகங்காரமாதலால்.

சித்தத்துக்கு.

அருந்தவமுயற்சியு மடிகள்பேணலும்
விருந்தெதிர்கொள்கையும் மேன்மைகூறலும்
வருந்தினர்யாவரு மேத்தவாழ்தலும்
திருந்தியவிச்செயல் சித்தமாகுமே.

அவஸ்தையாவன

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-ரு.

இவ்வைந்தினுள் சாக்கிரமானது புருவமத்தியில் நின்று ராஜ ஒலக்கம்போல சதுரங்கபலத்துடனே யிருந்து சத்த-பரிச-ரூப-ரச-கந்தம் இவ்வைந்துடனும், வசன-கமன-தான-விசற்க-ஆனந்தமென்னும் அவ்வைந்துடனும், மனம்-புத்தி-சித்தம் - அகங்காரம் இந்த நாலும் சேர்ந்து கருவிகளுடனே சன்னதியில் சேவிக்க தான் பராசத்தியருளாலே வியக்தனாய் சுகதுக்கங்களை அறிந்து நின்றபோது சாக்கிரமாயின.

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தவோரைந்தும்
உண்டனநான்கும் ஒங்கியதுணர்ந்தபின்
பண்டையினாதி பரந்ததுசாக்கிரம்
அண்டமுந்தானா யமர்ந்ததுகாணே.

சொப்பனமாவது கருவி கரணாதி (௰௪-ல்) கருவிபத்தும் கண்டத்தில் நிற்கும்.

மற்ற கரணாதி (௪-ம்) சுழுத்தியோடுசிவாத்துமாவைக்கூடி சுவாச யிருதயத்திலே நின்றபோது கண்டவை கேட்டவை ஒன்றும் பிறர்க்குச் சொல்லப் புலப்படாத போது சுழுத்தியாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்.

ஆணமனமும் அறிகின்றபுத்தியும்
ஊனையிழந்துநின் றுள்ளேஉயிர்ப்பெய்தி

தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஊனையிழந்த சுழுத்தியதாமே.

துரியமானது சுழுத்தியை விட்டுக் கரணமொன்று டனே சீவாத்துமா நாபிஸ்தானத்தில் நின்றபோது உசுவாசம் நிசுவாசம் பிறக்கும், ஆகையால் இதற்குத் துரியமென்று பெயர்.

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்.

தானத்தெழுந்து திரியுந்துரியதானம்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிறக்கிட்டு
கானத்தெழுந்து கருத்தின்தலையிலே
ஊனைத்தவிர்ந்து ஒளித்திருந்தானே.

துரியமாதீதமாவன.

கருவிகரணாதிபதினாலும்பற்றற்றுசீவாத்துமாதானே மூலாதாரத்திற் சென்றேங்கி மலம், மத்தம், மாய்கை பரிசங்களை யறியாமல் நின்றபோது துரியாதீதமென்றுபேராம்.

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரியள்பதினென் கும் நஞ்சுண்டற்றது
பரியபுரவியும் பாரிப்பரந்திடும்
துரியமிருந்திடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

கேவலாவஸ்தை யாவன.

அதீதத்தை முதலாகக்கொண்டு ஒருவனை முன்னொருகாலத்தில் நாமறிந்திருக்க அவன் சிறிது நாளைக்குப்பிறகு நமதுமுன்வந்து என்னை யறிவீராவென்ன நானறியேனென்று நின்றவிடம் அதீதம், அதைக்குறித்து நிதானித் துணருமிடம் துரியம், ஆமோ அல்லவோவென்று சந்தேகிக்குமிடம் சுழுத்தி, மனத்தோற்றமுற்றது சொப்பனம் நீ இன்னானென்று நிச்சயித்துரைப்பது சாக்கிரமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்

அறிவானந்த சித்தியார்.

முன்னை அறிந்தும் அறியாதிருந்ததுமுதல்தீதம்
பின்னே நினைவின்றி முச்சிட்டறிந்தபிறைதுரியம்

மன்னேமயங்கியை யுற்றசுழுத்திமனநினைவால்
தன்னோர்கனவது தானறிந்தொத்தது சாக்கிரமே.

மத்தியாவஸ்தை.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம். சாக்கிரத்திற் சொப்பனம். சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்தில் துரியம், சாக்கிரத்தில் துரியாதீதம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்துள் சாக்கிரமானது கருவிகரணங்கள் பிரியாமல் ஒத்து நிற்பதாம்.

சாக்கிரத்திற் சொப்பனமானது, தான் நிச்சயம்போல் கண்டது கேட்டது சொல்லறியாததுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியானது, நினைவுமாத்திரம் பொய்யாய் பிறருக்குச் சொல்லவொண்ணுதிருக்கை; இது உசுவாசநிசுவாசமாக இருத்தலாம்.

சாக்கிரத்தில் துரியமானது; சகல கருவிகரணாதிகளுக்கும் அடங்கி பருமிருக்கையும் நித்திரை வருகையும் அவசமாய் விழுகையும் புருவமத்தியிலே நடுச்சக்கரத்திலேயுள்ளது.

மேலாவஸ்தையாவன.

புருவமத்தியில் நடுச்சக்கரத்தில் இரண்டங்குல பிரமாணத்திலேயுள்ளது சொப்பனம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலத்தி

பிரமாணத்திலுள்ளது.

சுழுத்தி.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்திலுள்ளது

துரியம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்திலுள்ளது.

துரியாதீதமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்.

காலங்கிநீரிற் கலந்துடனாகாசம்
மாலங்கியீசன் பரமசதாசிவன்
மேலஞ்சுசென்று விரவவல்லார்க்குக்
காலனார் இலை கனவிலுமில்லையே.

அவஸ்தை யாவன.

சகலாவஸ்தை, கேவலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தை ஆக-௩.

சகலாவஸ்தையானது, சாக்கிரத்தில் கருவிகரணாதிகளுடன் கூடி அந்தக்கரணங்களுக்கு நினைவா யிருக்கும்.

கேவலாவஸ்தையோ வெனில், மூலாதாரத்தைப் பற்றி ஆணவம்மேலிட்டு ஒன்றுந் தெரியாமல்கிடக்கை.

சுத்தாவஸ்தையோ, சகலாவஸ்தையில் கருவிகரணாதிகளுடன் கூடி நின்று அலைச்சல் பிறவாமை கேவலாவஸ்தையில் ஆணவக்கிடையில் அறியாமை பிறவாம

லும் ஆசாரியரனுக்கிரகத்தினாலே இவை யிரண்டிலும் பற்றாமல் சுற்றத்தோடே கூடி நிற்கை.

குணங்களாவன.

ராஜஸம், தாமஸம், ஸாத்வீகம் ஆக-ரு.

ராஜஸமானது, அத்தி-சளிப்புற்றிருத்தல், அகங்காரம், போகம், ஆத்தசேதம், இடும்பை, கீர்த்தி, கொடை தருதலாம்.

தாமஸமானது, நித்திரை, களவு கள்ளுண்ணல், சோம்பு, வெட்டி, சிரிப்பு இவைகளாம்.

ஸாத்வீகமோவெனில், கொல்லாமை, பொய்யாமை அவருக்கை, பொறையுடைமை விரதமுடைமை, அடக்கமுடைமை, யாவரையும் இகழாதொழித்தலாம.

இவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கு
மும்மூன்று குணங்கள்
காண்க.

தாமஸராஜஸம், தாமஸதாமஸம், தாமஸஸாத்வீகம் தாமஸகுணவிரிவே - ஸாத்வீகதாமஸம், ஸாத்வீகராஜஸம், ஸாத்வீகஸாத்வீகமாம். ஸாத்வீககுணவிரிவே-

ராஜஸதாமஸம், ராஜஸஸாத்வீகம் - ராஜஸராஜஸம்-ராஜஸ்குணவிரிவே.

மலங்களாவன

ஆணவம், மாயை, காமியம்-ஆக-ங.

இவைகளில் ஆணவமானது, ஆத்துமாவின் அறிவைமறந்துயான் எனதென்றும், அறியாமையெனவையும் பிறப்பித்து, தன்னுடைமையும் புத்திர - மித்திர-களத்திராதிகளும், பிரியமாய் இதில் நாம்மயங்குகிறே மென்று இவனுக்குத் தெரியாமல் சிதைப்பித்து ஆசையுண்டாக்கிக்கொண்டு தன்னதென்றிருக்கை.

மாயையானது, வேறொருவருடைய சொத்தைத் தன்னதென்று இடையூறு விளைவிப்பதும் உபத்திரவிக்கயத்தனிப்பதுமாம்.

காமியமானது, முந்திய இரண்டுவிதத்திற்கு ஒத்திருப்பதும், இதாகிதத்தினால் புண்ணிய பாவங்களையுண்டாக்குவதுமாம்.

இதன்றி மகா மாயையென்றும் திரோதான மென்றும் இரண்டுவித மலமுண்டாம்.

மகாமாயையானது, தநுகரணபுவன போகங்களைக் கொடுத்து ஒன்றோடொவ்வாமல் புசிப்புகளும் வெவ் வேறாய் அநாதியாய் ஆத்துமாவுக்கு என்போர்கள் தவிர்ந் தாலும் இந்தத் தன்மை இரண்டுகாலத்திலும் ஒக்கும்.

ஆத்துமாவைத் தன்னிடத்திலும் இளைப்பாற்றிக்கிட த்த இடங்கொடுத்து பின்பு ஜனங்களுக்கும் பத்தியா யிருக்கும்.

திரோதானமானது, சிவசத்தியினது பதவியைத் தி ரோபாதவித்து நின்று, ஆத்மாக்களுக்குப் புண்ணிய பாவங்களையும மட்டும் பொசிப்பித்து சிவசத்தியுடனே கூட்டும்.

ஈஷணை மூன்றாவன.

அர்த்தாஷணை, புத்திரேஷணை, லோகேஷணை ஆக-௩.

இது தன்னை யடைந்தா னென்பதாம்.

வியாதியாவன

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் ஆக-௩.

இவைகளில் - வாதமானது. வாயுவிலுற்பத்தியாகிப் பிராணவாயுவு பிரசண்டமாய் அக்கினியும் - அப்பும் கலங்கில் வாதமாம்.

அக்கினிதிசையில் - வாயுகளும், ஆதாரத்தைப்பற்றி மிகவும் அசரித்து இதயகமலத்தை யூன்றில் பித்தமாம்.

அப்பு, வாயு, தேயு இம்மூன்றும் உடலில் கலவாமல் கலங்கில் சிலேத்துமமாம்.

சரீரங்களாவன.

ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், காரணம் ஆக - ௩.

இவைகளில் ஸ்தூலதேகமானது, ஆதி பிருதிவினைல் சமைந்த உடல்.

சூக்ஷ்மதேகமானது, ஞானேந்திரியம் (௫) கன்மேந்திரியம் (௫) அந்தக்கரணம் (௪) பிராணவாயுவு (௧) ஆக ௧௫ - ம் கூடியது.

இவ்விரண்டு தேகமும் பற்றற்று நிற்பது காரணதேகமாம்.

ஆக தத்துவம் (௩௬-ம்) சரி.

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதனிடை கோயிலில்வாழ்பவர்
செப்புலதனிடை கோயில்சிதைந்தபின்
ஒக்கஅவரும் ஓடெடுத்தாரே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

தேவாரம்.

திருக்கண்டீச்சுரம்.

தானெழுமங்கிரீண்டா சழக்குடைபதிக்குநாதன்
வாணிபந்தொண்ணூற்றுறு வருமிகமயக்கஞ்செய்யப்
பேணியபதிக்குள்நின்று பிரியும்போதறியமாட்டேன்
சேணுயர்மாடமோங்குந் திருக்கண்டீச்சுரத்துளானே.

அவையடக்கம்.

தத்துவந்தொண்ணூற்றுறுந் தாழ்விலாவாயுபத்தும்
மெத்தனாடிபத்தும் மெய்யுளே ஆறுதாரம்

சுத்தமாங்கரணநான்குந் தோற்றமண்டலங்கள்மூன்று
இத்தனையறியவல்லா ரிறையவராகுந்தானே. (௬

—()—

இருநந்திதேவர்
ஆதி - திருவள்ளுவநாயனாராகிய
திருமூலதேவருக்கு
உபதேசித்தருளிய,
சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங் கடந்த
நாதாந்தமுடிவான
அமுர்தபஞ்சாட்சர துருவநிலையென்னும்
ஆருதார
ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணியும்
தத்துவதிபிகையும்
முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

வேதாந்தத் தத்துவக் கட்டளை.

காப்பு.

தந்தைதாயாவானுஞ் சார்கதியிங்காவானு
மந்தமிலாவின்பமக் காவானு-மெந்தமுயிர்
தானாகுவானுஞ் சரணாகுவானுமருட்
கோனாகுவானுங் குரு.

தத்துவங்கள்—௯௬.

இவை முதற்றத்துவம் - ௩௰, இரண்டாந் தத்துவம் ௩௰, மூன்றாந்தத்துவம் -௩௬, எனப்பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்.

முதற்றத்துவம்—௩௰.

பூதம்	௫
பொறி	௫
புலன்	௫
கன்மேந்திரியம்	௫
கன்மவிஷயம்	௫
கரணம்	௪
அறிவு	௧
ஆக	௩௰.

இரண்டாந்தத்துவம் - ௬0	மூதற்றத்துவம்—௬0 _ ன் வரலாறு.
நாடி ௰	பூதம்—௫.
வாயு ௰	பிருதிவி = மண்
சயங்கள் ௫	அப்பு = நீர்
கோசம் ௫	தேயு = அக்கினி
ஆக ௬0.	வாயு = காற்று
மூன்றாந்தத்துவம் - ௬௯.	ஆகாசம் = சுத்தவெளி
ஆதாரம் ௯	பொறி—௫.
மண்டலம் ௩	சோத்திரம் = செவி
மலம் ௩	தொக்கு = உடம்பு
தோஷம் ௩	சட்சு = கண்
ஏடணை * ௩	சிகுவை = நாக்கு
குணம் ௩	ஆக்கிராணம் = மூக்கு
இராகம் ௮	சத்தம் = கேட்கப்பட்டது (செவிக்குயிர்க் கூறு.)
வினை ௨	பரிசம் = சுகதுக்கவறிவு (உடம்புக்குயிர்க்கூறு)
அவஸ்தை ௫	
ஆக ௬௯.	

* ஈஷணை என்னும் இச்சைப்பொருட்டான வடமொழியானது, விதிவழியே ஐகார வீறாய் ஈடணை என நின்றுமரூஉவழக்கால் ஏடணை என வழங்குகின்றது.

உருவம் = காணப்பட்டது
(கண்ணுக்குயிர் கூறு.)
இரசம் = அறுசுவை யறிவு
(நாவுக்குயிர்க்கூறு.)
கந்தம் = நற்கந்த துர்க்கந்த வறிவு
(நாசிக்குயிர்க்கூறு.)

கன்மேந்திரியம்—ரு.

வாக்கு = வாய்
பாதம் = கால்
பாணி = கை
பாயுரு = அபானம்
உபத்தம் = குறி.

கன்மவிஷயம்—ரு.

வசனம் = வார்த்தை (வாய்க்குயிர்க்கூறு)
கமனம் = நடை (காலுக்குயிர்க்கூறு)
தானம் = கொடுத்தல்வாங்கல் (கைக்குயிர்க்கூறு)
விசர்க்கம் = விடுதல் (அபானத்துக்குயிர்க்கூறு)
ஆநந்தம் = மகிழ்தல் (குறிக்குயிர்க்கூறு)

கரணம்—௪.

மனம் = ஒன்றைநினைப்பது
புத்தி = ஒன்றைவிசாரிப்பது
அகங்காரம் = ஒன்றைக்கொண்டெழுப்புவது
சித்தம் = ஒன்றைச்செய்து முடிப்பது

அறிவு—க.

அறிவு = உள்ளந் தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்

ஆக முதற்றத்துவம்-௩௰,

இரண்டாம்தத்துவம் - ௬0 - ன் வரலாறு.

நாடி ௰.

இடை = வலதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக இடதுநாசியைப் பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை = இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல்போல மாறலாக வலதுநாசியைப் பற்றி நிற்பது,

சுழுமுனை * = மூலாதாரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லாநாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய்ச் சிரசளவு முட்டி நிற்பது.

சிகுவை = மூலாதாரந்தொடங்கி உண்ணாக்கிலேநின்று சோறுதண்ணீர் இவைகளை விழுங்கப் பண்ணுவது.

புருடன் = மூலாதாரந் தொடங்கி வலதுகண்ணளவாய் நிற்பது.

---

* சுஷும்நா என்னும் வடமொழிசுடுமுனை எனற்பாலது விதிகடந்துமரூஉ வழக்காய்ச் சுழுமுனை என்றும், வழூஉ வழக்காய்ச் சுழிமுனைஎன்றும் வழங்கும்.

காந்தாரி = மூலாதாரந்தொடங்கி இடதுகண்ணளவாய் நிற்பது.

அத்தி = மூலாதாரந்தொடங்கி வலது காதளவாய் நிற்பது.

அலம்புடை= மூலாதாரந்தொடங்கி இடது காதளவாய்நிற்பது.

சங்கினி = மூலாதாரந் தொடங்கி குறியினளவாய் நிற்பது.

குகு = மூலாதாரந் தொடங்கி அபானத்தளவாய் நிற்பது.

வாயு - ௰.

பிராணன்	நாகன்
அபானன்	கூர்மன்
வியானன்	கிருகரன்
உதானன்	தேவதத்தன்
சமானன்	தனஞ்செயன்

இவற்றுள் :...

க. பிராணன்=லலாட மத்தியிற்றோன்றிச் சித்திரநாடியில் விருந்து, ஒவ்வொன்று மூலாதாரத்திற் குதித்து, அவ் என்று நாபித்தானத்தில் முட்டி, சவ்

என்றுஇடைபிங்கலைகளிலோடி கபாலத்தைச்சுற்றி, நாசியிற் பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலங் கழன்று எட்டங்குலம் மீண்டு, தானின்றவிடத்திற் ருக்குகுறுவது. இப்படி நாழிகை ஒன்றுக்கு ௩௬௦ - சுவாசம்; இரவுபகல் - ௬௦- நாழிகைக்கும் ௨௧, ௬௱ -சுவாசம்.

இந்தச்சுவாசம்-௨௧, ௬௦௦-க்கும் விவரம்,

மூலாதாரத்திற்குச் சுவாசம்	௬௦௦
பிருதிவியில் சுவாதிஷ்டானம் பிரமாவினிடஞ் சுவாசம்	௬௦௦௦
அப்புவின்மணிபூரகம் விஷ்ணுவினிடஞ்சுவாசம்	௬௦௦௦
தேயுவில் அனுகதம் உருத்திரனிடஞ் சுவாசம்	௬௦௦௦
வாயுவில் விசுத்திமயேச்சுரனிடஞ் சுவாசம்	௧௦௦௦
ஆகாசத்தில் லாஞ்ஞை சதாசிவனிடஞ் சுவாசம்	௧௦௦௦
நாதாந்தத்தில் தட்சிணாமூர்த்தியினிடஞ்சுவாசம்	௧௦௦௦

ஆக ௨௧, ௬௦௦ சுவாசமியங்கி, இதில் ௭, ௨௦௦-சுவாசம் பாழாகப்பாய்ந்து ௧௪, ௪௦௦-சுவாசம் உள்ளே புகும் என்று அறியவும்.

௨. அபானன்=கீழ்நோக்கி குதத்தையுங் குய்யத்தையும் பற்றி நின்று மலசலாதிகளைக் கழிப்பிப்பது.

௩. வியானன்=தோளிலேநின்று பரிசங்களை அறிவிப்பது.

௪. உதானன்=உதராக்கினியை எழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை-எஉ௦௦௦-நாடி நரம்புகளிலே கலப்பித்துச் சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது.

௫. சமானன்=எல்லாவாயுவையும் ஏறுதல் குறைதல் செய்யவொட்டாமற் சமனாய்க் கீழ்கொண்டியங்குவது.

௬. நாகன்=கொட்டாவியும் விக்கலுங்கக்கலும் உண்டாக்குவது.

எ. கூர்மன்=கண்ணிலேநின்று இமைப்பது.

அ. கிரிகரன்=புருவமத்தியத்தைப்பற்றி நின்று நீட்டல், முடக்கல், கோபித்தல், தும்முதல், அழுவித்தலுஞ் செய்வது.

௯. தேவதத்தன்=விழித்திருக்கும்போது ஒடுவித்தலும், உலாவுவித்தலும், உயுத்தம் பண்ணுவித்தலும் சிரித்தலும், வியசனமுண்டாக்கலையும் செய்வது.

௰, தனஞ்சயன்=பிராணன் உடம்பை விட்டுப் போனாலும், தான்பிரியாமல் நின்று உடம்பை வீங்குவித்

தலும், விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து, மூன்றுநாட்கப்பாற் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப்போவது.

சயம் - ரு

அமர்வாசயம், பகிர்வாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கிலவாசயம்.

க, அமர்வாசயம்=உண்ட அன்னந்தண்ணீர் அமருமிடம்.

உ. பகிர்வாசயம்=அன்னம் தண்ணீர் பகிருமிடம்.

ங சலவாசயம்=சலஞ்சேருமிடம்.

ச. மலவாசயம்=மலஞ்சேருமிடம்.

ரு. சுக்கிலவாசயம்=சுக்கிலஞ்சேருமிடம்.

கோசம் - ரு.

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

க. அன்னமயகோசம்=சட்பாவ விகாரமாகத் தோற்றப்பட்ட தூலதேகம் இதற்குற்பத்தி பிருதிவி.

உ. பிராணமயகோசம் = பிராணனுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது. இதற்குற்பத்தி அப்பு.

௩. மனோமயகோசம் மனதுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடி நிற்பது, இதற்குற்பத்தி தேயு.

௪. விஞ்ஞானமயகோசம்=புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது. இதற்குற்பத்தி வாயுவு.

௫. ஆனந்தமயகோசம்=பிராணவாயுவுஞ் * சமுத்தியுங் கூடிநிற்பது. இதற்குற்பத்தி ஆகாசம்.

மூன்றாந்தத்துவம் ௩௬-ன் வரலாறு.

ஆதாரம்-௬.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை.

௧. மூலாதாரம்= நாற்சதுரத்துக்குள்ளே முக்கோணமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து ஓங்காரம்; இதில் நிற்குந் தேவதை விநாயகன்; இதனிடம் குதத்துக்குங் குய்யத்துக்கும் நடு.

௨. சுவாதிஷ்டானம்=நாற்கோணமாயது, இதனடுவே நிற்கும் அக்கரம் நகாரம்; அதிதேவதை பிரமா, இதனிடம் இலிங்கபீடம்.

ஆக இரண்டாந்தத்துவம்-௩௭.

* ஸுஷுப்தி என்னும் வடமொழிசமுத்தி என மருவி நின்றது.

௩. மணிபூரகம் = பிறைக்கோணமாயது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு இதனிடம் உந்திக்கமலம்,

௪. அநாகதம்=முக்கோணமாயது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்துச்சிகாரம்; அதிதேவதை உருத்திரன், இதனிடம் இருதயகமலம்,

௫. விசுத்தி=அறுகோணமாயது; இதில் நிற்கும் எழுத்து வகாரம்; அதிதேவதை மஹேச்சுரன், இதனிடங் கண்டம்.

௬. ஆஞ்ஞை=வட்டமாயிருப்பது, இதனடுவே நிற்கும் எழுத்துயகாரம்; அதிதேவதை சதாசிவன், இதனிடம் புருவமத்தி.

இப்படி ஆதாரம் ஆறிலேயும், ஆறெழுத்தும், ஆறு தெய்வமும், ஆறு வீடும், அதில் ஐம்பத்தோ ரக்ஷரமுங் கண்டுகொள்க.

மண்டலம் - ௩.

அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம்.
சந்திரமண்டலம்.

க. அக்கினிமண்டலம்=நாற்சதுரமாய், நடுவே மூன்று கோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடின விடத்

தே, நாலிதழுடைய புஷ்பமாயிருப்பது.

உ. ஆதித்தமண்டலம்= இருதய கமல அறுகோணமெட்டிதழுடைய புஷ்பமாய், வாழைப்பூப்போன்று கீழ்நோக்கி யிருப்பது.

௩. சந்திரமண்டலம் = கோடி சந்திராதித்த ருதயம் ஆனாற்போலச், சிரசு நடுவே ஒவ் என்ற அக்கரத்தை முன்னிட்டுப் பேதித்து இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை மேனோக்கிச் சோதியாய் இதனடுவே பராசத்தி எழுந்தருளியிருப்பது.

மலம் – ௩.

ஆணவம், காமியம், மாயை.

க. ஆணவம்=உடம்பை நானென்றிருக்கை
உ. காமியம் *=கண்டதுக்கெல்லா மாசைப்படுகை
௩. மாயை=தனக்கு வருவதையறியாமற் கோபங்கொண்டிருக்கை.

தோஷம் – ௩.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்.

வாதம் = வாயுவின் கோபம்
பித்தம் = அக்கினியின் கோபம்

சிலேத்துமம் † =அப்புவின் கோபம்
இந்தமூன்றுகோபத்தாற் சகலவியாதியுமுண்டாகும்.

எடணை - ௩.

அத்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகேடணை.
அத்தவேடணை = திரவியத்தைவேண்டி ஆசைப்படுதல்,
உலகேடணை= ஊருங்காணியுந் தேடி ஆசைப்படுத்தல்.

குணம் - ௩.

இராசதம், தாமதம், சாத்துவீகம்.

இராசதம்=அகங்காரமாய் மத்திமகுணத்தனாயிருத்தல்
தாமதம்=உன்மத்தனாய் அதமகுணத்தனாயிருத்தல்.

---

* கார்மியம் என்னுங் கர்மசம்பந்தத்தை உணர்த்தும் வடமொழிரேப லோபப்பட்டு காமியம் என மருவிற்று.

† சிலேஷ்மம் என்னும் வடமொழி சிலேட்டுமம் எனற்பாலது, பிதிகடந்து சிலேத்துமம் என மருவிற்று.

புத்திரவேடணை = புத்திரனைவேண்டி ஆசைப்படுதல் இதை ஒழித்துக் களத்திரவேடணை என்றுங் கூறுவதுண்டு.

சாத்துவீகம்=யாருக்கும் நல்லவனாய் ஞானகுணத்தனா யிருத்தல்.

இராகம் - ௮.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இடம்பை, அகங்காரம்.

காமம்	=	ஆசை
குரோதம்	=	பிணக்கு
உலோபம்	=	பிடிபாடு
மோகம்	=	பிரியம்
மதம்	=	செருவம்

மாற்சரியம் = உறவாயும் உதட்டில்=நகைப்புமாயிருந்துஉட்பகைவிளைவித்தல்
இடம்பை=உதாசீனம்
அகங்காரம்=கோபித்தல்

வினை - ௨.

நல்வினை, தீவினை.

நல்வினை = புண்ணியஞ்செய்தல்
தீவினை = பாவஞ்செய்தல்

அவஸ்தை - ௫.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்.

சாக்கிரம் = லலாடத்தானம்
சொப்பனம் = கண்டத்தானம்
சுழுத்தி = இருதயகமலம்

துரியம் = நாபிகமலம்.

துரியாதீதம் = குறியிடம்.

சாக்கிரம்,

லலாடத்தானத்தில் முன்சொல்லிய சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், இப்பதினாலுகருவிகளுடன் தன்னுடைய சத்தியிற்சேர்க்கத்தக்கதாகப் பராசத்தியருளால் இராசாவும் படையும்போல நிற்கும்

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தனவாரொடு
மூண்டனநான்கு மொழியுணர்ந்தபின்
பண்டெங்கணாதி படர்ந்துவிச்சாக்கிர
மண்டமதாக வமர்ந்திருந்தானே.

செப்பனம்,

இப்பால் முன்சொன்ன பதினாலு கருவியிலே பத்தொழிந்த கரணங்கள் நாலும் கண்டத்தானத்தி னிற்கும்போது கனவுகண்டு மறந்ததிதுவென்றறியவும்,

இதற்குச்சாட்சி

திருமந்திரம்.

பண்டுமொழிந்த பசுவில்பத்தும்போய்
கண்டமதனிற் கரணங்கலந்துதான்
மண்டிவினைத்த மனைவாழ்க்கைதன்னிலே
கண்டுமறந்த கனவதுவாமே,

சுழுத்தி,

முன்சொன்ன கரணம் நான்கில் இரண்டு மொடுங்கி மற்ற இரண்டும் வந்திருதயகமலத்திலே நின்றதென்றறியவும்.

இதற்க்குச்சாட்சி

திருமந்திரம்.

ஆனமனமு மறிகின்றபுத்திய
மூலையிழந்துநின் றுள்ளேயுயிர்ப்பெய்தித்
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஞானமிழந்து சுழுத்தியதாமே.

துரியம்.

முன்சொன்ன இரண்டி லொன்றொடுங்கி ஒன்றுபோய் நாபிகமலத்தி னிற்குமென் றறியவும்.

இதற்குச்சாட்சி

திருமந்திரம்.

காணத்தெழுந்து திரியுந் துரியந்தான்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிராக்கிந்தே
தானத்தெழுந்த கருத்தின்றலையிலே
யூனத்தவிரக்துமங் கோங்கிநின்றானே.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதங் கெட்டவிடத்தில் ஆன்மா மூலாதாரத்திற் கிடந்துறங்குமென்றறியவும், முன்சொன்ன பதினாலு கருவியுமிறந்தவிடம்.

இதற்குச்சாட்சி

திருமந்திரம்;

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினாலு நஞ்சுண்டுசெத்தது
பரிபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடங்
துரியமிருப்பிடஞ் சொல்லவொண்ணாதே,

ஆக மூன்றுந்தத்துவம் - ௯௭,

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதிலுடைக் கோயிலுள்வாழ்பவர்
செப்புமதிலுடைக் கோயில்சிதைந்தபி
னொப்பிலவினைவரு மோட்டெடுத்தாரே,

வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டளை

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஞானக்கட்டளை.

இகபரங்களிலே யாவரொருவர்க்கு முன்செய்த தவத்தினுல் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன்சேர்வை கிடைத்து, மோட்சம்பெறப் பரிபக்குவம் வந்தவிடத்து வேதாந்த தெரிசனவிளக்கமே சூரியப்பிரகாசவிளக்கமாயிருக்கும்? மற்ற நூற்களியாவும் மின்மினி விளக்கமாயிருக்கும், ஆகையால் வேதாந்ததெரிசனமே யுண்மையெனவறிக,

இனிவேதாந்த தெரிசனஞ் செய்வதெப்படி யெனில், நான்குவேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும். நான்கு வாக்கியமாயும், ஆறுசாஸ்திரமாயும், இன்னும் அநேகசாகோப சாகைகளாய், விரிந்திருந்தாலும் இவையிரண்டுவகையாயிருக்கும்.

அவையாதெனில்; அற்பசுருதிவாக்கிய மென்றும் பிரபலசுருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்பசுருதிவாக்கியங்கள் கன்மகாண்டத்தைச்சொல்லும், பிரபலசுருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்தை

ச்சொல்லும்; இந்தஞானகாண்டத்தைச் சொல்லாநின்ற பிரபலசுருதிவாக்கியம் மகாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கியம்விபரம் யாதெனில்? நான்குவர்ணமும்; மூன்றுபதமும், மூன்றுபதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்ணம் நான்காவன, சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம்,

பதம்மூன்றாவன: தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்.

பதார்த்த மூன்றாவன? அது, நீ, ஆனாய், என்பனவாம்.

இதில் அதுவென்றது பரம், நீயென்றது சிவன், ஆனாயென்றது (ஐக்கியப்பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணைவாக்கியம், மூன்றாவன; விட்டலக்கணை-சம்சர்க்கவாக்கியம், விடாதலக்கணை விசிட்ட வாக்கியம் விட்டுவிடாதலக்கணை-அகண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தத்துக்குத் தத்துவம் உ.அ இத்திருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரிய உபாதி-எ. பரோட்சமாகிய காரண உபாதி எ. அத்வைதை-க. அபிமானி க. முக்கியம், லட்சியம்-உ. அகந்தாகந்தம்-உ.

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானால்? சிரவண; மனன, நிதித்தியாசனத்தினுல் விளங்கவேண்டும்.

சிரவணமாவது, முன்சொன்ன வேதாந்தப் பொருளைக்குருநாதன்பக்குவனுக்குச் சொல்லக்கேட்பது
மனனமாவது; அதைச்சிடன் சதாசிந்திப்பது.
நிதித்தியாசனமாவது சிந்தித்தபடியே அறிவது
தத்துவதெரிசனம்.

இனிமுன்சொன்ன வேதாந்தத்தத்துவம்.
இருபத்தெட்டாவன.

சகளவடிவமான அசித்துருவதத்துவம். உ௪, நிட்கள வடிவமான சித்துருவதத்துவம் ௪ இதில், சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியம் ௫. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம், ஆகிய கன்மேந்திரியம். ௫. ஆகப்பொறி. ௰. இவைகளின் விஷயங்களாகிய சத்தம்; பரிசம், ரூபம். ரசம். சந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம்; ஆனந்தம் ஆகிய ௰. மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், ஆகிய அந்தக்கரணம். ௪, ஆக அசித்துருவதத்துவம். உ௪. புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம்ஆக சித்துருவதத்துவம் ௪, ஆக இருபத்தெட்டாம்.

இந்த இருபத்தெட்டுத்தத்துவமே சக. சீவ, பரமென மூன்றுபொருளாய் விளங்கும்; அதெப்படியெனில் உ௪ தத்துவமும் சகமாகவிளங்கும்; புருடன், கலாபரம். வி

யோமம், மூன்றும் ஒன்றாகவிளங்கும், பரமொன்றுமே சிவமாகவிளங்கும், இதே இன்னும் சத்தியம், பரம், ஞானம், சிவம், அநந்தம், சராசரம், ஆனந்தம், சகலபுவனமாகவும் விளங்கும் இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

தத்துவதெரிசனமுற்றிற்று.

க. இனிதொம்பதசிரவணம் சொல்லுகிறோம்.

முன் தற்பதத்தைச்சொல்லாமல் தொம்பதத்தை முதற்சொன்னதேதெனில்;—நீயென்ற பதார்த்தமாகிய சீவன் நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமாயிருக்குந் தன்னை யறியாமற் சடத்தைத் தானென் றறிந்திருப்பதால், இச்சடம் நீயல்லவென்று விலட்சணப்படுத்திப் போதிப்பதற்காக அதுநீயானாயென்றவாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்துவமசியென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசியென்றும், அன்னுவயப் படுத்தியுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பதவுபாதியான தூலகாரியவுபாதியென்றும், சீவவுபாதியென்றும், ஒவ்வொன்று எழுவிதமாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்.—

முன்சொன்ன சித்துருவதத்துவம் ௩-ம்நிற்க, அசித்துருவதத்துவம் ௨௪-ல் பொறிகள்-௰-ம்,தேகமொன்றும் ஆகப்பதினொன்றுஞ்சேர்ந்து ஒன்று, விஷயங்கள் -௫-ம் சேர்ந்துஒன்று அந்தக்கரணம் ௪ இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிராணன் ௧. ஆக காரிய உபாதி ௭.

இந்தக்காரியவுபாதி ஏழுமாகியதேகம், நீயல்ல, எப்படி நானல்லவென்னில்.--என்தனம்என் தானியம்என்புடவை, என்னுடைமையாதி என்பதுபோல என்தேகம், என் இந்திரியம், என்பிராணன், என்மனம், என்புத்தி, என் அகங்காரம், என்சித்தம்? என்றுஉன்னாலறியப்படுவதால், இவைகளும்அந்தக்கரணங்களின் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம் சிந்தனை, ஆகிய இவைகளும்நீயல்ல.

ஆனால் நானாரெனஇந்தஏழுபாதியாகிய மூன்றுதேகத்தையும் இது இது வெனப்பகுத்தறிந்திருக்கின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவேநீ,

இந்தநீ இவ்வேழுபாதியுடன்கூடியிருந்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியை நீங்கியிருந்தபோது லட்சி

யமென்றும், அஞ்ஞநானென்றபோது அசுத்தமென்றும் அவ்வுபாதியை நானல்லவென்றுகண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம் நானல்லவென்றதற்கு வேதப்பிரமாண முண்டோவெனில் உண்டு, அஃதாவது.

சம்சர்க்கவாக்கியமென்றும் விட்டலக்கணை யென்றுமாம். இதற்கருத்தமியாது ? மச்சுவீடு கூப்பிடுகிறதென்றும் கங்கைசத்திக்கிறதென்றும், சொன்னால் மச்சு வீடுசத்திக்குமா சத்தியாது, மச்சுவீட்டுக்குள் ஒருபுருஷனிருந்து சத்திப்பானென் றருத்தங்கொள்வதுபோலவும் கங்கை சத்திக்குமா, சத்தியாது; கங்கைக்கரையில் இடைச்சேரியிருக்கும் அதிலிருக்கிறவர்களே சத்திக்கிறார்களென் றருத்தங்கொள்வதுபோலவுஞ்சடமாகிய தேகம்செய்கை யாதிசெய்யுமா; செய்யாது. தேகத்திற்குள் ஆத்மாவாகிய நீயிருந்துசகலசெய்கையுஞ் செய்விக்கிறாயென்பதே,

ஆகையால் நீயும் அப்படியே "அறிவதுமல்லாமல் காரியவுபாதித்தன்மையும் உனக்குஉடம்பு அன்னியமென்பதையு. உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும் சுத்தாசுத்தமும் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினுடையவிட்டலக்கணையும்

நாமனுக்கிரகித்தபடி உன்னனுபவத்தைச்சொல்லென. சுவாமிதேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிரவணத்தினால் அடியேனுக்குக் கேள்விஞானமுகத் திடமாயிற்றென, இதுவே தொம்பதசிரவணமென்றறிக.

தொம்பதசிரவண முற்றிற்று.

௨-இனிதொம்பதமனனம்.

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்? முன்சொன்னகாரியவுபாதி எழும் ஆத்மாவுக்குத் தூலதேகம். சூக்குமதேகம், காரணதேகம், எனமூன்று தேகமாயிருக்கும். அதெப்படி?

எழுபாதியுடன்கூடிநின்றவிடமே தூலதேகம்இதில்ஞானேந்திரியம் ௧, விடையம் ௧. ஆக இரண்டுபாதியும் - நிற்க - மனாதி - ௪ - ம் பிராணாதி வாயுக்கள் ௧-ம் ஆக ஐந்துவுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடம் சூக்குமதேகம், இதில் மனாதி ௪-உபாதியும் நிற்க பிராணாதிவாயுக்களாகிய ஒருபாதியுடன்கூடி முன்சொன்ன உபாதி

யாவுந்திரண்டு ஒன்றாயொடுங்கி மூலப்பிரகிருதியாய் நின்றவிடம்காரணதேகம்? ஆகியஇந்தமூன்றுதேகமே சாக்கிரம்,சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவத்தையாம் அதெப்படி,

எழுபாதியோடுங் கூடிநின்ற தூலதேகமே சாக்கிரம் இதைநானென்றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம்விசுவனென்றறி,

இனி ஐநதுபாதியுடன் கூடிநின்றசூக்குமதேகமே சொப்பனம், இந்தச்சொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்தஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம்தைசதனென்றறி.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருஉபாதியுடன்கூடி நின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகம் சுழுத்தி இதை நானென்றபிமானித்த ஆத்துமாவுக்கு அபிமானநாமம் பிராஞ்ஞனென்றறி.

இந்தமூன்றுதேகமானமூன்றவத்தையும் சீவனுடைய முக்கியார்த்த மாகையால் மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் நீயல்ல, எப்படி நானல்ல.

இந்த எழுபாதியுடன் கூடிநின்ற தூலதேகம்சாக்கிர மென்றும், இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்திலழிகின்றதென்றும் உன்னாலறியப்படுவதால், இதுநீயல்ல. இதிலபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனிஐந்து உபாதியுடன்கூடிநின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பனமென்றும, இந்தச்சொப்பனம்சழுத்தியிலழியமென்றும். உன்னாலறியப்படுவதால் இதுவு மநீயல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனிபிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி நின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகம்சழுத்திஎன்றும், இந்தச் சழுத்தி எதுந்தெரியவில்லை என்றழிந்து போனதும் உன்னாலறியப்படுவதால்,இதுவும் நீயல்ல இதில்அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தையாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்லவெனில்பின்னை நான்யாரென

இந்த மூன்றவத்தையின் விரிவொடுக்கங்களையறிந்து சாட்சியாயிருக்கின்ற சைதன்யமான அறிவேஆத்மசொரூபமென்கின்ற நீ.

இந்த ஆத்மசொரூபம் உபாதி, தேகம்; அவத்தைமுதலியதுரிசெல்லாம்விட்டுமேலாகவிளங்கிக் கொண்டிருப்பதால், முன்கொண்டிருந்த அபிமான நாமங்களைவிட்

டுத். துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச்சத்தமொ ம்பதார்த்தமாய்விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத்துரியசொரூபமே நீ என்னும் ஆத்மசொரூபம் இதைநீயுன் மனத்திற்றரித்து அனுபவித்திரு,

இப்படி மனதிற் றிடமாகத்தரிப்பதே தொம்பதமனனம்.

தொம்பதமனனம்முற்றிற்று

ங. இனிதொம்பதநிதித்தியாசனம்யாது,

சுவானுபூதியிற்காட்சிப்படுத்துவதே சுவானுபூதியென்பதென்னை.

உன்னனுபவத்திலே நீகண்டிருந்த தெளிவை நீசொல்வதே,

ஆகையால் முன்சொன்ன தத்துவரூபம்,உபாதித்தன்மை. அவத்தைநிலைகள், அபிமான நாமங்கள். முதலியயாவும், கண்டுசெழன்றுதரிசற்றுமேலான துரிய சொரூபதரிசனமும்உனக்குநாமனுக்கிரகித்தபடி சிரவணத்திற்

புலப் படக்கேட்டுத் திடப்படத்தரித்திருப்பதைச்சொல்லென்;

சீடன் அநுபவங்கூறல்; சுவாமி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியகருணையால் அடியேனுக்குப் பசுபரத்தாணிடமறைந்தாற்போல தொம்பத லட்சணையனைத்துமகன்றுயறற்றேன், அதெப்படியெனில்.

எழுபாதியுடனே அத்தூலதேகத்திலிருந்து புருடன் விஷயாதி போகங்களை யனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும் இதில் அபிமானிவிசுவனென்றும்; இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தில அழிந்ததென்றுங்கண்டேன்.

இனிமையந்து உபாதியுடன் கூடிச் சூக்குமதேகத்திலிருந்து விஷயபோகங்களை யனுபவிப்பதாகப்புருடன் பாவிப்பது சொப்பனமென்றும்; இதற்கபிமானி தைசதனென்றும் இந்தச்சொப்பனம் சுழுத்தியிலழிந்ததென்றுங் கண்டேன்.

இனி, ஒருஉபாதியான பிராணவாயுவொன்றுடன் கூடிக்காரணதேகத்திலிருந்து புருடன் கருவிகரணங்களொன்றுமில்லாமல், எல்லாமொடுங்கிப்போய், ஏதுந்தெரியாமலிருளாயிருந்ததைச் சுழுத்தியென்றும்; இதற்கபிமானிபிராஞ்ஞனென்றுங்கண்டேன்.

இந்த அறியையானசுழுத்தி அறிவினிடத்தில், அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இந்தஅறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தியிருளைக் கெடுத்து அறிவாய்நின்ற தொம்பத சுத்தாத்தமான துரியத்தை என்வடிவெனக் கண்டேன்.

அப்படிக்கண்டசொரூபம் எப்படியிருந்ததெனில் அறிவேவடிவாகியும் ஞானப்பிரகாசமாகியும், தனக்கு முதல், நடு, இறுதி பக்கமென்பதில்லாமல் சர்வபுவன சராசரமும் தன்னிடத்திற்றோன்றியும் விளங்கியும் ஒடுங்கியும் வருவதாய் அதற்குச்சாட்சியுமாய் விளங்கிய அறிவாகிய என்வடிவைக் கரதலாமலகம்போலக்கண்டேன்.

தேவரீர் கருணை கடாக்ஷத்தினாலே சீவன்முத்தனானேன்; முப்பொறிப்பகைகளான மன, வாக்குக்காயத்தினால் வரப்பட்ட காமாதி எண்வகை விகாரங்களும் அறுத்தேன்; நிர்விகாரியுமானேன், ஈடேறினேன் என,

வாராய்சீடனே? உனக்கு ஆத்மபோதம் நன்றாக விளங்கப்பெற்றாய், ஆகையால் தேகாந்தமளவும் இந்நிலையைப் பிரியாதே.

தொம்பத சித்தியாசனமான ஆத்மதரிசனம் முற்றிற்று.

சுவாமி தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தால் ஆத்மபோதம் பெற்றுச் சீவன்முத்தனானதுபோல் இதற்குமேலான பரபோதமும் பெற்றுப் பரமுத்தனாகும்

படிதேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிரட்சிக்கவேண்டு மென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதனருளிச் செய்கின்றார்.

௪-இனிதற்பதசிரவணம்.

அத்தாவது முன்சொன்ன தொம்பதப்பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டானதுபோலத் தற்பதப்பொருளுக்கும் ஏழு உபாதியுண்டாய்விளங்கும், அதெங்ஙனெனில்.
முன் சொன்னதத்துவப்படி புருடன், காலபரம்வியோமம், என்றுசொல்லப்பட்ட மூவகையறிவுருவானசீவதுரியம் பரனுக்குடலாக்கேழுஉபாதியாய்விளங்கும்.

அதன்விவரம்.

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன்; சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன, சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம், என ஏழாம்.

இப்படி ஏழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்மதுரியத்துக்கு எப்படியனுபவமாமெனில்? சர்வேந்திரியங்களினுடைய செயலையுந் தானறிந்து கொண்டிருப்பதால் சர்வஞ்ஞனென்றும், சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தானழிவற்று நித்தியனாயிருப்பதால் சர்வகாரண

னென்றும், சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்ளீடாயிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரியங்களுக்கும் மேலான அதிபதியா யிருப்பதால் சர்வேசுரனென்றும் சர்வேந்திரிய சர்வபிரபஞ்சங்களையுந் தானே தோற்றுவிப்பதால் சர்வசிருஷ்டியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளையும் தான்பரிபாலனம் பண்ணுவதால் சர்வஸ்திதியென்றும் சர்வேந்திரியாதிகளுந் தனக்குள்ளே யொடுங்குவதால் சர்வசங்காரனென்றும் நாமந்தரித்தது.

அப்படியானால் சகலதுரிசுகளுமற்றச் சுத்தமான துரியத்துக்கு இவ்வேழு உபாதிநாமங்கள் வருவானேனில்? சர்வேந்திரியசர்வசராசரங்களும் தன்னிடத்திலேதோன்றி, விளங்கி ஒடுங்குவதாலும், அவைகள் தனக்கன்னியமெனக்கண்டு சாட்சிமாத்திரமாயிருப்பதாலும், அத்துரியத்துக்கு அவ்வொரு தாடணமுண்டாய் உபாதிநாமங்களைப்பொருந்தி பரனுக்கு உடலாச்சுதெனவறிக.

இப்படியான ஏழு உபாதியும் அதுவென்கின்றபரசொரூபமல்ல. ஆனால் பரசொரூபமெதுவெனில். இந்த ஏழுஉபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலே கண்டு அளவிடப்படுகின்றதோ அதுவே பரசொரூபம்.

அந்தப்பரம் அவ்வுபாதியுடனே சம்பந்திக்கும்போது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியைத் தவிர்ந்துநின்றபோ

து லட்சியமென்றும்; உபாதியை நானென்றபிமானித்த போது அசுத்தமென்றும், உபாதியைக் கடந்திருக்கிற போது சுத்தமென்றும், சொல்லப்படும்,

இப்படியிருந்தாலும், சீவபரனுக்கு உபாதிவேறுபட்டதுபோல சீவனுக்கும்பரனுக்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவேயிருக்கும். இதற்குவேதப்பிரமாண முண்டா, உண்டு,

அதாவது, விசிட்டவாக்கியம் விடாதலக்கணை அதற்கு அர்த்தம்யாதெனில்? ஒரு சிவப்புக் குதிரையும் வெள்ளைப்பசுவும் கண்டாயா என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக்கேட்க, அவன் வெள்ளைநிற்கின்றது, சிவப்புப்போகின்றது என அச்சத்தத்தால் வெள்ளைப்பசுநிற்கின்றது, சிவப்புக்குதிரைபோகின்றது, என நிறமும்பசுவும் குதிரையும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, சீவனும் பரனும் ஒன்றெனவறிதலே யருத்தமாம்.

ஆகையால், காரணவுபாதித்தன்மையும், பரனுக்குண்டானமுக்கியமும், சுத்தாசுத்தமும், பரனுமசீவனும் ஒன்றென்பதும், விசிட்ட வாக்கியத்தினுடைய விடாதலக்கணைக்கருத்தமும். உனக்குநாம் அனுக்கிரகித்தபிரகாரம், உன்னனுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால்சிரவண த்திலே நன்றாகத்திடமாயிற்று.

தற்பத சிரவண முற்றிற்று.

---

௫ - இனி தற்பதமனனம்.

அதாவது, முன்காரியவுபாதியேழும் மூன்றவத்தை யானதுபோல, காரணவுபாதியேழும் மூன்றவத்தையா யிருக்கும்.

அதெப்படியெனில், சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர் வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர் வசங்காரன் என்னும் ஏழுவுபாதியுடன் சம்பந்தித்தபுரு டன் பரசாக்கிரமெனவிளங்கும், இந்தப்பரசாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட் டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது, இந்தஏழு உபாதியில்நா ன்கு உபாதியுநீங்க சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங் காரம்; என்றமூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்தகாலபரம் பரசொப்பனமெனவிளங்கும், இந்தப்பரசொப்பனத் தை நானென்றபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பனென்றறிக,

இனி பரசுழுத்தியாவது; இந்தமூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும் நிற்க, சர்வசங்காரமாகிய ஒருஉபாதியுடன் சம்பந்தித்துநின்ற வியோமம்பரசுழுத்தியெனவிளங்கும், இந்தப்பரசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிர்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமூன்றவத்தையும், மூன்றபிமானநாமமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசுத்தமுமாம், ஆகையால் இதுபரசொரூபம் அல்ல;

இனி பரசொரூபம் யாதெனில், இந்தமூன்றவத்தையையுங் கண்டுகழன்று மேலாய்நின்று விளங்கிய சுத்தஅறிவானதே, அதுவென்ற பரசொரூபம்.

அதெப்படியெனில், ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கியபுருடன் பரசாக்கிரம இந்தப் பரசாக்கிரம்பர சொப்பனத்தி லழியுமென்று உன்னையறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்துவிளங்கியகால பரப் பரசொப்பனம்? இந்தப்பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியி லழியுமென்று உன்னையறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல, இதிலபிமானநாமமும்பரத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துவிளங்கியவியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இது அறிவிறந்து நின்ற துரியாதீதமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால் இப்பரசுழுத்தியும் பரவுடலேதவிரப் பரரூபமல்ல, இதில் அபிமான நாமமும் பரத்துக்கில்லையென்றறிக.

இவையாவும் பரரூபமல்லவாயின் இனிப் பரரூபந்தான்யாதெனில்.

இந்தமூன்றவத்தையுங் கண்டுகழன்று மேலாய் நின்றுவிளங்கிய லட்சியசுத்தம் ஆனபரதுரியமே அதுவென்கின்ற பரசொரூபம்? இந்தப்பரசொரூபத்தை மனதில் திடப்படத்தரித்து அனுபவித்திரு.

தற்பதமன்ன மூர்றிற்று.

---

௬ - இனிதற்பதநிடித்தியாசனம்.

அதாவது, முன்சொன்ன உபாதித்தன்மையும் அவத்தை நிலைகளும், அபிமானநாமமும், இவையெல்லாங்கண்டுகழன்று துரிசற்று மேலான பரதுரியதரிசனம் உனக்குச்சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டுமனதில் தரிப்பதாக

நாம் உனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணினபடி உன்மனதில் திடப்படத்தரித்ததைச்சொல்லென.

சுவாமி; தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால், புடம் வைத்த பொன்னுக்கு மாற்றேறியதுபோல அடியேனுக்கு மனதில் திடமாகத்தரித்தது.

அதாவது, பரவுபாதியேழும் சம்பந்தித்துவிளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரமென்றும், இந்தப்பரசாக்கிரத்தை அபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றும் கண்டேன், இந்தப்பிரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன், இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்,

இனி மூன்று உபாதி சம்பந்தித்துவிளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனமென்றும், இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமானநாமம் இரணிய கர்ப்பனென்பதுங் கண்டேன, இந்தப்பரசொப்பனம பரசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன, இதில அபிமான நாமம்பரத்துக்கில்லையென்பதுங்கண்டேன்.

இனி ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துவிளங்கியவியோமம்பாசுழுத்தியென்றும், இந்தப்பரசுழுத்தியை அபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிருதனென்

றுங்கண்டேன், இந்தப்பரசமூர்த்தி பரதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன், இதி லயிமானநாமம பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி இந்தப்பரசமூர்த்தியான வியோமத்தை யிதுவெனக்கண்டேன், கண்டு மேலாய்நின்று சர்வமூர்த்தமயமாய்த் தனக்கன்னியமில்லாமல் எல்லாந்தானாகவிளங்கி வரவுபோக்கின்றி உள்ளும்புறம்புந் தானாகிநின்ற பரதுரியமான பரரூபத்தை அடியேன் உள்ளங்கைரத்நம்போலக்கண்டேன், சுவாமிகளினதுகிருபையால் பரமுத்தனானேன். என—ஆகையால் உனக்குப்பரபோதம் கன்று விளங்கிற்றென்றறி.

தற்பதசித்தி யோசனை முற்றிற்று.

சுவாமி ? தொம்பதசுத்தார்த்தமான சீவதுரியத்தையும், தற்பதசுத்தார்த்தமான பரதுரியத்தையும், அறிந்தேன். இனி யிதற்குமேலான சிவதுரியத்தையும் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்,

எ - இனி அசிபதசிரவணம்.

அஃதாவது; முன்சொன்ன தற்பதசுத்தமானபரன் பரிபூரணமாகவும், எல்லாந்தானாகவும், விளங்கினாலும். அந்தப்பரனுக்கு ஒருவாசனாதோஷம் உண்டு, அது யாதெனில்?

எல்லாம் தானாக விளங்குகின்றோமென்னுங்கொள்கையினாலும், ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குத்தான மூன்றுதேகமாய் அவத்தைக் குறிகளைக்கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்தவாசனாதோஷம் உண்டென்றறி,

ஆகையால் இந்தத் தற்பதசுத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆனாயென்ற சிவத்துக்குமூன்றதேகமாய் மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்,

அதெப்படியெனில்? பரம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம் எனமூன்றுவிதமாய் விளங்கும் ஆகையால் இந்தமூன்றும் சிவசொரூபமல்லவெனவறிக.

அசிபதசிரவண முற்றிற்று,

௮ - இனி அசிபதமனனம்.

அதாவது, முன்சொன்ன தொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கு-ம் மூன்றவத்தைகள் உண்டானதுபோலஅசிபதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டாய்விலங்கும்.

அதெப்பெடியெனில்? காண்பானும். காட்சிப்படுகின்ற சர்வசராசரப்பிரபஞ்சமும்; தானேயாகிப்பரிபூரணித்து விளங்கிய பரனேசிவசாக்கிரம்; இந்தச் சிவ்சாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்து விளங்கிய சிவத்துக்கும் அபிமானநாமம் சிற்சொலிதையென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில், முன்சொன்னசிவசாக்கிரமானபரன், சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னும் ஐவகைப்பொருளால் சமைவாதன சகலசகத்தையும்விழுங்கித் தானே சகரூபமாய்ச் சூரியனும் பிரபையையும்போல. மணியும் ஒளியும்போல. பண்ணும்இசையும்போல, அன்னியமறநின்று விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பனம், இந்தச் சிவசொப்பனத்தைச்தானென்று அபி

மானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனெ
ன அறிக.

இனிச்சிவசுழுத்தி, அதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம்
தானாய் விளங்குகிறேமென்பதையுமறந்து. தன்னையும
றந்து, தன்னையுமிறந்து பரமாநிதமாய்ச்சாந்தப்படுவதா
னஉபசாந்தமே சிவசுழுத்தி, இந்தசிவசுழுத்தியைநாமெ
ன்றபிமானத்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவி
சாந்தனென்றறிக.

ஆகையால் இச்சமூன்றவத்தையும் சிவரூபமல்ல; ஆ
னல் சிவரூபம்யாதெனில்; சர்வபரிபூரணமானபரம் சிவ
சாக்கிரமென்றும், இந்தச்சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி
லழியுமென்றும் உன்னல் அறியப்படுவதால் சிவசாக்கி
ரம் சிவரூபமல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கி
ல்லையென்றறிக.

இனிபரன்விசுவக்கிராசம்பண்ணியதே சிவசொப்பன
மென்றும், இத்தச்சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியிலழிய
மென்றும், உன்னலறியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும்
சிவரூபமுமல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்
லையென்றறிக.

இனிவுபசாந்தம் சிவசுழுந்தியென்றும், இந்தசிவசுழுந்தி சிவதுரியத்தி லழியுமென்றும் நீயறிவதால் சிவசுழுத்தியும் சிவரூபமல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்பதறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்லவெனில் இனிச்சிவரூபந்தானயாது.

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டுகழன்று மேலான அறிவென்னுஞ் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாதமென்ற சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப்பிரமாணவாக்கியம் அகண்டவாக்கியமென்றும் சோயம் தேவதத்தனென்பதுமே,

இதற்கருத்தம்யாது? தேவதத்தனென்னும் நாமமுடைய ஒருவன் ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில், கிரகஸ்தனாய்த் தனதுகிரியைசெய்துகொண்டிருக்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில் சதுரங்கபலமுஞ்சேல்க்க, அதிகபிரதாபத்துடன், இராசாவாயிருந்த விடத்திலும், பின்

ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில் சர்வசங்க பரித்தியாகம் பண்ணிக்கொண்டு, தண்டுகமண்டலத்துடன், சந்யாசியாயிருந்தவிடத்திலும், அங்கங்கே கண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும்போது, முன் கிரகஸ்தனாயிருந்தவனும், பின் இராசனாயிருந்தவனும், பின்புசன்யாசியாயிருந்தவனும் ஒருதேவதத்தனேபோல் சற்பிரகாசமாய் விளங்கியபிரமம், அசித்துருவமானகாரிய உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துக் கிஞ்சிக்ஞனாகியும், உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு சீவனாகியும், அதற்குமேற்பட்டுச் சீவதுரியமாகியும், பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்து சர்வக்ஞனாகி, உபாதி நாமத்தை அபிமானித்துக் கொண்டு பரனாகியும்; அதற்குமேற்பட்டுப் பரதுரியமாகியும், பின்பு இந்தப்பரனை அவத்தைகளாகப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தை நாமத்தை யபிமானித்துக்கொண்டு சிவனாகியும், அதற்குமேற்பட்டுச் சிவதுரியமாகியும், சயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும், விளங்காநின்ற பிரமமன்றே,

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்று காலமும், மூன்றுதேயமும், மூன்று பிரபஞ்சமும், விட்டுப் போனவிடத்து ஒரு தேவதத்தனே யானதுபோலவே மூன்று உபாதியும், ஒன்பது அவத்தையும் ஒன்பதுஅபி

மானகாமமும், நிர்ச்சவிடத்தில் சீவதுரியம். பரதுரியம். சிவதுரியமென்னுமுத்துரியமுமாய்அகதமுத்துரியமென்னப்படும், சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சிவானுபவத்தைக்கண்டு மனதில் திடப்படத்தரித்திரு.

அசிபதமனனம் முற்றிற்று.

கூ இனி அசிபதநிதித்தியாசனம்.

அதாவது. உனக்கு நாம்சொன்னபடி; அசிபதத்தினுடைய அவத்தைநிலைகளும், அபிமான நாமக்குறிகளும், அகண்டவாக்கியத் தன்மையும், விட்டுவிடாத லக்கணையும், கண்டுகழன்றமேலான சொரூபாதமான சிவதுரிய மென்னும் சுயம்பிரகாசதரிசனமும், சீவதுரியமென்னுஞ்சீவனும், பரதுரியமென்னும்பரனும், சிவதுரியமென்னும் சிவமும். ஒருசொரூபமேயென்றது அகண்டவாக்கியத்தினால் சீவதத்தனைப்போலக் கண்டனம். நீயிவனைத்திற்கேட்டு மனதிற்றரித்ததைச்சொல்லென,

சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்கின்றான்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காட்சியும் தானாய் நின்ற பரசொரூபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமான நாமம்சிற்சொலிதை யென்றுங் கண்டேன்; இந்தச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனிமுன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமானவிசுவமென்னுஞ் சகத்தைவிழுங்கித் தான் சகசொரூபமாய்நின்ற விசுவக்கிராசத்தைச்சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமான நாமம் பிரகாபந்தியென்றுங்கண்டேன், இந்தச்சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகலசராசரமும் தன் வடிவே யெனக்கண்டு விளங்கியபின், எல்லாம் தன்மயமே யென்பதையும்மறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையுமிறந்து, சாந்தமான உபசாந்தசந்தத சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தியைத் தானென்றபிமானித்த சிவத்துக்குஅபிமானநாமம் பொற்புவி சாந்தனென்றுங்கண்டேன், இந்தச்சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி இந்த மூன்றவத்தையும் கண்டு கழன்றுமேலாய் நின்று சற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குரு சொரூபத்தையுங்கண்டேன்; சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என்னும் முத்துரியமுமாய் இந்த மூன்றுதுரிய

முமிறந்து, ஏகவடிவான பிரமசொரூபத்தையுங்கண்டேன் ; சுவாமிகளினது பெருங்கருணையாலே சிவானுபவப்பேறும்பெற்றுச் சிவரூபமானேன் என.

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குருசொரூபம் எப்படியிருந்ததெனில் ?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும் பிரமப்பிரகாசமாய் விளங்குகின்றதென,

ஆகையால் இதுவே சத்தியம், ஞானம், அனந்தம். ஆனந்தம், என்றும், சகசீவபரம் என்று, விளங்காநின்ற பொருளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற்பதமும், தற்பதார்த்தமும், அசிபதமும், அசிபதார்த்தமும், உபாதிபேதமும், அவத்தை நிலைகளும், அபிமானிகளும். இதற்குமேற்பட்ட மூன்றுதுரியமுமாய்விளங்கியபொருளும். தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகலவேதாகம சாத்திரபுராணங்களும் சட்சமய விகற்பங்களும், அவைகளிற் பேதமாயிருந்தபொருளும் இதுவே, இப்படியேயிரு.

நாமங்களினாற் குறிக்கப்படாமல், தற் பிரகாசமாய் விளங்கியது, எப்படியிருந்தது, சொல்லென

இந்தச் சொரூபத்தை அடியேன் மனதால் எண்ணவும், வாக்காற்சொல்லவும், இடமில்லாமலிருக்கின்றது. ஆகையால், இதுவேமவுனமுத்திரையென்பது.

அதெப்படியெனில்? மனமும், மனதினாலெண்ணப் படுவதும், வாக்கும், வாக்கினாற் சொல்லப்படுவதும், காயமும், காயத்தினாற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவான பிரமமே.

ஆகையால் மனம், வாக்கு, காயம், மூன்றுமிறந்து, வாக்குமனோதீதமாய், தற்பிரகாசமானசொரூபமானதே மவுனமுத்திரை, இதுவே மவுனமுத்திரையென்றுகண்ட கருத்தையும்விட்டுச் சும்மாயிருந்தபடியேயிருப்பதேமோட்சம்; இதுவேநிச்சயார்த்தம்.

வேதாந்தத்துண்மைதெளிந்தபிரமதெரிசனம்.

முற்றிற்று.

குருவேதுணை.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசேஷாத்திரிசிவனாரருளிச்செய்த

தத்துவக்கட்டளையென்று வழங்குகின்ற

நாதசிவவாதக்கட்டளை.

(க-வது) சுத்தப்பிரமமாயிருக்கின்ற சர்வசாட்சியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாகவொரு சத்தியுண்டு. அந்தச்சத்தி அதீதப்பிரமத்திலடங்கியிருக்கும்போது சுத்தப்பிரமமென்று பெயர். இந்தச்சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தைவியாபிக்கும்போது, பரை வியாபகத்துக்குள்ளிருந்தபடியினாலே பரப்பிரமமென்று பெயராயிற்று.

(உ-வது) இலட்சண சூனியமாயிருக்கின்றவிந்தச்சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்நிதானத்திற் புருஷசமுகத்திலே ஸ்திரீக்கு [illegible]ரஞ்சனித்தாற்போல விசித்திருணை மற்று சாத்த.ரச.தமோ, குணமுண்டாயின. இந்தச்சத்தி சாத்தத்திற்கு ஆனந்தரூபசத்தியென்றுபெயர். சத்தராசத்திற்குச்சித்துரூபசத்தியென்றுபெயர். சுத்ததமத்திற்குச்சத்

துரூபசத்தி யென்றுபெயர். இந்தக்காரணமான வாநந்தரூபசத்தியுடனே பரப்பிரமங்கூடிச் சர்வாநந்த சுழுத்தியை யடைகின்றபோது, பரப்பிரமமென்கிற பெயர்போய்ப் பரமாநந்தரென்கின்ற பெயர்வந்தது. இந்தப் பரமாநந்தர் சித்ரூபசத்தியுடனேகூடிச் சர்வப்பிரகாசமென்கின்ற சொப்பனவத்தையை யடைகின்றபோது பரமாநந்த ரென்கின்ற பெயர்போய் பரிபூர்ணரென்கின்ற பெயர்வந்தது. இந்தப் பரிபூரணர் சத்ரூப சத்தியுடனேகூடிச் சர்வவியாபகமென்கின்ற சாக்கிராவத்தையை யடைகின்றபோது, பரிபூரணரென்கின்ற பெயர்போய்ப் பரனென்கின்ற பெயர்வந்தது.

(௬-வது) இந்த அகண்டபரிபூரண சச்சிதாநந்தப்பிரமத்தினிடத்தில் சுத்தியில் இரசிதந் தோன்றினாற்போல மூலப்பிரகிருதி யென்றொரு சத்தியுண்டாயிற்று. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விகிர்தகுணமாகிய முக்குணத்துடனே கூடியிருக்கும். அந்தப்பிரகிருதியின் சாத்துவிதகுணத்தை மாயையென்றுஞ், சர்வக்ஞவுபாதியென்றும் ஈசுரகாரணசரீரமென்றுஞ்சொல்லப்படும். இந்த மாயையினிடத்திலே நிர்மலசலப்பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமஞ் சுலட்சணமாகப்பிரதிவிம்பிக்கும். இந்த விம்பசைதன்யத்தைச் சர்வக்ஞராகிய ஈசுரனென்று சொல்லப்படும்.

(௪-வது) இச்சச் சாத்வீககுண மாயையினிடத்திலே சாத்திகத்திற்சாத்திகம், சாத்திவிராசதம், சாத்திகத்திற்றாமதமென்று மூன்றுகுணமுண்டாயின, இதிற் சாத்திகத்திற் சாத்திகம் பிரதானமாகும்போது, அதிற்பிரதிவிம்பித்த வீசுரன் சகத்தை இரட்சிக்கையினுல் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படும். சாத்திகத்திவிராசதம் பிரதானமாகும்போது; அதிற் பிரதிவிம்பித்த வீசுரன் சகத்தைச் சிருஷ்டிக்கையினல் பிரமாவென்று சொல்லப்படும். சாத்திகத்திற்றாமதம் பிரதானமாகும்போது, அதிற் பிரதிவிம்பித்தவீசுரன் சகத்தை யுபசங்காரம் பண்ணுகையினல்உருத்திரனென்றுசொல்லப்படும். இப்படி மூலப்பிரகிருதியின்சாத்திககுணகற்பனைசொல்லப்பட்டது.

(௫·வது) இனி மூலப்பிரகிருதியி னிராசதகுணமநேகரூபமாய்ப்பிரிந்து அவித்தைகளென்றுஞ், சீவகாரண சரீரங்களென்றும்; ஒன்றுக்கொன்றுதாரதம்மியமாகச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலும் மலினசலப் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமசை தன்னியம் பிரதிவிம்பிக்கும் இந்தவிம்பசைதன்னியங்களைக் கிஞ்சிக்ஞரென்றுஞ், சீவசிதாபாசரென்றும், பிராக்ஞரென

றுஞ்

சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலேயும் இராசதத்திற்சாத்திகம், இராசதத்திலிராசதம், இராசதத்திற்றாமதமென்று மூன்றுகுணமுண்டு இராசதத்திற் சாத்திகம் பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவக்ஞான நிஷ்டனுவன். இராசதத்திலிராசதம்பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிவிம்பித்தசிதாபாசன் காமக்குரோதபரனுய்க்கன்மநிஷ்டனுவன். இராசதத்திற்றாமதம் பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல், நித்திரை, மயக்கங்களை யடைவன். இப்படி மூலப்பிரகிருதியி னிராசதகுணகற்பனை சொல்லப்பட்டது.

(௬-வது) இனி மூலப்பிரகிருதியின் றாமதகுணத்திற்கு ஆவரணம் விட்சேபமென்றிரண்டு சத்திகளுண்டு. இதில் ஆவரணசத்தியென்பது சத்துவக்ஞானியையும் ஈசுரனையுந்தவிர, மற்றச்சீவருக்கெல்லாஞ்சரீரத்திரயம், சிதாபாசன், சாட்சி, சைதன்யங்களையொன்றுக்கொன்றும்பேதந் தெரியவொட்டாமல்மறைக்கும். இதனுல்மறைபட்டசீவன் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையு மொருமைப்பாடாக நானென் றபிமானிப்பன். இந்த வபிமானத்தை யகங்காரக் கிரந்தியென்றும், சம்சாரபந்தமெ

ன்றுஞ், சொல்லப்படும். சத்குருகடாட்சத்தினாலே இந்த ஆவரணநீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவத்திற்கு மொன்றுக்கொன்று பேதந்தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

(எ-வது) இனி விட்சேபசத்தியினிடத்தில் சத்த தன்மாத்திரையான வாகாசப்பிறந்தது. ஆகாசத்தில் பரிச தன்மாத்திரையான வாயுபிறந்தது. வாயுவில் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினிபிறந்தது. அக்கினியில்ரசதன் மாத்திரையானஅப்பு பிரந்தது. அப்புவில்கந்ததன்மாத்திரையான பிருதுவிபிரந்தது. இந்த சூட்சுமபஞ்சபூதத்திற்கு காரணமாயிருக்கின்ற விட்சேபசத்தியினிடத்திலே தாமதத்திற்சாத்திகம், தாமதத்திலிராசதம், தாமதத்திற்றாமத மென்று அற்பங்கருவிருந்தபடியினாலே அதன்காரியமான இந்தத்தன்மாத்திரையானபஞ்சபூதங்களும்முக்குணத்துடனே பிறந்தன. இந்த பஞ்சபூதங்களுக்குத் தன்மாத்திரைகளென்றும், அபஞ்சீகிருதபூதங்களென்றுஞ், சூட்சுமபூதங்களென்றும், முக்குணபூதங்களென்றுஞ்சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்படும்.

(அ வது) இந்தச் சூட்சும பூதங்களினின்று சூட்சும சரீரங்களுந் தூலபூதங்களும் பிறந்தன. அதெங்ஙனமெ

ன்னில், ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சாத்திகாம்சத்திலே பூதத்திற் கோரொருமாத்திரையெடுத்து ஒன்றாகக்கூட்டிவைத்தது அந்தக்கரணம்.

இந்த அந்தக்கரணத்திலாகாசத்தினம்சங் கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தைப்போலச் சகலமான கேள்விக்கு மிடங்கொடுத்துத்தரிக்கின்றது. இப்படி தரிக்கின்ற விருத்திக்குத் தேயுகவென்று பெயர்.

இந்த வந்தக்கரணத்தில் வாயுவினம்சங்கூடினதற் கடையாளம், இந்த வந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போலஅலைகிறது. இப்படி யலைகின்ற விருத்திக்கு மனமென்று பெயர்.

இந்த வந்தக்கரணத்தில் அக்கினியினம்சங்கூடினதற் கடையாளம், இந்த வந்தக்கரணமும் அக்கினியைப்போல் இது இன்னதென்று விளக்குவிக்கிறது. இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப்புத்தியென்றுபெயர்.

இந்த வந்தக் கரணத்தில் அப்புவினம்சங் கூடினதற் கடையாளம், இந்த வந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற்பற்றியிழுக்கின்றது. இப்படி இழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தமென்று பெயர்.

அபானவாயு, அக்கினியினம்சமானபடியினாலே அக்கினியைப்போலச் சாடராக்கினியாக வஷ்ணித்துக் கொண்டு குசத்தைப் பற்றி நின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைச் சீர்ணிப்பிக்கும்.

சமானவாயு, அப்புவினம்ச மானபடியினாலே சரீர நவோனநாபித்தானத்தினின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைச் சகல நாடிகளிலும் அப்புவைப்போல இழுக்கும்.

உதானவாயு, பிருதுவியினம்சமானபடியினாலே கண்டத்தைப்பற்றி நின்று பிருதுவியைப்போலக்கடினமாக நின்று கடையும்.

இந்தப்பஞ்சவாயுக்களையுமல்லாமல்வாந்திபண்ணிவைக்கின்றவன்நாகனென்றும், இமைத்து விழிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும், துறுதுறுத்துத் தும்முகின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொட்டாவிக்கொள்ளுகின்றவன் தேவதத்தனென்றும், வீங்குவிக்கின்றவன்தனஞ்செயனென்றும், வேறேயைந்து வாயுக்களுண்டென்றுசிலர் சொல்லுவர். இந்தவைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியினாலே வேறல்ல.

(௬௪-வது) இன்னம் ஆகாசமுதற் பஞ்ச பூதங்களினுடையவிராசதாம்சத்திலே பூதத்திற் கோரொருமாத்திரையெடுத்துத்தனித்தனியேவைத்ததுவாக்காதிகன்மேந்திரியமென்று சொல்லப்படும்,

இதிலாகாசத்தினிடமாக வாக்குவசனிக்கும்,.
வாயுவினிடமாகப்பாணிபிடித்தேலற்றல் செய்யும்.
அக்கினியினிடமாகப் பாதம் நடக்கும்.

அப்புவினிடமாகப் பாயுருமலசலாதிகளைவெளியிலே யிழுக்கும்.

பிருதுவியினிடமாகவுபத்தஞ்சுகத்தைப்பண்ணும்.

இந்தவைந்தும் தனித்தனியே யிருந்துகொண்டிம்மை தொழிற் செய்யமாட்டாதவியானதிவாயு வைந்துமாத்திரைய மொன்றாய்க்கூடினதுகொண்டு கன்மேந்திரியமைந்தின் வழியினாலுமைந்து தொழில்களையுஞ்செய்து முடிக்கின்றது இந்தவாயுக்களைந்துங் கன்மேந்திரியமைந்தும் ஆகப்பத்து மிராசதாம்ச மானபடியினாற் கிரியாசாதனமாயின.

(௧௨-வது) அந்தக்கரணம்௫-ம். ஞானேந்திரியம் ௫-ம் வாயுக்கள் ௫-ம்கன்மேந்திரியம், ௫-ம் ஆக உ௰ தத்துவமும் சூட்சுமசரீரமென்றுசொல்லப்படும்; இந்தச்சூட்சுமசரீரத்தை மாயாப்பிரதிவிம்பராகவிருக்கின்றவீசுரன், அவித்தையாப் பிரதிவிம்பராயிருக்கின்ற சீவருக்குப்பேருக்கொவ்வொரு சரீரஞ் சிருஷ்டித்துக்கொடுத்தார். அப்போது பஞ்சபூதத்தினுடைய சாத்தீகாம்சமு மிராசதாம்சமும் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது.

சூட்சுமசரீரம் வாங்காத சீவருக்கெல்லா மின்னமொரு சிருஷ்டிக் காகட்டுமென்று நிறுத்தினா. இப்படி சூட்சும சரீரஞ்சொல்லப்பட்டது.

(௧௯-வது) இனித் தூல பூத வுற்பத்தி சொல்லுகிறோம். அதெங்ஙனமெனில், மிஞ்சின தாமதமாயிருக்கின்ற வைந்துபூதத்தையு மொவ்வொன்றிரண்டாகப்பகுத்து, முதற்பாதியைந்தையு மொவ்வொன்று நாலாக்கி யிரண்டாம்பாதியை ந்துடனே தன்னம்சத்துடனே கூட்டாமல் மற்ற நாலுபூதத்துடனும் பூதத்திற்கரைக்கால் மாத்திரையாகக்கொடுக்கின்றது. பஞ்சீகரணமென்று சொல்லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூலபூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிச ரூப ரச கந்தமாகிய நான்கு குணமு ம வியாப்பியமான படியினால் அதிரிசியமாய்ப்போக, நிச குணமாகிய சப்தமும்,

வாயுவிலே ரூபரசகந்தமாகிய மூன்றுகுணமும் வியாப்பியமான படியினால், அதிரிசியமாய்ப்போகக்காரண குணமாகிய சப்தமும், நிசகுணமாகியபரிசமும்;

அக்கினியிலே ரசகந்தமாகிய விரண்டுகுணமும் வியாப்பிய மானபடியினால் அதிரிசியமாய்ப்போகக் காரண குணமாகிய சப்தபரிசமும், நிசகுணமாகிய ரூபமும்,

அப்புவிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமானபடியினால் அதிரிசியமாய்ப்போகக் காரணகுணமாகிய சப்தபரிச ரூபமும், நிசகுணமாகியரசமும்;

பிருதுவியிலே சப்த பரிச ரூப ரச கந்தமுந்தோன்றின.

(௧௪-வது) முன் சூட்சுமபூதத்திலிருந்து சூட்சுமசரீரம் பிறந்தாற்போலப் பஞ்சீகரணம்பண்ணின தூலபூதத்தினின்றும் ஆறுதத்துவமாய். நால்வகைப்பிறப்பாய், மூவகைச்சாதியாயிருக்கின்ற தூலசரீரங்கள் பிறந்தன.

(௧௫-வது) இதிலாறுதத்துவமாவ தேதென்றால்; சர்மம், உதிரம், மாமிசம், சநாயு, அத்தி, மச்சை இந்த ஆறுவகையுந் தூலசரீரம்;

நால்வகைத் தோற்றமாவதேதென்றால் சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பீசம் ஆக நாலு.

மூன்றுசாதியேதென்றால் இகலோக பரலோகபுத்தி இருவகையுங் கொடுக்கின்ற மானிடசரீரம் உத்தமசாதி. பரலோக புத்தியை மறைத்து இகலோகபுத்திமாத்திரம் அறிகின்ற பசுபட்சி முதலானவை மத்திமசாதி; இரண்டு லோகத்துப்புத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரங், கொடி, செடி, அதமசாதி. இப்படிப் பிருதுவி தத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற்போல அப்பு, அக்கினி, வாயு

ஆகாசமென்னப்பட்ட தத்துவங்களிலும் நிறை நிறையே பிதிர்லோகம், தெய்வலோகம், யட்சகந்தருவலோகம், சித்தர்லோகங்களிலும், நட்சத்திரமாகத்தோற்றுகின்ற சந்திரன்முதலான பிதிர்கள், சூரியன்முதலான தேவதைகள் கந்தருவர், சித்தர் என்னப்பட்டதெல்லாம் உத்தமசரீரம். காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலாயின மத்திமசரீரம்; கற்பகவிருட்சம், பாரிசாதமுதலாயின அதமசரீரம்.

(௧௬-வது) இந்தத்தூலசரீரமே அன்னமயகோசஞ் சூட்சுமசரீரம் மூன்றுகோசமாயிருக்கும். அதெங்ஙனமெனில் பிராணவாயுவுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடிப்பிராணமய கோசம் மனதும் ஞானேந்திரியமுங்கூடி மனோமயகோசம், புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங்கூடி விஞ்ஞானமயகோசம்.

காரணசரீரமே ஆநந்த மயகோசம், இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

(௧௭-வது) ஆறாதத்துவமாயிருக்கின்ற தூல சரீரத்திலே சூட்சுமசரீரமிருக்கின்றதெப்படியென்னில்;

கன்மேந்திரியமான வாக்கும் ஞானேந்திரிய மான சிங்குவையும் வாயிலிருக்கும்; உதானவாயுவும் மனதுங் கண்டத்திலிருக்கும்; பிராணவாயுவும் புத்தியும் இருதயத்திலி

ருக்கும்; சமானவாயுவுஞ்சித்தமும் நாபியிலிருக்கும்: அபானவாயுவும் பாயுருவுங் குதத்தி லிருக்கும், வியான வாயுவும் ஞானேந்திரியமானத்வக்கும் அகங்காரமுஞ் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும்; உச்சியிலே தேயுசுங் கருவிழி னுனியிலே சட்சு யிந்திரியமும், காதுக்குள்ளே சுரோத்திர இந்திரியமும். மூக்குக்குள்ளே ஆக்கிராண இந்திரியமும் கழுத்துக்குமேற் றனித்தனியேயிருக்கும், கழுத்துக்குக்கீழே கை. கால் குய்யத்திற்முறையே பாணி பாதம், உபத்தம், மூன்றும் தனித்தனியேயிருக்கும்இப்படித்தூலசரீர தத்துவம் கூ-ம், அதிற்குடிபுகுந்த சூட்சும சரீரதத்துவம் உ௰-ம். ஆகதத்துவம் உகூ-ம், பஞ்சபூதத்தின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைப்பாடாகக் காரிய சரீரமென்று சொல்லப்படும்.

(க௮-வது) காரணசரீரமுஞ் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்தஇருபத்தாறுதத்துவத்துடனே கலந்து நின்ற போது விசுவனென்றும், வியவகாரிகசீவனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சொப்பனத்திலே தூலசரீரத்தைக் கைவிட்டு அந்தக்கரணத்துடனே கூடிநின்றபோது தைசதனென்றும், பிராதிபாதிக சீவனென்றும், சொப்பனகற்பிதனென்றுஞ், சொல்லப்படும்.

சுழுத்தியிலேகாரியசரீர மிருபத்தாறையுங்கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தைமாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும்போது பிராக்ஞனென்றும், பாமார்த்திக சீவனென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

பிரமசைதன்னியஞ் சாக்கிரத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது சீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்துக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திக்குச் சாட்சியாயிருக்கும்போது பரமாத்மா வென்றும் அவத்தாத்திரய சாட்சியாயிருக்கும்போது ஞானாத்மாவென்றும், கூடத்தரென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்றுசரீரமும் மூன்றவத்தையுஞ் சொல்லப்பட்டது.

(௧௯-வது) இனி ஈசுரனுக்குமூன்றுசரீரமும் மூன்றவத்தையுஞ்சொல்லும்படி;—

லோககற்பனையாகத் தோற்றுகின்ற பஞ்சபூதங்களும் அதிற்றோன்றின, மூன்றுசாட்சியாயிருக்கின்ற தூலசரீர சமட்டியுங்கூடி ஈசுரதூலசரீரமென்றும், விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சாக்கிராவத்தையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற ஈசுரன் வைசுவானரனென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டானசைதன்யம் பிரமமென்றுஞ் சொல்லப்படும்,

சூட்சுமபூதங்களாற்றும் அதிற்றோன்றின சூட்சுமசரீரசமஷ்டியுங்கூடி ஈசுர சூட்சுமசரீரமென்றும், இரணியகர்ப்பனென்றும், சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடி சொப்பனவத்தையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற வீசுரன் சூத்திராத்மாவென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டானசைதன்யம் விஷ்ணுவென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

இந்தத்தூலசூட்சும விருவகைக்கும் வாசனையுடனே கூடின மாயை யீசுரகாரண சரீரமென்றும், அவ்வியாகிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சுழுத்தியவத்தையைப் பொருந்தியிருக்கின்ற வீசுரன் அந்தரியாமியென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டானசைதன்யம் உருத்திரனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன் தன் மூன்றவத்தையினுந் தன் மூன்றுசரீரமாக இருக்கின்ற விருபத்தேழு தத்துவத்துடனும் ஒனென்று கலந்துநிற்கின்றாற்போல வீசுரனுந் தம்முடைய மூன்று சரீரமாயிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு தத்துவத்துடனும் மூன்றவத்தையினுங் கலந்துநிற்பர்.

(உ-ம்-வது) ஆகையினாற் சீவசிதாபாசன் தன் சரீரமாத்திரமே கலந்துநிற்பன்.

ஈசுரன் தம்முடைய சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடுஞ் சகல பிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்துநிற்பர்.

இந்த விருவகைக்குஞ் சாட்சியாயிருக்கின்ற பிரமசை தன்யஞ் சகல சரீரத்திலும் சகல பிரபஞ்சத்திலும்நிறை ந்து, அப்பாலும் பத்துத்திக்கையும் அதிக்கிரமித்து, எல்லையற்றிருக்கும்.

(உ௬-வது) சீவனுக்குத் தூலசரீரவியவகாரத்துக்கு அன்னமயமான சட்கோசதத்துவம்-௬, சூட்சுமசரீரதத்துவம்-உ௰, சீவன்ஈசுரன்,அவித்தை,வித்தை,பிரமம்-ரு, ஆகதத்துவம்-௩௬.

சூட்சுமசரீரவியவகாரத்துக்குசூட்சுமசரீரதத்துவம்உ௰ சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகதத்துவம்-உரு.

காரணசரீர வியவகாரத்துக்கு சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம், ஆக-ரு

சீவவியவகாரத்துக்குசீவன்,ஈசுரன்பிரமம்ஆக-௩.

சாட்சி வியவகாரத்துக்கு சாட்சி-க.

ஈசுரனுக்குத் தூலசரீரவியவகாரத்துக்குச் சமட்டி அன்னமயகோசதத்துவம்-௬,சமட்டிசூட்சுமசரீரதத்துவம் உ௰, சமட்டி, சீவன், அவித்தை-உ, ஈசுரன்வித்தை, பிரமம்-௩, பூதம்-ரு, ஆகத்ததத்துவம்-௩௬.

சூட்சுமசரீர வியவகாரத்துக்குச் சமட்டி சூட்சுமசரீர தத்துவம்-உ௰, சமட்டி சீவன், அவித்தை-உ, சூட்சுமபூதம்-ரு. ஈசுரன், வித்தை, பிரமம்-௩, ஆகதத்துவம்-௩௰.

காரணசரீர வியவகாரத்துக்கு ஈசுரன், வித்தை, பிரமம்-௩.

ஈசுரவியவகாரத்துக்கு ஈசுரன், பிரமம்-௨.

பிரமவியவகாரத்துக்கு பிரமம்-௧.

இந்திரியவியவகாரத்துக்கு இந்திரியம்-௧, சட்கோசதத்துவம்-௬, கரணம்-௫, வாயு-௫, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫, ஆகத்தத்துவம்-௨௨.

மனோராச்சிய வியவகாரத்துக்குக் கரணம்-௫, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-௫, ஆகத்தத்துவம்-௰.

இப்படித் தத்துவங்களினுடைய தோற்றமும்நிலையுஞ் சொல்லப்பட்டன.

(௨௨-வது) இனித் தத்துவமொடுங்குகின்ற வழிசொல்லுகிறோம்;—அதெங்ஙனமெனில்;—

சகல சீவர்களிடத்திலே இருக்கின்ற தூலசரீரங்களும் தமக்காதாரமான தூலபூதங்களுடனேமடிந்து, பூதமாத்திரமாகவொடுங்கும். இந்தத் தூலபூதங்களு பஞ்சீகரணம்விட்டுத் தன் மாத்திரையான தாமதகுணபூதங்களாகமிஞ்சும். அப்போது கேவலவிரணிய கர்ப்பாவத்தையென்று சொல்லப்படும்.

சூட்சுமசரீரம் இருபதுதத்துவமுங் கட்டுவிட்டுப்பூதங்களினுடைய சாத்வீகருணமும் இராசதருணமுமாக வொடுங்கும். அதெங்ஙனமென்னில். — சகலபிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், ஆக்கிராணமும் உதானவாயுவும், உபந்தவிந்திரியமும், பிருதுவியிலொடுங்கும். சித்தமும், சிங்குவையும், சமானனும், பாயுருவும், அப்புவியிலொடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும், அக்னியிலொடுங்கும். மனதும், துவக்கும், பிராணனும், பாணியும், வாயுவிலொடுங்கும். தேயுசும், சுரோத்திரமும், வியானனும், வாக்கும், ஆகாசத்திலொடுங்கும்.

அப்போது பழையபடியே முக்குணபூதங்களாகும். இந்தச் சூட்சுமபூதங்களில், பிருதுவி அப்புவிற்கரைந்தொடுங்கும், அப்புவும் அக்கினியிற் சுவறியொடுங்கும். அக்கினியும்விளக்குப்போல வாயுவிலணைந்தொடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்தி லோய்ந்தொடுங்கும். ஆகாசமும் விட்சேபசத்தியி லொடுங்கும். ஆவரணசத்தியும் விட்சேபசத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தாமதருணமாத்திரமாய் ஆலமரம் ஆலம்வித்தி லொடுங்கினாற்போல, இன்னம் ஒருசிருட்டிக்குவித்தாக மாயையிலும், அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். அந்தமாயையும், அவித்தையும் அதிநுண்மையான மூலப்பிரகிருதி யென்றுசொல்லப்பட்ட விக

துதத்துவத்திலொடுங்கும். அந்தவிந்துவும், பாம்பென்கிற பெயர்போய்ப் பழுதையாய்க்கண்டாற்போலத் தனக்கதிட்டான சைதன்யமான பிரமசைதன்யமாத்திரமாக வொடுங்கும். இப்படிப்பொய்யெல்லாம் மெய்ப்பொருளொன்றாகக்கண்டு அதுவேசுபாவசித்தமாய் நிசமாகவிருக்கின்றதன்வடிவெனக் கண்டுதெளிந்து கவலைகெட்டிருக்கின்றவனே சீவன்முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ்சொல்லப்பட்டது.

(௨௯-வது) இப்படித்தோற்றியொடுங்குகின்ற தத்துவம்-௯௬, அதெங்ஙனமென்னில் பூதம்-௫, தூலசரீரதத்துவம்-௯, சூட்சுமசரீரதத்துவம்-௨௬, காரணசரீரமானமாயை அவித்தை-௨, இதிற்பிரதிவிம்பித்தசீவனீசுரன்-௨ இதற்கெல்லாமதிட்டான சைதன்யமாயிருக்கின்றபிரமம்-௧, ஆகத்தத்துவம்-௯௬.

(௨௪-வது) இதிற் சீவருக்குச் சமுதாயம், பூதம்-௫. மாயை-௪, மாயாப்பிரதிவிம்பரானஈசுரன்-௧, பிரமம்-௧ ஆக இந்தவெட்டுஞ்சகலபிராணிகளுக்குஞ் * சமுதாயமாக வநுபவிக்கப்படும். மற்ற விருபத்தெட்டும் அவனவனுக்குப் = பிறதக் காக வநுபவிக்கப்படும். அதெங்ஙனமென்னில்பிருதிவிதத்துவம் ஒன்று இறக்கில், எல்லாருக்கும் ஆதாரமில்லை. மழைமறுக்கில் எல்லாருக்குஞ்சலமில்லை. தேயுவில்லாதிருந்தால்பாகமில்லை. வாடை)

தென்றல், இல்லாவிட்டால் வாயுவியக்கமில்லை, ஆகாசமிறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாசமில்லை. மாயையும்மாயாப்பிரதி விம்பருமிறக்கிற் சகலசமையத்துக்குந்தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையோ ஒருத்தருக்குமறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டுமெல்லாருக்கு ஞ் *சமுதாயம் பிறதக் கெங்ஙனெனன்னில் ஒருத்தனுக்குத் தூலசரீரமிறக்கில் எல்லாருக்குந் தூலசரீரமிறவாதபடியினாலும், சூட்சுமசரீரத்தி லொருவனுக்கு அங்க வைகல்லியம் வந்தால் எல்லாருக்கும் வராதபடியினாலும், முத்தராயிருக்கின்ற சுகர், வாமதேவர், முதலானபேருக்கு அவித்தையுஞ்சீவனுமிறந்துபோயிருக்க மற்றபேருக்கெல்லாம் அவித்தையுஞ்சீவனுமிறவாதபடியினாலும், இந்த விருபத்தெட்டுத் தத்துவமும் அவனவனுக்குப்பிறதக் கென்கின்றதிலே சந்தேகந் தேவையில்லை.

(உரு-வது) இந்தத்தத்துவம் முப்பத்தாறில் எப்போதுந் தானாகவே காணப்பட்டதத்துவம்-க, எப்போதுந் தனக்கு அந்நியமாகவே காணப்பட்டதத்துவம் - எ, எப்போதுந்தானாகவுந் தனக்கு அந்நியமாகவும் அநுபவிக்கப்பட்டதத்துவம்-உஅ, அதெங்ஙனமென்னில்: அவத்தாத்திரய சாட்சியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியம்

* சமுதாயம்-பொது.
= பிறதக்கு-தனித்தனி.
= வைகல்லியம்-குறைவு.

எல்லாவவத்தையிலும்தானுகவேவிளங்குகையினுலும்,மற்றதத்துவங்கள்போலத்தனக்கு அந்நியமாகக் காணப்படாதபடியினுலும், பிரம சைதன்யமொன்றுமே தானுகவிருக்கப்பட்டது. பஞ்சபூதம் மாயை மாயாப்பிரதிவிம்பம் ஆகஏழும் தன்றொழிலானவெட்டுக் கொத்துழவு, பஞ்சகிருத்தியம், தசாவதாரமுதலான தொழில்களொருக்காலுந் தன்னுடைய தொழிலாகக்காணப்படாதபடியினுலும், இந்த ஏழுதத்துவமுந்தனக்குஅந்நியமேயல்லாமல்தானுகமாட்டாது. மற்ற இருபத்தெட்டுத்தத்துவமுங்நான்பிராமணன்,நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமச்சாரி, நான் கிருகஸ்தன் நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சந்நியாசி, நான் ஆண், பெண், சுறவல், சிவலை, கட்டையன், நெட்டையன், நான்பருத்தேன், இளைத்தேனென்று தானுகவழங்குகின்ற தூலசரீரம்ஆறுதத்துவமும்; மற்றொருவேளையிலே தனக்குப்புறம்புபட்டு என்மாடு, என்கன்று, என்றுற்போல என்சரீரம் பருத்தது, இளைத்தது நரைத்தது. என்சரீரம்பிறந்து இத்தனைநாள் ஆயிற்றென்று, தான்வேறு. தூலசரீரம்வேறுக, வழங்குகின்றபடியினுலும்: நான்கண்டேன், கேட்டேன், தொட்டேன், போசித்தேன், கொடுத்தேன், வாங்கினேன், நடந்தேன், புசித்தேன் சிந்தித்தேன், நிச்சயித்தேன், இந்தப் பஞ்சத்துக்குச்சீவி

த்தேனென்று தானாகவழங்குகின்றருட்சமசரீரதத்துவம் இருபதும் மற்றொருவேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்வீடென்னுடைமை, யென்றாற்போல என்கண் என்காதென்மூக், யென்னாக்யென்கை, யென்கா லென்மன மென்புத்தி, யென்னகங்கார, மென்சித்த, மென்பிராணனென்று தான்வேறு அவைகள்வேறாக வழங்குகின்றபடியினாலும்; நானறிவேனறியேனென்று ரதனாகவழங்குகின்ற வஞ்ஞானமுஞ். சிதாபாசனும்; மற்றொருவேளையிலேதனக்குப் புறம்புபட்டு என்னஞ்ஞானம், என்சீவனென்று வழங்குகின்ற படியினாலும்; இந்த இருபத்தெட்டுத்தத்துவமும் தானாகவுந்தனக்கந்நியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம். இப்படிச்சொன்ன குருவைப்பார்த்து சிஷ்யன்கேட்கும்படி இந்த இருபத்தெட்டுதத்துவமுந்தானானாற் சாட்சியைப்போல ஒருதன்மையாகத்தோற்றவேண்டுமே யல்லாமற், பஞ்சபூதத்தைப்போலத்தனக் கந்நியமாகக் காணக்கணக்கில்லை, இந்த இருபத்தெட்டுந்தனக் கந்நியமேயானா லெப்போதும் புறம்புபட்டேயிருக்கவேண்டுமல்லாமல், தானாகவழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய்த் தனக்கு அந்நியமுமாயிருக்குமென்கின்றது, இருட்டாகித்ததென்றாற்போலவும்; வெள்ளாளதிட்சதனென்றாற்போலவுஞ் சொன்னீர். இதுவிருத்தமென்கின்ற சங்கைக்கு. பரமார்த்தமாகத் தானென்கின்ற தொருவகையும் அத்தியாசத்தினாலே தானென்கின்ற தெருவா

கையும் ஆக இருவகையுமுண்டு. சாட்சி சைதன்னிய த்தைத் தானென்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசார மல்ல, தனக்கந்நியமாயிருக்கின்ற இந்தவிருபத்தெட்டை யுந் தானென்கின்றது கட்டையைக் கள்ளனென்றாற் போலவும், பழுதையைப் பாம்பென்றாற்போலவும், புத் திரதாராதிகளைத் தானென்றாற்போலவும், மயக்கமேயல் லாமல், உண்மையல்ல. ஆகையினால் அஞ்ஞானகாலந் தொடங்கித்தானல்லவென்று காணப்பட்டதத்துவம்-எ, இப்போது இப்படிக்கொத்த விவேகம்பண்ணினபிற்பா டு தானல்லவென்றுகாணப்பட்டதத்துவம்-உஅ, ஆகஇந் த முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் அதற்குச்சொன்ன குணங்குறிகளுடனே கூடக்காண்கின்ற அறிவு,கடத்தை ப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப்புறம்பாகவே இருந்து கடத்தைப்பார்க்கின்றதுபோல இந்த முப்பத்தைந்தையு ங் காண்கின்றபேறறிவுமுப்பத்தாறுந்தத்துவமாகிய அ து, தானென்றறிந்து அதுதானேபரம சிவனென்று தெளிந்தனே, சிவதரிசனமுடைய சீவன்முத்தனென்று சொல்லப்படுமென்றுத்தரம்.

(உகூ-வது) இப்படிப் பிரமமேதானென்றும் மற்ற முப்பத்தைந்து தத்துமுந்தனக் கந்நியமென்றும், பிரித் தறியாத அவிவேகிகள், அகங்காரக்கிரந்தியினாலே புத்தி ரதாராதிகள் தவிக்கின்றதைத், தான் தவிக்கின்றேனெ ன்கின்ற மூடகரம்போல இந்தஇருபத்தெட்டினுடைய தொழிலையுந் தன்றொழிலென்றுமயங்குகின்றபடியினால் இந்த இருபத்தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணி

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நூன்முகம்.

"ஓரும் வேதாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த, ஆராவின்ப வருங்கனி பிழிந்த, சாரங் கொண்ட சைவசித்தாந்த சாத்திரமாகிய சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தியார் சிவப்பிரகாச, முதலாகிய பெருஞான நூல்கட்கு, அகத்தியர் வரத்தா லவனியில்வந்தே, அவரொருகடலை யாசமனஞ்செயின், நாமிரு கடலை மாந்துவமென்று, வடமொழி தென்மொழி மகோததிபெருகி; திராவிடபாடியந் திருவாய் மலர்ந்த, சிவஞானயோகீச்சுரராதிமுனிவோர், விருப்புடனருளியவியாக்கியானங்களை, ஆதரவாகக் கொண்டே யவற்றுள், வேண்டியவாங்காங் கெடுத்துத் தொகுத்துச், சித்தாந்தக்கட்டளை யெனப்பெயர் நீட்டிக், கற்பவற் கெளிதி னிற்புலப் படவே, சொற்றனெளியேன் சோபான மாகப், பேதந் தெரித்தும் அபேதந் தெரிந்தும், பேதாபேதம் பெரிது தெரித்தும்,

இவையே யாகியு மிவையல வாகியும், இருக்குமுளவை யினிதுதெரித்தும, ஆகமாந்தத்தை யடியேற்குணர்த்திய தணிகாசலபதி தண்ணடி பணிந்தே.,,

இக்கடவைக்குச் சித்தாந்தமென அடைமொழியிருத்தலின், எச்சமயச் சித்தாந்தமெனக் கடாவச்சிற சில பசுபாசஞானிக ளெழுவரோயெனின்; "வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டேநூல்கள், வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்தநூல்கள், ஆதிநூலநாதியமலன் றருநூலிரண்டும், ஆரணநூல் பொதுசைவமருஞ்சிறப்பு நூலாம், நீதியினுலகார்க்குஞ் சத்திநிபாதர்க்கு, நிகழ்த்தியது நீண்மறையினொழிபொருள்வேதாந்தத், தீதில்பொருள்கொண்டுரைக்குநூல்சைவம்பிறநூ, றிகழ் பூர்வஞ்சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்' என்னச் சகலாகமபண்டிதரருளிய திருப்பாசுரத்தைத் தரிசிப்பாராக,

மெய்க்கண்டதேசிகர் மெல்லடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

அஷ்டாவதானம்

பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

சித்தாந்தக்கட்டளை.

காப்பு

சஞ்சிதஞ் சஞ்சலப் பஞ்சின சைஞ்சிடக்
குஞ்சரன் செஞ்சரண் கூறு.

உபாசனாமூர்த்தி வணக்கம்.

அரசமையத்தவநோன்சமண்பூடொழிற்தன்றாகண்ணை
ன், தரசமையத்தெனத்தன்னுருதந்துதமிழையொன்றி,
முரசமையத்தாளச்சிவிகைக் கண்முயன்றவரும், பர
மையக்கோளரிப் பிள்ளையார்பதம்பற்றுதுமே.

சிவஞானசுவாமிகள் வணக்கம்.

அவஞானமரர்றிவருமரிவையரின்புறமுத்தியாதிவாட்
டி, நவஞானக்கதும்பியெழுமுப்பொருளினுண்மையினை
நன்குநாட்டித், தவஞானமிழைத்திட்ட தென்திருவாவ
டுதுறையிற்றபனனை; சிவஞானமுனிவரன்றாட் செழு
ங்கமலஞ்சிறியனேன் சிரக்குவைப்பாம்.

அவையடக்கம்.

சித்தாந்தசாத்திரத்திற்செப்புபொருட்கெலாகப்
பித்தாந்தனோருரையும்பிதற்றுகிலேனாசலினான்
முத்தாந்தத்தமிசெனமுழுதுணர்வைதிகசைவர்
கைத்தாளனென்றாவிரோதகடைக்கணிக்க வென்றாவி
[ரோ

நூல்.

பதிபசுபாசமூன்று மனாதிநித்தம்; சமமாமோ, *வியாபக வியாத்தி வியாப்பிய விலக்கணம் பெற்றிருத்தலின் ஆகா.

பதியியல்பு.

பதி;—ஏகன், நித்தன், நின்மலன், அசலன், அகண்டிதன், ஆநந்தவுருவன், ஆதியந்தமில்லான், அளவிடற்கரியன், அருவ முருவ மருவுருவமென்னு முக்கூற்றளினானவனென்றும்; அம்முக்கூறும்படும்விருத்தி, பரிணாமம் விவர்த்தனமென்பவற்றுள் ஒன்றிற்படுவன்டானென்னுங்கூறுதற்கோராசங்கையுமில்லான்.

---

* வியாபகம்—நிறைவு, வியாத்தி—சமநிறைவு வியாப்பியம்—ஒன்றிலேயொன்றடங்கி நின்ற நிறைவு. கடல் வியாபகம், நீருமுப்புங்கலந்திருந்தல் வியாத்தி, கடலில் நீருமுப்புமடங்கியிருத்தல்வியாப்பியம்.

= பா—காத்தல், இ—வினைமுதற் பொருள்விகுதி, பதி—காக்கிறவன்.

ஞாயிறொன்று தானே விடயங்களை விளக்குழிக் கதிரொளவும், தன்னை விளக்குழிக் கதிரோனெனவும், தாதான்மியத்தா லிருதிறப்பட்டு இயைந்துநிற்றல்போல பேரறிவாயசைதன்னியமொன்றே, அங்ஙனம் பிறப்பொருளை நோக்கி நிற்குநிலையிற்சத்தியெனவும், புறப்பொருளை நோக்கா தறிவுமாத்திரையாய் நிற்கு நிலையிற் சிவமெனவும். சமவாயத்தா லிருதிறப்பட்டு இயைந்து நிற்கும்.

தியின் சத்தியொன்றாயிருந்தும், லோகம், விறகு, உப்பு, சாதமுதலான விஷயபேதங்களினால் உருக்குஞ்சத்தி, கொளுத்துஞ்சத்தி; வெடிக்குஞ்சத்தி, சமைக்குஞ்சத்தி யென்றதொடக்கத்துப் பல்வேறுவகைப்படுமாறு போல சிவசத்தியொன்றே காரியவேறுபட்டால் பல்வகைப் பெயர்பெற்று நிற்கும். அவ்வச்சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமுமவ்வாறுபல்வகைப் பெயர்பெற்று விளங்கும்.

சத்தியின் சொரூபம் ஞானம், இது பராசத்தியெனப்படும். இச்சத்தி பசுக்கட்கு ஐந்தொழில் செய்வித்தற்பொருட்டுச் சிறப்புவகையானே வியாபிக்குங்காலொருகூற்றானே திரோதான சத்தியெனவின்று இச்சாசத்தி ஞானசத்தி, கிரியாசத்தியென முத்திறப்படும்,
யாண்டுமொரு பெற்றிருந்தாய் வியாபிக்குமிச்சையை

யொழிந்தொழிந்த ஞானங் கிரியைகளிரண்டுந் தனித்த னியே வியாபரித்தலானும், ஒத்து வியாபரித்தலானும், தம்முட்குறைந்தும் ஏறியும் வியாபரித்தலானும், சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம். சுத்தவித்தையெனவை வகைப்பட்டுநிற்ப; இலயசிவன் போகசிவன் அதிகாரசி வனென மூவகைப்படப்பதிப்பொருள் ஒருவனே அவ ற்றையதிட்டித்து அவ்வப்பெயர்பெற்று நிற்பன்.

படிகமானது பொன்மை நீலமுதலான பஞ்சவர்ண ங்களுந் தன்னிடத்துப்பொருந்தினபோது தன்னிறத்தை க் காட்டாது அவற்றினிறமாய் நிற்பதுபோல, பதிகுண ரூபமாயுடனிற்குந் தனது சத்தியிற்காணப்படும்பேதமெ ல்லாந் தானாகத்தோன்றிவேற்றுமையின்றி நிற்பன். இ துபற்றித் தன்றன்மை வேறுபடான்.

நிமித்தகாரணனாகிய பதிமுதற் காரணமாகிய மாயை யினின்றும், துணைக்காரணமாகிய தனது சத்தியாற் பிர பஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தும், திதித்தும், சங்கரித்துந் தா ன் தாக்கற்று நிர்விகாரியாயிருப்பன். அது ஆதித்தன் சந்நிதானத்துத் தாமரை மலர்ந்தும், காந்தமணலைக் கக் கியும், சலம்வற்றியும் வருவனபோலும்.

* பசுவியல்பு.

ஆன்மாக்கள் இலக்கத்தினாலளவுபடுத்தற்கரியராய்

ஒருகாலத்தினு மழியா தவராய், அஞ்ஞானமாகியவாண வமலத்தில் மறைப்புண்டுகிடந்து, தத்தமக்குண்டான புண்யபாவங்களுக் கீடானதோ ருடல்களைக்கடவுளின் காருண்யத்தினாலே பொருந்தி, அவனவனதுவாகிய வுடம்பென்னத் தானென்னத்தோன்றாமற் பிறிவற்றுநின்று, அவ்வுடம்போடுகூடுகையிலெண்ணிறந்த போகங்களைமு யற்சியாற்புசித்து, அந்தந்தபுசிப்பாலுண்டாகியவிதாகிதங் களினாலே மீளவும் புண்ணியபாவங்களை யார்ச்சித்துக் கொண்டவற்றாலிறந்து பிறந்துவருவர். இத்தகையோர் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலரென மூவகைப்ப ட்டிருப்பர்.

விஞ்ஞானகலர்

அட்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர் சத்தகோடி ம காமந்திரரென மூவகையர். இவர்கள்முறையேமயேசுரத த்துவத்திலும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலும், சுத்தவித்தி யா தத்துவத்திலு மிருப்பர். இவர்கள் ஆணவமல மொ ன்றினை யுடையவர்கள். இவர்கட்குத் தனுகரணபுவன போகம் சுத்தமாயையாம். இவர்களில் பக்குவர்க்குப்

*பசு—ஆன்மா. பாசசம்பந்தம்பெற்றிருத்தலாற் பசு, பச்—பந்தித்தல், உ—செயப்படுபொருள் விகுதி.

பதி அறிவிலே தன்மைமாத்திரையாய் நின்றிருவருளை யுதிப்பித்து மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பன்.

* பிரளயாகலர்.

நூற்றுப்பதினெட்டு ருத்திரர்களாம். இவர்கள் ஆணவம், கன்மமென்னு மிரண்டுமலத்தை யுடையவர்கள் இவர்கட்குத் தனுகரணபுவனபோக மசுத்தமாயையாம். இவர்களில் பக்குவர்க்குப்பதி, மான்மழு சதுர்ப்புய காலகண்ட திரிநேத்திர தாரியாகச்சுபாவ வருட்டிருமேனி கொண்டெழுந்தருளி முன்னிலை மாத்திரையாய் நின்று மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பன்.

சகலர்.

பிரம விஷ்ணுமுதல் * பிபீலிகையீறாக விருப்பவர்கள் இவர்கள் ஆணவம், கன்மம்மாயையென்னுமும்மல முடையவர்கள் இவர்கட்குப் பரசரீர மூன்று, சூக்கும சரீரமொன்று, தூலசரீரமொன்று ஆக ஐந்துவருமாறு. அசுத்தமாயையில் அநந்ததேவராற்கலக்குண்டபாகமாகி

= விஞ்ஞானமென்னும் பிரபோதத்தாற் கட்டுப்பட்டிருப்பவர்,

* பிரளயகாலத்தில் மாயாதத்துவத்திற் கட்டுப்பட்டிருப்பர்.

யகாரணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று; இது ஆநந்தமயகோசமென்னப்படும் வித்தியாதத்துவங்களாகிய பஞ்சகஞ்சுக மென்னும் பரசரீரமொன்று, இது விஞ்ஞானமயகோசமென்னப்படும், பஞ்சகஞ்சுகத்திலொன்றாகிய கலையிற்றோன்றிய அவியத்த வியத்தரூபமாகிய குணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று, இது மனோமய கோசமென்னப்படும். மனம் புத்தி யகங்காரம் தன்மாத்திரையைந்துமாகிய சமூகம் சூக்குமசரீரம், இது புரியட்டகமெனவும், பிராணமயகோசமெனவும்படும். ஏனையதூலசரீரம் இது அன்னமயகோசமென்னப்படும். இவ்வாறு புருடனொருவனே ஐந்துசரீரங்களோடுங் கூடி வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்படைவன்.

இவர்கட்குத் தூலதனு அண்டசம், சுவேதசம், உத்பிசம் சராயுசம் என்கிற நால்வகைத் தோற்றத்தில், சுரர் கக-லட்சம், நரர்-கூ-லட்சம், மிருகம்-க0-லட்சம், தாவரம்-கக-லட்சம், பறவை-க0-லட்சம், நீர்வாழ்வன-க0 லட்சம், ஊர்வன-கரு-லட்சம், ஆகியவெழுவகைப்பிறப்பும், அஈ-லட்சயோனி பேதமுமாம். இவையாவும்

= சகலகலாதிகளினால் முற்றுங்கட்டுப்பட்டிருப்பவர்.

* பிபீலிகை—எறும்பு.

பிரகிருதியில். இவருள்பக்குவருக்கு * இருவினையொப்புமலபரிபாகமுண்டாகச்சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோலக் கடவுள் மானிடச்சட்டை சாத்திக்கொண்டுகுருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரமறிந்து சமயதீட்சை பண்ணிச்சரியையனுட்டிப்பித்து. விசேடதீட்சைசெய்து கிரியாயோகங்களை யனுட்டிப்பித்து, நிருவாணதீட்சைபுரிந்துஞானமனுக்கிரகித்து, மும்மலங்களைநீக்க, ஆன்மாக்கள் அழிந்தார்களுமில்லையாய், அந்தச்சிவமுதலானார்களுமில்லையாய், சிவமுதலின்றிக் காரியப்பட்டார்களுமில்லையாய், அம்முதலுக்கு வேறு யிருந்தார்களுமில்லையாய், கேவலவிசிட்டமறுதலை ஆபாசாத்துவிதங்களைக்கடந்து, அப்பதியோடு சுத்தாத்விதநிலையினையடைவர்.

---

*இருவினையொப்பு—நல்வினையிலுந் தீவினையிலும்விருப்பு வெறுப்பின்றிக்கண்டால். மலபரிபாகம் - மலம் ஆனவமலம், பரி—உபசர்க்கம், பாகம்—திரிவுகெடுதல், ஆன்மாவிற்குப் பக்குவம்வந்தவிடத்து மலசத்திஆன்மஞானத்தை மறையாதிருத்தல். சத்திநிபாதம்;—சத்தி—சிவசத்தி—, நி—உபசர்க்கம், பாதம்—பதிதல்,மலம் நீங்கியவழி சிவசத்திபதிதல்

பாசவியல்பு.

பாசமைந்துவகைப்படும். அவையாவன, அறியாமை மிகவுண்டாம்படி ஆன்மாக்கடோறுஞ் சகசமாய் அநாதியாயிருக்கும் ஆணவமலமொன்று; இந்த ஆணவமலத்தோடுங் கூடிநின்று அது பக்குவமாமளவும் ஆன்மாவை மறைத்து அந்தமலத்தைப் பாகம்வருவிக்கின்ற திரோதமலமொன்று; ஆன்மாக்களுக்குத் தனுவாதிகளைக் கொடுத்து மயக்கத்தைச்செய்யும் மாயாகாரணமலமொன்று; ஆன்மாக்கடோறும் விசித்ரனுபவாய்நிற்குங் கன்மமலமொன்று. ஆன்மாக்களின் சுகதுக்கவினைவுகட்கெல்லாம்இடமாய்நின்றுஅவற்றின்அறிவு இச்சைசெயல்களை

* ஆணவமலம்.

எண்ணிறந்த வான்மாக்களோடுங்கூடி நின்றுமறைத்துந் தானென்றுயிருப்பதாய், ஆன்மாக்களுடைய பக்குவாபக்குவங்கட்குத் தக்கதாகவவரவரிடங்களிலே மறைந்துநின்று, அந்தவான்மபோதங்களின் மீட்சியிலே நீங்குவதாயிருக்கின்ற தன்காரியமான வெண்ணிறந்த சத்தி

---

* பச்—பந்தித்தல், அ—சருவிப்பொருள் விகுதி ஏகதேசப்படுத்து மாயாகாரியமாகிய மாயேயமலமொன்று.

களையுடையதாய், செறிந்தவிருளென்னும்படி நின்றுஆன் மாக்களுக்குமிக்கமறைப்புகள்செய்வதாய்,செம்பினுடன் கூடியிருக்கப்பட்டகாளிதமானதந்தச்செம்பள்ளவன்றே யதனை மறைத்துள்ளும் புறம்புங்கலந்து வெட்டுவாய் தோறும் நின்றாற்போல், ஆன்மபோதத்தோடுங்கலந்து மறைந்து கேவலத்தில் ஆவாரசத்தியானும், சகலத்தில் அதோநியாமிக சத்தியானும், அஞ்ஞான நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாய்நின்ற வநாதிமலமாய், ஆன்மாவினிச்சா ஞானக்கிரியைகள் சற்றுஞ் சீவியாதபடி மறைத்து நிற்கும்.

திரோதானமலம்.

ஆணவமலம் நசிக்கும்படி பதியினுடைய அருட்சத்தியானது அந்தவாணவ மலத்தோடுங்கூடித் திரோபவித்து நின்று காரியப்படுத்துகையான் மூலமலமென வுபச

---

* ஆன்மாக்களை யணுத்தன்மைசெய்தலி னணவமெனப்பெயர்பெறும். ஆணவம் சடமாகலி னதற்குச் செய்தியுண்டோ ? எனின்,விடம், கள், பாடாணம, தீ, காற்று, நீர்முதலிய சடங்கட்குச் செய்தியுண்டானாற்போலும்,

ரிக்கப்பட்டுத் திரோதமாய்நின்று காரியப்படுத்திமலபாகம் வருத்தினவருளானது அவர்களிடத்துக்கிருபைசனித்துப் பதியோடிரண்டறப்பொருந்து முறைமையையுண்டாகும்,

மாயாமலம்.

மலகன்மங்களோடு விரவாது சுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாயிருப்பது சுத்தமாயை, இம்மாயையின் கீழாயடங்கி, மலகன்மங்களோடு விரவிச் சுத்தாசுத்த காரியப் பிரபஞ்சத்திற்குமுதற் காரணமாயிருப்பது அசுத்தமாயை, இவ்வசுத்தமாயையின் தூலபரிணாமமாயசுத்தகாரியப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது பிரகிருதிமாயை ஆக மூன்றும்; இவற்றிற்கு முறையே] விந்து, மோகினி, மானென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சுத்தமாயையின்றோற்றம்.

பதியினுடைய சத்தியாற் குடிலையாகிய சுத்தமாயையிலே (சர்வான்மாக்களுக்கு மறிவையெழுப்புவித்துநிற்கிற ஞானமாகிய) நாததத்துவந்தோன்றும்;நாதத்திலே சர்வா

ன்மாக்களுக்கு முண்டாகிய தொழிலை யெழுப்புவித்து நிற்கிற) விந்துதத்துவந்தோன்றும்; (நாதவிந்துக்களிர ண்டுங்கூடினவவசரமாகிய) சாதாக்கிய தத்துவந்தோன் றும், சாதாக்கியத்திலே (கிரியையேறி ஞானங்குறைந்து நின்றவவசரமாகிய) ஈச்சுர தத்துவந்தோன்றும், ஈச்சுரத த்துவத்திலே (ஞானமேறிக் கிரியைகுறைந்து நின்றவவ சரமாகிய) சுத்தவித்தைதோன்றும்; இந்தத்தத்துவங்க ளைந்துந்தோன்றின வொழுங்கிலே தத்துவகர்த்தாக்கள் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், உருத் திரன் ஆகிய ஐவருந்தோன்றியவற்றோடு பொருந்தி நிற் பார்கள். மேற்சொன்னவிந்துவிலே சூக்குமை, பைச ந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னும் வாக்குகள் நான்கும், ஐம்பத்தோரக்கரங்களும், எண்பத்தொருபதங்களும், ச த்தகோடி மகாமந்திரங்களும், வேதாகமபுராண சாத்தி ரங்களும், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர் தங்கட்குத் த னுகரணபுவனபோகங்களும், பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைக ளும் தோன்றும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்தமாயையானது நாமமில்லாததாய், உருவமில்லா ததாய், ஒன்றாய் சகல சகத்திற்குமொருகாரணமாய், சட

மாய் சர்வவியாபியாய் பதிக்குப்பரிக்கிரகசத்தியாய்ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரண முண்டாக்குவதாய், மலங்களிலொன்ருய் விபரீத வுணர்வைச்செய்வதாய்உள்ளது.

அசுத்தமாயையின்றோற்றம்.

அசுத்தமாயையில், காலமும், நியதியும், கலையுந்தோன்றும்; கலையில் வித்தை தோன்றும்; வித்தையில் ராகந்தோன்றும்; ஆகவிவ்வைந்துங்கூடிப்பஞ்சகஞ்சுகமாம். இவற்றோடுங் கூடியவான்மா பஞ்சகஞ்சுகனும். கலையிலேமூலப்பகுதி அவியத்தகுணவடிவாய்த்தோன்றித்தன்கணின்றும் வியத்தமாய்த்தரப்படுங்குணதத்துவம், சாத்துவிதம், இராசதம், தாமதமெனமுக்குணங்கள் தோன்றும். அவற்றுளொவ்வொன்று முத்திறப்பட்டு ஒன்பதுவகையாம். அவ்வியத்தமாகிய பிரகிருதியில்பஞ்சகிலேசமு முண்டாம். இம்முக்குணத்தில் ஒரு குணமேறினவிடம புத்தி, புத்தியில் ஆங்காரந்தோன்றும், இவ்வாங்காரந்தைசதம், வைகரி, பூதாதியெனமூன்ரும். தைசதவாங்காரஞ்சாத்துவித குணத்தைப்பொருந்தில்மனமும்ஞானேந்திரியமைந்துந்தோனறும். வைகரியாங்காரம்ராசதகுணத்தைப்பொருந்தில் கன்மேந்திரியமைந்துந்தோன்றும் பூதாதியாங்காரந்தாமதகுணத்தைப்பொருந்

தில் தன்மாத்திரைகளைந்தும் தோன்றும். இவ்வைந்தினும் பூதங்களைந்துந்தோன்றும் இவ்வைந்தினும் பஞ்சதேவர்கள்பொருந்துவர்.

பிரகிருதி தத்துவத்திலான்ம தத்துவ மிருபத்துநாலுந் தோன்றும்.

கன்மமலம்.

ஆன்மாக்களெடுக்கப்பட்ட உடம்புகளுக்கு முன்னிலைகாரணமாய், பலவிதமானபுசிப்புகளை யுண்டாக்குவதாய் சநநமரணத்தையுண்டாக்குவதாய், பலபேதங்களாயிருப்பதாய், ஆன்மாக்கடோறுஞ்சென்றுபொருந்துவதாய் மனத்தினாலும் வாக்கினாலுங்காயத்தினாலுஞ்செய்யப்படுமியல்பினையுடையதாய், புத்தியிலேநிற்பதாய், இருவினையான புண்ணியபாவங்களாய், சங்காரகாலத்துமாயாகாரணத்திலே சென்று பொருந்தும் இது நல்லசாதி தீயசாதி. தீர்க்காயுள் அற்பவாயுள் நல்லபோகம், பொல்லாப்போகம் எனமூன்றுவிதமாம். இக்கன்மங்கண்மூன்று மோரான்மாவிலே யநாதியே கூடியுள்ளனவாம். இப்புசிப்புவூழ்வினையாலல்ல துண்டாகாது, அது 'முன்பார்ச் சித்தவொழுங்கிலேயும்* வன்மை மென்மைகளுக்கேட்டியும் வரும் இக்கன்மம் சூக்குமகன்மம்:அ திசூக்குமக

ன்மம், தூலகன்மமெனமூன்றாம். அவைமுறையேசஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியவாம்,

சஞ்சிதம்.

அனாதி தொடுத்துச் சநநந்தோறுமார்ச்சித்த வினைபுசித்துமிஞ்சியது, = ஆறத்துவாவிலேயும் கட்டுப்பட்டிருப்பது, பயிர்வினைஞனொருவன் தன்முயற்சியால் விளைந்ததானியத்தைச் சேர்ப்பித்திருக்கும் நெற்களஞ்சியம் போலும்.

பிராரத்துவம்.

சஞ்சிதத்திலே சிறிது புசிக்கப்பட்டவினை யொரு சரீரத்தையெடுப்பித்துச் சாதி, ஆயுள், போகம், கொடுக்கும் களஞ்சியத்திலிருந்து தானியத்தை யெடுத்தனுபவித்து வருதல்போலும்.

---

* ஒருவன் பணம்வித்தை மண்ணிலேநட்டான் பின்புதெங்குவைத்தான், பின்பு கத்திரிநட்டான், பின்புகீரை விதைத்தான், கீரைபதினைந்துநாளையிலும், கத்திரியொருமாதத்திலேயும், தெங்கைந்துவருடத்திலேயும், பனைமுப்பதுவருடத்திலேயும் பலன்கொடுப்பதுபோல.

= கலாத்துவா, மந்திராத்துவா, புவனாத்துவா, வன்னாத்துவா, பதாத்துவா, தத்துவாத்துவா.

ஆகாமியம்.

பிராரத்துவம் புசிக்கையில் வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்கள் அவையாவன மனோவாக்குககாயங்களினுற் செய்யப்படும் நற்றொழிலுந் தீத்தொழிலுமாம். களஞ்சியத்தினின்று மெடுத்தனுபவித்துவருங்கால்மறுபடியுங் களஞ்சியங் குறையாவண்ணம்விளைத்துப்பூர்த்திபண்ணிக் கொள்வதுபோலும்.

மேற்சொன்ன பிராரத்துவம் ஆகியதெய்வீகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதியான்மீகமென மூன்று ட.

ஆதிதெய்வீகம்.

மாதாவின் கருப்பத்தி லிருக்குமிடத் துண்டான விசனம், சநநம், நரைதிரை, யமதண்டம், நரகவேதனைமுதலிய.

ஆதிபௌதிகம்.

குளிர், வெப்பம், மழை. காற்று, மின், இடி, சுவர்வீழுதல், கல்விழுதல் முதலிய.

ஆதியான்மீகம்.

தத்தஞ்சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினுலும், மிருகங்களினுலும்; இராசாங்கத்தாலும், பசாசுகளாலும்; கள்வராலும், மனிதராலும், உண்டாக்குந்துக்க,பிறருடை

ய கல்வியும் சௌந்தரியமும் செல்வமுங்கண்டு பொரு ளுமைகொள்ளல், அபிமானங்கெடுதல், எழுந்ததுபுத்தியாகச் செய்தல், கோபித்தல் முதலிய.

மாயேயமலம்.

ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தால்விழுங்கப்பட்ட ஞானங்கிரியைகளை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டும், தாஞ்செய்தவினைகளையனுபவித்தொழிக்கும்பொருட்டும், இன்றியமையாததனுகரணபுவனபோகங்கள் காரியப்படுமவசரத்து முற்கூறிய அசுத்தமாயா காரணத்திலேநின்று சிவசத்திகள் அவற்றைத் தோற்றுவிக்க அவற்றோடும்பொருந்திநடத்தப்பட்ட சுத்தமாயையின்திரட்சியாகிய சுத்ததத்துவங்களாம்.

சுத்ததத்துவங்களை மலமென்னலாமோவெனில், எனலாம், சிவனுடைய அருட்சத்தியானது திரோதமாய் நின்று மலத்தைக்காரியப்படுத்த அதைமலமென உபசரித்தாற்போலும்.

இதுகாறுங் கூறிய ஆணவம், திரோதானகாரி, மாயை, கன்மம், மாயேயமென்னு மிப்பஞ்சமலங்களை ஆன்மாபொருந்திநின்று பிறப்பிலும் இருப்பிலும் இறப்பிலுந்தங்கிப் பூமி, பாதாளம், சுவர்க்கமென்னுமூன்றுலகத்து

ங் கொள்ளிவட்டம்போலும், காற்றுடிபோலும், நிமிட த்திலலைந்து சிவாஞ்ஞைப்படிநடப்பன்.

தத்துவம்.

ஆன்மதத்துவம் உச.

பூதம்-ரு; பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்,

ஞானேந்திரியம்-ரு, சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங் ஙுவை, ஆக்கிராணம்.

தன்மாத்திரை ரு, சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந் தம்.

கன்மேந்திரியம்-ரு; வாக்கு, பாதம்: பாணி, பாயுரூஉ பத்தம்,

அந்தக்கரணம், ச, மனம்,புத்தி,சித்தம், அகங்காரம்

வித்தியாதத்துவம்-௭.

காலம், நியதி, வித்தை, கலை, ராகம், புருடன், மாயை,

சுத்ததத்துவம்-௫.

சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம். ஆக உட்கருவிகள்-௩௬,

பிருதிவியின் கூறு-௫: மயிர், எலும்பு, தோல், நரம்பு தசை.

அப்புவின் கூறு-௫: நீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை.

தேயுவின் கூறு ௫: ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல்.

வாயுவின் கூறு-௫: ஓடல், நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்றல்

ஆகாயத்தின் கூறு-௫: குரோதம், உலோகம்; மோகம் மதம், மாச்சரியம்.

பிருதிவியின் வழிநாடி-௰: இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புருடன், சங்குனி, வைரவன், குருதை.

வாயுவின் வழிநாடி-௰: பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருதரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்.

ஆகாயத்தின்வழிவேடணை-௩ ; அருத்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகவேடணை.

வாக்காதியின்வழிதொழில்-௫ ; வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம்.

பிரகிருதியின்வழிகுணம்-௩ ; சாத்துவிதம், இராசதம், தாமதம்.

விந்துவின்வழிவாக்கு-௪ : சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, மலவை.

ஆக புறக்கருவிகள்-௩௰.

ஆகத் தத்துவங்கள் - ௩௬.

தத்துவத்தொழில்.

வடிவு.

பிருதிவி நாற்கோணம், அப்பு அர்த்தசந்திரன், தேயு முக்கோணம், வாயு அறுகோணம், ஆகாயம்வட்டம்.

நிறம்.

பிருதிவி பொன், அப்பு வெண்மை, தேயு சிகப்பு, வாயு கருமை, ஆகாயம் புகை.

குறி.

பிருதிவிக்கு வச்சிரம், அப்புவுக்குத்தாமரை, தேயுவுக்கு அகலத்திகம், வாயுவுக்கு அறுபுள்ளி, ஆகாயத்திற்கு அமுதவிந்து.

தெய்வம்.

பிருதிவுக்குப் பிரமன், அப்புவிக்குவிண்டு, தேயுவுக்கு உருத்திரன், வாயுவுக்கு மகேசன், ஆகாயத்திற்குச் சதாசிவன்,

குணம்.

பிருதிவி கடினம், அப்பு நெகிழ்வு, தேயு, சுடுகை, வாயு திரட்டல், ஆகாயம் நிரந்தரம்.

ஞானேந்திரியங்களினதொழில்.

சோத்திரம்; ஆகாசத்தினிடமாக நின்று செவியைப் பொருந்திச் சத்தத்தை யறியும்

தொக்கு; வாயுவினிடமாகநின் றுசரீரத்தைப்பொருந்திச் பரிசத்தை யறியும்,

சட்சு; தேயுவினிடமாகநின்று கண்ணைப் பொருந்தி ரூபத்தைக் காணும்,

சிங்ஙுவை; அப்புவினிடமாகநின்று நாவைப்பொருந்தி ரசத்தையறியும்,

ஆக்கிராணம்; பிருதுவினிடமாக நின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின்றொழில்.

வாக்கு; ஆகாயத்தினிடமாக நின்று வசனிக்கும்.

பாதம்; வாயுவினிடமாகநின்று கமனிக்கும்

பாணி; தேயுவினிடமாகநின்று இடுதலேற்றலைச்செய்யும். பாயுரு, அப்புவினிடமாகநின்றுமலசலத்தைக்கழிக்கும் உபத்தம்; பிருதிவினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்,

தன்மாத்திரைகளின்றொழில்

சத்தாதிகளைந்தும் சுரோத்திராதிகளுக்கு விடையமாயிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின்றொழில்

மனம் பற்றும்; புத்தி நிச்சயிக்கும்; சித்தம்சிந்திக்கும்; அகங்காரம் கொண்டெழுப்பும்

வித்தியாதத்துவங்களின்றொழில்.

காலம்; கழிகாலத்தெல்லையையும், நிகழ்காலத்துப்பலத்தையும், எதிர்காலத்துப் புதுமையையும் பொருத்துவிக்கும்.

நியதி; எந்தக்காலமும் கன்மத்தையிவ்வளவென்றுநிச்சயம்பண்ணி நிறுத்தும்.

கலை; ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கி யான்மாவுக்குக்கிரியையை யெழுப்பும்,

விந்தை ; ஆன்மாவுக்குச் சீக்கிரத்திலே யறிவை யெழுப்பும்.

அராகம் ; பெரும்பதார்த்தங்களைச் சிறிதாக்கிப் பெருந்திலேயிச்சை யுண்டாக்கும்.

புருடன் ; கலையாதி பஞ்சகஞ்சுகத்துடனே கூடிச்சத்தாதி விடயங்களை நுகரு மவசரம்.

மாயை; ஒன்றையும் நினைக்கவொட்டாமல் மயக்கத்தைச்செய்யும்.

சுத்ததத்துவங்களின்றொழில்.

கஙஅ-வது பக்கம் சுத்தமாயையின் றோற்றத்தைவிரிதமாய்க் காண்க.

பிருதிவியின்வழிநாடிகளின்றொழில்.

இடைகலை இடதுமூக்கில்நிற்கும். பிங்கலை வலதுமூக்கில்நிற்கும்; சுழுமுனை மத்தியில்நிற்கும்; காந்தாரி கண்ணில்நிற்கும்; அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும்; சிங்குவை நாவிலேநிற்கும்; அலம்புருடன் செவியினிற்கும், வைரவன் பாதத்தினிற்கும் ; சங்குனிகழுத்தினிற்கும்; குகுதை மார்பினிற்கும்.

வாயுவின்வழி நாடிகளின்றொழில்

பிராணன் மூலாதாரத்தினின்றெழுந்து இடைபிங்கலையாகவேறிக் கபாலத்தளவுஞ்சென்று நாசியில்-கஉ-அங்குலம்

புறப்பட்டு-௪-அங்குலம் வெளிப்போய்-௮-அங்குலமுள்ளடங்கும்.

இவ்வாறு ஒருநாளைக்கு-௨௧௬00-சுவாசம் நடக்கும் இதில்-௭௨00-பாழ்போய். ௧௪௪00-சுவாசமுள்ளடங்கும்.
அபானன் குதத்தினின்றும் மலசலங்களைக் கழிப்பிக்கும்
உதானன் விக்கலிருமல் முதலானதைப் பண்ணுவிக்கும்.

வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை ௭௨000-நாடிகளினும் கலப்பிக்கும்.

சமானன் யாவையும் சமப்படுத்தும்.
நாகன் இருமல் தும்மலுண்டாக்கும்.
கூர்மன் கண்ணேற்றல் செய்யும்.
கிருதரன் சோம்பல், கொட்டாவி யுண்டாக்கும்.
தேவதத்தன் இமைக்கும், நகைப்பிக்கும்;
தனஞ்செயன் உடம்பை வீங்கவும் வீரியவும் செய்து கபாலத்தை வெடிப்பித்துப் போகும்,

வேடனைகளின்றொழில்.

அருத்தவேடனை; திரவியமுதலியவற்றால் வரும்பிணக்கு.

புத்திரவேடணை ; புத்திரன்முதலிய சுற்றத்தாரால்வரும்பிணக்கு.

உலகவேடணை ; உலகமுதலிய சங்கத்தால் வரும்பிணக்கு

குணங்களின்றொழில்.

சாத்துவிதம்: தவம், சமம், கல்வி, சௌரியம், பொறுமை, இருமை, சந்தோஷம், அறிவு, அடக்கம் முதலிய,

தாமதம்; மந்தம், கோள், அகௌரவம், நித்திரை, மதம், மச்சரம், அதன்மம், அறியாமை, சோம்பல் முதலிய,

இராசதம் ; சௌரியம், உச்சாகம், அபிமானம் இருடையின்மை, இடும்பை முதலிய.

வாக்குகளின் றொழில்.

வைகரி.

வைகரியென்னும் வாக்கு செவியாற் கேட்கப்படுவதாய், அருத்தத்தோடு கூடியதாய், உதானவாயு உந்தியடியாய்த் தோன்றித் தலையையு மிடற்றையு நெஞ்சையும் பொருந்துதலா லுண்டாகிய வட்சரங்களைவிபரீதமறக்கிரமமாகவுடைத்தாய், புத்தியையறிகாரணமாயுள்ளதாய்ப் பிராணவாயுவைப் பொருந்தி, வெளியே புறப்பட்டுக் காரியப்படும்.

மத்திமை.

மத்திமையென்னும் வாக்கு கண்டத்தினுள்ளே சவிகற்பமா யுணரத்தக்க வோசையாகி, செவிக்கு விடயமாகாமல், பிராணவாயுவின் விருத்தியைப்பொருந்தாமல், தெளிவாகிய அககரங்களைச் சொல்லுஞ் செயலில்லாதவைகரிக்கு வேறாய் மெள்ள வெழுந்திடும்.

பைசந்தி.

பைசந்திவாக்கானது வைகரியல் ஒன்றோடொன்றொவ்வாத வடிவினையுடையதாய் வேறுபட்ட வன்னங்கள் தோற்றுதலை முறையே யொடுக்கித்தானே விளங்குவதாய், மயிலின்முட்டைதரிக்குஞ்சலத்தையொத்து நினைவுமாத்திரையாய் நிற்பது.

சூக்குமை.

சூக்குமை வாக்கானது பரசரீரத்தினுள்ளாகநாதமாத்திரையாய் விளங்குதலும், ஞானமாத்திரைக்கேதுவாகிய விலக்கணத்தையுடையதும், நிலசுத்தமாயாரூபமாய்க்கெடின்றிநிலைபெறுவது. இதனையுள்ளபடி காணப்பெறுவார்க்குச் சுத்தமாயா புவனத்தின்கண்ணதாகிய அபரமுத்திப்பெரும்போக முண்டாகும்.

இந்தவாக்கு நான்குந் தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொருவாக்குண்டு இதற்குத்

தானம் மூலாதாரம், அதுபிரணவசொரூபம். இந்தவைந்துவாக்குகளும் நிவர்த்திமுதலிய பஞ்சகலைகள் பற்றுக்கோடாகச்சார்ந்து சிவசத்திகளாற் காரியப் படுத்தப்பட்டுச் சிவதத்துவமுதலிய பஞ்ச தத்துவங்களி லிருக்கும்.

இன்றியமையா தறியவேண்டிய தத்துவங்களின் றொழில்களை மாத்திரமீண்டுக் கூறினும்.

பஞ்சகலைகள்.

நிவர்த்திகலை: தன்னிடத்தில்பொருந்தின ஆன்மாக்களுடைய சங்கற்ப நிவர்த்தி செய்கையாம்,

பிரதிட்டாகலை; தன்னிடத்தில்பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு முன்சொன்ன சங்கற்பம் விடுத்துநிலைபெற்றுத்திடமாகப் பிரதிட்டிக்கையாம்.

வித்தியாகலை; தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்குச் சங்கற்ப விடுத்திநிலைபெற்றுத் திடமானத்திற்சர்வார்த்தஞானம் பிரகாசிப்பிக்கையாம்.

சாந்திகலை; தன்னிடத்தில் பொருந்தின வான்மாக்களுக்குச் சாவார்த்தஞானப் பிரகாசத்தால் இராகதுவேஷமின்றி யிருக்கை.

சந்தியாதீதகலை; தன்னிற்பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு விகற்பஞானஞ் சாந்தமானதென்கிறமுன்னினைவும்

கழிந்து அதீதமாய்ப் பரமாக[illegible]மாய்நிற்கை.

இவ்வைந்து கலைகளுள் [illegible], பதங்கள், அட்சரங்கள் புவனங்கள், தத்துவங்கள் [illegible] வியாபியிருத்தலை விரிவுநூலிற்காண்க.

ஆறாதாரம்.

மூலாதாரம்: குதத்[illegible] நடுமுக்கோணம், நாலிதழ்க்கமலம், [illegible] கணபதி குண்டலி சத்தி, ஓங்காரம்.

சுவாதிட்டானம், கோசத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு, நாற்சதுரம், ஆறிதழ்க்கமலம், [illegible] நிறம், பிரமா சரஸ்வதி, நகாரம்.

மணிபூரகம்; நாபிக்கமலம், [illegible]பிறை, பத்திதழ்க்கமலம், மரகதநிறம், விட்டுணுலட்சுமி, மகாரம்.

அநாகதம்; இருதயகமலம், பன்னிரண்டிதழ்க்கமலம், முக்கோணம், ஸ்படிகநிறம், உருத்திரன் பார்வதி சிகாரம்.

விசுத்தி, கண்டத்தானம், பதினாறிதழ்க்கமலம், அறுகோணம், மேகநிறம், மகேஸ்வரன் மகேஸ்வரி வகாரம்.

ஆஞ்ஞை: லலாடத்தானம், மூன்றிதழ்க்கமலம், பட்டம், படிகநிறம், சதாசிவம் மனோன்மணி, யகாரம்.

மண்டலம்

சந்திரமண்டலம்; மூலாதாரந்தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசு நடுவில்கோடிசூரியர் உதையமானாற்போலப் பிரகாசிக்கும். இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தைநோக்கிச்சோதியாய்நிற்கும்

ஆதித்தமண்டலம்; இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய்எட்டிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும்; இது வாழைப்பூப்போல் கீழ்நோக்கியிருக்கும்,

அக்கினிமண்டலம், பிருதிவியும் அப்புங்கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும்.

அவத்தை.

தத்துவங்களோடு ஆன்மா பொருந்திக் கன்மம் புசிக்கிறபோது கீழாலவத்தை-௫, மத்தியாவத்தை-௫. சுத்தாவத்தை-௫. காரணாவத்தை-௩, ஆக-௧௮ அவத்தைகளைப் பெறுவன்.

கீழாலவத்தை

இது கேவலாவத்தையின் காரியம்

சாக்கிரம்; தத்துவம்-௩௫-ல் ஞானேந்திரியம்-௫ கன்மேந்திரியம்-௫, தன்மாத்திரை-௫, வசனாதி-௫

வாயு-ம, புருடன்-க, அந்தக்கரணம்-ச, ஆக-௩௫, கரு விகளுடன் ஆன்மா லலாடத்தானத்தில் நின்றஅவசரம,

சொப்பனம்; முன்சொன்னவற்றுள் ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம் நீங்கலாகமற்ற-௨௫-கருவிகளுடன் ஆன்மா கண்டத்தில் நின்ற அவசரம்.

சுழுத்தி; புருடன் க.அந்தக்கரணம்நான்கில்சித்தம்-க வாயுபத்தில் பிராணவாயு-க, ஆக மூன்றுகருவிகளுடன் ஆன்மா இருதயத்தில்நின்றஅவசரம்,

துரியம்; பிராணவாயுவும் புருடனுமாகிய விரண்டு கருவிகளுடன் ஆன்மா பிந்தானத்தில்நின்ற அவசரம்.

துரியாதீதம்; புருடனோடு மூலாதாரத்தில் நின்ற அவசரம்.

மத்தியாவத்தை

இதுசகலாவத்தையின்காரியம்.

சாக்கிர துரியாதீதம்; ஒரு பண்டத்தை மறந்தணந்த பண்டங் காணாதபோது பிராணவாயு மியங்காமல் சிவ தத்துவமொன்றுடன் மூர்ச்சித்திருந்த அவசரம்.

சாக்கிரதுரியம்; அந்தப்பிராணவாயு வியங்கத்தக் கதாகப் பெருமூச்செறிந்து சிவதத்துவம், சத்திதத்

துவங்களுடன் விசாரித்தறிவோமென்ற அவசரம்.

சாக்கிர சுழுத்தி; அவ்விடத்தி லல்லவோ போனோ மென்று சிவம், சத்தி, சதாக்கியதத்துவங்களுடன் நினைவெழுந்த அவசரம்.

சாக்கிர சொப்பனம்; இன்னவிடத்தில் பண்டம் வைத்தோமெனச் சிவம், சத்தி, சதாக்கியம், ஈச்சுரத் தத்துவங்களோடு விசாரப்பட்ட அவசரம்.

சாக்கிர சாக்கிரம்; அந்தப்பண்டம் வைத்தவிடத்திலே சென்று சுத்த தத்துவமைந்துடன் கண்ட அவசரம்.

நின்மலாவத்தை

இது சுத்தாவத்தையின் காரியம்,

நின்மலசாக்கிரம், ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மை அறிந்து, சிந்தித்து தெளிந்து கருவிகள்நீங்கவிசாரித்து நிற்பது.

நின்மல சொப்பனம்; கருவிகள் நீங்கியும் நீங்காமலும் நடுவே சற்றுப்பற்றுப்பண்டாவது.

நின்மல சுழுத்தி; தத்துவநீங்கி மேலான கேவலந்தானாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியம்; கேவலநீங்கி அருளினாலே தன்னையுங்கண்டு அருளையுங்கண்டு அவ்வசத்தாய் நிற்பது.

நின்மல துரியாதீதம்; சிவத்தைத் தரிசித்துச்சிவாநந் தந்தழுந்துதல்.

கேவலாவத்தை

சர்வசங்காரகாலத்து ஆன்மாக்கள் சுத்தமாயாகாரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவ்சகித்தான் மறைப்புண்டு கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடாமல் யாதொரு நினைவுமின்றியிருப்பது. இது கண்ணுனது இரவின் இருளிலே யொளி கெடாமல் விழித்திருப்பதுபோலும்.

சகலாவத்தை.

சிருட்டிதொடங்கிச் சர்வசங்காரமளவும் ஆன்மாக்கள் தத்துவம் முப்பத்தாறோடுங் கூடி எண்பத்துநாலுலட்ச யோனிபேதங்களிலும் பிறந்திறந்துழல்வது. இது இரவின் இருளிலழுந்திக்கிடந்தகண் விளக்கிறலே விருணீங்கிப் பலபதார்த்தங்களைக் காண்டல்போலும்.

சுத்தாவத்தை.

ஆன்மாக்கள் கேவல சகலபட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவசரத்து அவர்கட்கு இருவினை யொப்பும், சத்திநிபாதமும், குருவருளும், ஞானசாதனமும், மும்மலக்கழிவும், வாதனை நீக்கமும், ஞானப் பெருக்கமு, முறையே

உண்டாகப்பெற்றுத் திருவருளைக் கூடுவது. இது இரவில்இருளோடு விளக்கொடுங் கூடியிருந்த கண்ணானது ஆதித்தனுதயஞ் செய்யவிடத்து அதனைவிரணத்தா லாதித்தனைக் காண்டல்போலும்,

மார்க்கங்கள்.

சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், தாசமார்க்கமென நால்வகைகளாம் இவற்றைஞானம், யோகம், கிரியை, சரியென்றுஞ் சொல்லுவர். இவற்றால் முறையே வருமுத்தி சிவசாயுச்சியம், சிவசாரூபம், சிவசாமீபம், சிவசாலோகமாம்.

தாசமார்க்கம்.

சிவ பெருமானது திருக்கோயிலில் திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச் சாத்துதல், மலர் கொய்தல், அம்மலர்களைத்தார், மாலை, கண்ணியென்னும் பகுப்பினவாகச்சமைத்தல், ஸ்ரீகண்டபரமேஸ்வரன் கல்யாணகுந்தமுதலிய குணங்களைப்புகழ்ந்து பாடுதல், திருவிளக்கிடுதல். திருநந்தன வனமுண்டு பண்ணுதல், சிவனடியார் திருவேடத்தைக்காணின் எதிர்சென்று ஏதேனு மடியேனாலாகவேண்டியபணி யாதோவென வினவியவற்றைச் செய்தல் முதலியவாம்.

புத்திரமார்க்கம்.

அன்றெடுத்த மணமுள்ள புதியமலர், தூபதீபங்கள், திருமஞ்சனம், திருவமுது முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, பூதசுத்திமுதலிய பஞ்சசுத்திகளையுஞ்செய்து, ஆசனம் பூசித்து, அதன்மேல் நித்தியமா தேகமாகிய மூர்த்தியைக்கற்பித்து அதில் மூர்த்திமானாகிய சுத்தசிவத்தை தியானித்து ஆவாகித்துச்சித்த மானசபத்தியினால் ஏகாக்கிரமனத்தோடு பூசித்துப்பிரார்த்தித்துத் தோத்திரஞ்செய்து இருபத்தோடு அக்கினிகாரிய மியற்றிவருதல் முதலியவாம்.

சகமார்க்கம்;

பஞ்சேந்திரியங்களை யொடுக்கி ரேசக பூரக வாயுக்களைத்தடுத்துக் கும்பித்திருந்து பிராண வாயுவைச் சுழுமுனையினிறுத்தித் தனது சரீரத்துள்ளே ஆராதாரங்களையறிந்து அவற்றில் பத்மதளம், அதிதேவதை, அக்கரங்களாகிய பொருளை யறிந்து தியானித்து மூலாதாரத்தில் அக்கினியைச் சொலிப்பித்து நாபித்தானத்திற்குண்டலி சத்தி சொரூபமாயிருக்கும் அமுதத்தை யுருகப்பண்ணி மற்றையவாதாரங்களில் அதோமுகமான பதுமங்களை அதனைக் கொண்டு பேதித்து மேலேசென்று விந்துத் தானத்தின் வழியே யிறங்கிப் பெறுகின்ற

அமுததாரையைத் தனதுடல்முற்றும் நிறையச்செய்து முழுச்சோதியான சிவத்தியானத் திருப்பதுமுதலியவாம்

சன்மார்க்கம்.

வேதங்கள், சாத்திரங்கள், புராணங்கள், கலைஞானங்கள், சமயசாத்திரங்கள் இவைபலவும் கற்றுணர்ந்து புறச்சமயங்களில் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாவையையும் பூர்வபட்சஞ்செய்து மேலானபதிபசுபாசமாகிய ஞானத்தால் ஞாதுரு ஞான ஞேயங்கள் பொருந்தாதவண்ணம், பதியோடு இரண்டறக் கலக்கத்தக்க ஞானத்தைப் பெறுவது.

நியமங்கள்.

இடம்; கங்கை, குமரி முதலியபுண்ணிய தீர்த்தங்களையும், காசி, காஞ்சி, திருவம்பல முதலான ஸ்தானங்களையும் நாடியிருக்கை.

காலம்; விஷு, அயனம், சங்கிரமமுதலாயுள்ளகாலங்களிலே செய்யுங் கிரமங்கள்,

திக்கு; இன்னமந்திர மின்னதிசையைப்பார்த்துச்செபிக்கலாமென்னு முறைமைகள்.

ஆசனம்; பதுமாதனம், கூர்மாதன முதலாயுள்ளவாதனங்களிட்டிருக்கை.

குலம்; ஆதிசைவர்முதல் பஞ்சமரீறுகிய குலநீதிமுத லாயுள்ளவை,

குணம்; அவரவர் சீலத்திலொழுகுதல், பிறரை நிந்தி யாமை, புறங்கூறுமை முதலிய.

சீர்; அந்தந்தச்சாதிவொழுங்கு குலையாமல்நடக்கை,

விரதம்; கொல்லாவிரதம், அஷ்டவிரதமுதலிய.

சீலம்; சாதித்தொழில், குணத்தொழில்பொறையுடை மை, அருளுடைமை முதலிய.

தவம; பஞ்சாக்கினிநடு, சலத்தினடு, செய்யுந்தவங்கள்

செபம், தேவதைமந்திரங்கள் ,சத்திமந்திரங்கள்முதலிய

தியானம்; ஆதாரம், நிராதார முதலிய தியானங்கள்.

பஞ்சாக்கரவுண்மை.

சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய நமச்சிவாயவெ ன்ற ஐந்தட்சரங்களில், நகாரத்தில் திரோதசத்தியும், மகாரத்தில்மலமும், சிகாரத்திற்சிவமும், வகாரத்தில்அ ருளும், யகாரத்தில் ஆன்மாவும்நிற்கும், இவ்வைந்தும் பதி, பசு, பாசமூன்றிலடங்கும். எங்ஙனமெனின்;—சிவ் வும், வவ்வும், நவ்வும் பதியின் கூறுகிய சிவத்திலும்,

அருளிலும்; திரோதசத்தியிலு மடங்கும்; யகரம் பசுவி லடங்கும் மகரம் பாசத்திலடங்கும், அஞ்ஞானமாகியம லமும், அதனோடு கூடியிருக்கப்பட்ட திரோதானசத்தி யும் ஆன்மாவைப்பொருந்தாமனீங்கும்படி சிவமுன்னு கவுச்சரித்தால், திரோதமொருபாலும், அருளுமிசிவமு மொருபாலும் முன்பின் சூழ்ந்துநிற்க நடுநின்றது ஆன்மா, அப்போது நவ்வாகியதிரோதசத்தியு மவ்வாகிய மல த்தின்மே லீட்டையும் நீக்கியருளாக நின்று பிரகாசிக்கு ம். மலத்தினின்று மீளவிட்ட லவ்வாகிய வருள்சிவ்வாகி யசிவத்தையுந் தாராநிற்கும், பின்வு மலபாகம்வந்த யவ் வாகிய ஆன்மா. வகாரமாகிய அருள் தாரமாகச்சென்று அந்தச் சிகாரமாகிய சிவத்தோடுங்கூடி யிரண்டறநின் றனுபவிக்கும்

பஞ்சசுத்தி,

பூதசுத்தி, முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்சுமல்ல; அவை யாவுஞ்சடம் அவையுந் தானுகக் காரியப்படமாட்டாதெ ன வறிகை.

ஆன்மசுத்தி; அப்படியறிவது திருவருளாலன்றி ஆன் மபோதத்தா லல்லவென வறிகை.

திரவியசுத்தி; ஆன்மபோதத்தாற்றானே யறிகைக்குச் சேட்டை யில்லையென்று கண்டதுகொண்டே ஆன்மாவுக் கறிவில்லையெனவறிந்து, கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த்துற் றறிவதெல்லாந் திருவருளென்றறிகை.

மந்திரசுத்தி ஐந்தெழுத்தைச் சிகாரமுதலாகமாறியதன் உண்மை விசாரித்தறிகை.

இலிங்கசுத்தி; பதியெங்கும் பூரணமாய்ப் பசுபாசங்களிரண்டினும்பிரிவறநின்று அவற்றைச்சேட்டிப்பித்து நின்ற தன்மையையறிந்து, அத்தகையசிவம் இலிங்கத்தினு மெழுந்தருளி யிருக்குமெனவறிகை.

சத்திநிபாதம்

மந்ததரம்; நமக்குப்பேறுயுள்ளவொருபதியுண்டென் றறி வெழுந்திருக்கை. அது வாழைத்தண்டிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலும்.

மந்தம்; அப்பதியை யடைவதற்குவழியெப்படியென் றாராய்கை, அதுபச்சை விறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலும்.

தீவிரம்; அப்படியாராய்ந்தறிந்த பதியை யடைவதற் குப் பிரபஞ்சத்தை வெறுத்துப் புளியம்பழமு மதினோ

டம்போல் நிற்றல். அது உலர்ந்தவிறகிலேநெருப்புப்பற் றிணுற்போலும்.

தீவிரதரம் ; பிரபஞ்சத்தை முற்றத்துறந்து ஆசாரிய னே பொருளெனக்கண்டு வழிபடுகை, அதுகரியிலேநெ ருப்புப் பற்றினுற்போலும்.

தீட்சைகள்.

ஆசாரியன் பாசவிமோசனம் பண்ணும்படி ஆன்மாக் களுக்குச் செய்யும் தீட்சைகள்சாதிபேதமுதலியவற்ருல் பலவிதமாம். அவை வருமாறு :—

நயனதீட்சை; மீன் தனதுசினையைக் கண்ணுல்பார்த் தமாத்திரத்தாலிரட்சிப்பதுபோலஆசாரியன்நயனத்தால் கடாட்சித் தனுக்கிரகிப்பது.

பரிசதீட்சை; கோழியானது தனது சினையைச்சிறகாற் றழுவிக் காத்தல்போலத் தனதுகரத்தால் தொட்டனுக் கிரகிப்பது.

மானசதீட்சை, ஆமையானது; தனதுசினையைநினைத் ததன மாத்திரத்தா லிரட்சிப்பதுபோ லனுக்கிரகிப்பது.

வாசகதீட்சை, பஞ்சாட்சரோப தேசத்தாலனுக்கிரகி ப்பது.

சாத்திரதீட்சை; ஆகமார்த்தங்களைப்போதிப்பது.

யோகதீட்சை, யோகமார்க்கத்தால் சீடனதுஇருதயத்திற் சென்றனுக்கிரகிப்பது.

அவுத்திரிதீட்சை, ஓமசம்பந்தமுற்றது. இதுஞானதீட்சையென்றுங் கிரியாதீட்சையென்றும்இரண்டுவிதமாம்

ஞானதீட்சை, மனத்தாற்செய்யப்படுவது.

கிரியாதீட்சை, குண்டல மண்டலாதிகளிட்டுச்செய்வது, இது நிர்ப்பீஜமென்றும் சபீஜமென்றும் இரண்டுவகையாம்.

நிர்ப்பீஜம்; இது சத்தியநிர்வாணமென்றும் அசத்தியநிர்வாணமென்றும் இரண்டாம்.

சத்திய நிர்வாணம்; விருத்தர் முதலிய பக்குவர்க்குச் செய்வது.

அசத்தியநிர்வாணம்; அறிவிலிகளாகியவாலீபர்முதலியவருக்குச்செய்வது.

சபீசதீட்சை; ஆசாரியனிடத் தாகமங்களையோதிப்பதி பசு பாசஉண்மைகளையறிந்து சமயாசாரங்களில் வழுவாதகன்மை யுடையவர்கட்குச் செய்வது இதுஉலோகதர்மிணியென்றும் சிவதர்மிணியென்றும் இரண்டாம்

உலோகதர்மிணி; ஆசாரியன் சீடனைப் பதப்பிராப்தியாகிய புவனங்களில்சேர்க்கும் தீட்சை.

சிவதர்மிணி; மோட்சகாமியாகிய சீடனுக்குச் சிகாச்சேதஞ்செய்து மோட்சத்தை யடைவிக்கும் தீட்சைசமய, விசேட, நிர்வாண தீட்சைகளும், ஆசாரியவபிடேசமும் சபீட்சையிலு மதனுட் பிரிவுகளிலுமடங்கும்

தசகாரியம்.

தத்துவரூபமாவது ; முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத்தனக்கு வேருயறிதல்.

தத்துவதரிசனமாவது, தத்துவங்களைச் சடமென்றறிதல்.

தத்துவசுத்தியாவது, அவைகளைச் சிவஞானத்தினலே தனக்கன்னிய மென்றறிதல்.

ஆத்துமரூபமாவது : பஞ்சமலங்களுநீங்கி யாத்மஞானமென்னுமறிவே வடிவெனவறிதல்.

ஆத்துமதரிசனமாவது; தனக்கொரு செய்தியுமில்லையென்றறிந்து நிற்றல்.

ஆத்துமசுத்தியாவது ; பெத்தத்தினு முத்தியினுஞ்

சிவனுபகரிக்கிருரென்று தன்னுடையசுதந்தர ஆணியையறிந்து சிவஞானத்திலே யழுந்தல்.

சிவரூபமாவது: ஆணவமலத்திலே கிடக்கிற வான்மாவைச்சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச்செய்து மலங்களை நீக்கிமோட்சத்திலே விடுவனென்று திடமாயறிதல்.

சிவதரிசனமாவது; சிவன்செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தை ஆன்மா செய்யானென்றறிந்து ஆன்மாவைத் தரிசிப்பித்துநின்ற ஞானம்.

சிவயோகமாவது? சிவசத்திசெய்யுங் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச் சற்றுமில்லையென்றறிந்துசிவசத்தியையன்றித் தனக்கும் பிறருக்குஞ்சற்றுஞ்செய்தியில்லையென்று தெரிந்து திருவருளோ டழுந்துதல்

சிவபோகமாவது? சிவத்தோ டீரண்டற நின்று சிவானந்தத்தைப் புசிந்துவருதல்.

சித்தாந்தக்கட்டளை சம்பூரணம்

சிவார்ப்பணம்.

நான்காம்-பதிப்பு